

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres utvari és kamarai fényképész felvétele, Budapest

Radnay Miklós festőművész neje és gyermeke

LAPUNK BARÁTAI

Foto : Molnár Erzsébet Budapest, Rákóczi út 18

STEIDL EDITHKE, BUDAPEST

Foto: vitéz Mészáros István, Veszprém

KOVÁCS PIROSKA, VESZPRÉM

Foto : vitéz Mészáros István, Veszprém

MOLNÁR ERZSIKE, VESZPRÉM

Foto : vitéz Mészáros István, Veszprém

ZIMMERMANN MIMI. VESZPRÉM

MAGYAR URIASZÖNYVOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN • SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI., JÓKAI-U. 37 (BERLINI-TÉR SAROK) • TELEFON: AUTOMATA 107-23 • POSTAKARÉKPÉNZTÁRI CSEKKSZÁMLA: 41.490 • ELŐFIZETÉSI ÁR: MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 24 P, FÉLÉVRE 12 P, NEGYEDÉVRE 7 P • BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NÉMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN, OLASZORSZÁGBAN ÉS ROMÁNIABAN: EGÉSZ ÉVRE 30 P, FÉLÉVRE 15 PENGŐ, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 40 P, FÉLÉVRE 20 P, AMERIKÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR • EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLÉR

Ne hagyjuk magukra a kultúra harcosait!

A falu és a kisváros értelmiségéhez

»Fiatl falusi tanító vagyok, a magyar jövő modern harcosa. Szent hitem, hogy a magyar népet erősebbé, műveltebbé, ellenállóbbá kell tenni és jó példával magának a tanítónak kell előljárni. Falumban fáklyája akarok lenni a fiatalságnak, hogy lássák, merre van a boldogulás, az erkölcs, a kultúra útja és melyik az az út, amely a posványba, a romlásba vezet. Községünkben az alkoholizmus és a tisztátalanság szörnyű módon elterjedt. Én kíméletlen harcot indítottam ellene. Esztendőök óta dolgozom szerény körömben és elmondhatom, hogy máris szép eredményeket értem el. Hogy a kocsmázástól távol tartsam a fiatalságot, szindarabokat tanítottam be és szabad idejüket olvasással, szavalással, önműveléssel töltöm ki. Szigorúan ellenőrzöm: nem járnak-e kiskorúak a kocsmába. És mi a jutalmam? Ugynevezett »jóakaróim» névtelen leveleket küldözgetnek szét és aljas rágalmakat szórnak rám. A megrögzött alkoholistáknak nem teszik a működésemet, el akarnak tenni az útból. Naponként hét órát vagyok az iskola füledt levegőjében, iskolán kívül is az ifjúság nevelésével foglalkozom, jóra és szépre oktatom őket, — s ez a hála. Nem tudom, meddig bírom idegekkel ezt az áldatlan hajszát, ezt a kemény küzdelmet a régi rossz szokások ápolói, az emaradottság sarában topogók és a minden nemes törekvést elgáncsolók sötét csapatával szemben? Kérem, kedves Főszerkesztő úr, álljon mellém és minden lelkes, becsületos magyar tanító, tisztviselő és lateiner mellé ebben a nagy és komoly ügyben, amely a nemzet jövődjének megmentésével oly szoros kapcsolatban van. Az Ön szavát akarjuk hallani, hogy buzdítást, biztatást, bátorítást kapjunk valamennyien.»

... Egy hosszú csüggedt hangú levélből szakítottuk ki ezeket a lélekbe markoló sorokat. Fiatl, huszonhat éves falusi tanító írta, aki hivatása lángoló szeretetével ojtogatja annak a kis községnek emberpalántáit, hogy majdan kemény, vihartálló tölgyfái legyenek a szélvészről-zivatartól oly sűrűn látogatott magyar erdőknek. Csupa lelkesedés volt, amikor tisztéséget elfoglalta. S ime, alig pár esztendő múltán, csupa keserűség a lelke. A jóság, a tisztesség, a jobb erkölcsök, a nagyobb műveltség magvait hintette el — és most fekete felhők borulnak fölébe, mennykővek szakadnak rá, jenyegető villámok cikáznak feleje. Mi a bűne? Hadat izent a rontásnak, a népbutítás legfélelmetesebb eszközeinek, az alkoholnak. Vasárnaponként nem diülöngő, káromkodó, útszélen fetrengő részeket akar látni, hanem a fehérfalú házakban rádiót hallgató, meséskönyvet olvasó, kedves és jóté-

kony izgalmakkal járó színelőadásokat élvező, tanulniakaró, tudnivágyó ifjúságot. Magára ölti az apostolok palástját és fardatlatlanul rója a falu rossz utcáit, tagokat toboroz kultúrális egyesületekbe, épületes és szórakoztató színjátékok betanításával vesződik, zengő magyar dalra, szép és okos beszédre fogja a fiatalokat, örömet készít elő a szülők számára, akiknek boldogan kellene látni, mire képes egy szál lelkes ember buzgalma. De jön a rágalom, ez a szörnyű mérget lövellő vipera és megmarja a játékos kezét. A tegnapi erkölcs: az alkoholizmus, a tudatlanság, a tunyaság, a közöny fellázad a holnapot munkáló erények ellen. Kialakul a két harcvonal. És egyszerre csak azon veszi észre magát a tanító, hogy néhány megértő fiatal barátjával, tanítvánnyal magára maradt.

Kész tragédia, ha mindjárt kicsiny méreteken is. A falura, kisvárosba került olyan magyar intellektuel tragédiája, akinek céljai vannak és akarata, hogy a célokat meg is valósítsa. Ez a jöbökölíntott, elgáncsolt falusi tanító nem elszigetelt jelenség, fájdalom. Falusi jegyzők, szolgabírák, orvosok, mérnökök, tanárok, egyszerűen: a község értelmiségi osztályának tagjai minduntalan feljajdulnak az értetlenség, a konokság, a rosszindulat és a gyanúsítás ellen, amelynek fojtó légkörében szinte heroikus küzdelmet kell folytatniok közrendért, közegészségügyért, közművelődésért, haladásért, népjólétért. Hány nagyrahivatott férfi bukott el, hány gyönyörű elgondolás zsugorodott össze, hány nemes szándékú kezdeményezés futott zátonyra az indolencia, a szeretethiány vagy éppen a gyűlölet tengerében! Lapozzátok végig a huszadik század magyar regényíróinak munkáit: egész seregét találjátok a tragikusan összetört fiatal tehetségeknek, akiket baicsillagzatuk olyan falvakba vagy kisvárosokba sodort, ahol az ő lángelkük tüzét a megnemértés árva oltotta ki, ahol a meg-megújuló erőfeszítést nyílt tüterő vagy alattomos hátmögi támadás taglotta le. A harc túlságosan egyenlőtlen volt. Az egyik oldalon egy-két nagyotakaró férfi, a másikon a tömör táborban álló tagadás, mint maga Lucifer. Dacos ellentállás, a »csak azért se» parlagi virtusa, majd nyilvános megcsúfolás, esetleg vesszőjuttatás, ha a hős kénytelen volt ragaszkodni a sovány falat kenyérhez. A régi mondás teljesült be: vagy megszokni a vagy megszökni!

Aki a magyar ugart dűsnedvű, életet és áldást hozó televénynyé akarta megművelni, az nem törődött kisebbitéssel, gúnylódással, gyűlölet-hadjárral, hanem kitarított és megtartotta a

rábizott őrhelyet is. Ebben a viaskodásban nem lehet könnyű előnyöket szerezni, zavartalan jólétet és nyugáságos életet biztosítani. A balhiedelmekben, elmaradottságban, babonákban, elfogultságokban és néprontó betegségekben leledző vidékek lelki és testi neveléséhez papoknak és tanítóknak, tisztviselőknak és lateinereknek micsoda krisztusi türelme kell! Vannak gyöngébb idegzetűek, törékenyebb testűek, akik időnek előtte kénytelenek abbahagyni a küzdelmet és reménytelenül vonulnak vissza, sebzett szívükben ekkeseredéssel, gyakran anyagiakban is teljesen tönkretéve. Áldozatos, súlyos kockázatokkal járó munkát vállalnak az úttörők, a magyar műveltség fákhaharchozó, a falu jobb életviszonyainak, különöb erkölcsének előharcosai. Mint a levélíró tanító esete mutatja, méltatlan üldözést és meghurcoltatást kell elszenvedniök, olykor megkötözött kezekkel kiszolgáltatva a névtelen, orvul támadó rágalmozóknak is. Besúgások és följelentések kalodájában akarják megtörni. *↳ elgyötörni a bátraikat, az elveikért és igazságukért egész melle kiálló művelti férfiakat, akiknek semmi más bűnük nincs, csupán az, hogy fajtájukat meg akarják javítani.*

Hol az orvoszer, mi a védekezés hatásos módja a gáncsvetők, az aknarakók ellen? A tömegnek megnevelése nem megy könnyen. Lassú folyamat az, amelyen az elhanyagolt néplélek a vallás, az erkölcs, a felvilágosultság, egyszóval: a modern értelembe vett hazaszeretet magasságába emelkedhetik. Évtizedek munkája szükséges még ahhoz, hogy a mult sok vétkes mulasztását helyrehozzuk. Pillanatnyilag nincs más segítség, mint a falvak és a kisvárosok értelmiségének eszményi összefogása, tökéletes szolidaritása, az egymásrautaltság felismerése és ennek megfelelően az egymás lelki s erkölcsi támogatása. Ott, ahol az értelmiség soraiban meghasonlás üti fel a fejét, ahol az együttműködés kapcsai meglazulnak, a demagógiára hajlamos tömeg könnyen kap vérszemet és meghiusítja sok esztendő verejtékes munkáját. Az alacsonyabb műveltségű rétegeknek igen jó szimatjuk van: megérik, ha a vezető elemek közt széthúzás lappang és gonosz célzattal uszítóknak csapnak fel, hogy a zavarosban megrekedjen a becsületes szándék, ők pedig nyugodtan halász-hassanak. A magyarság szent jövődjére kérjük: fogjanak kezét minden faluban és városban az értelmiség képviselői!

BENKE TIBOR: NINCS MENEKÜLÉS!

1683. Ősz. Ködszálláson a kis kőtemplom előtt ostromolják a prédikátort Kuthen népének ivadécai: a kúnok.

— Mit hallott tiszteletes uram? Igaz, hogy a tatár közeledik?

— Asszonygák, hogy Asszonyszállás lángban áll!

— Karcag-Ujszállás népe is a rébbe menekült!

— Nem jó volna nekünk is készülődni?

A tiszteletes türelmesen állja az ostromot. Végre szóhoz jut.

— Atyámiai! 131 éve hordozzuk a török ígát. Sokat sarcoltak, raboltak, sokszor voltunk bujdosók. Úgy látszik, újabb megpróbáltatás előtt állunk. A török Bécs ellen indult. Hogy lovasaink hírül hozták, a krími tatár kán a nyár végén Debrecen alatt vert táborn. Rajtunk, a Kolbász-széken (Nagykúnság) keresztül akar vonulni, hogy a szultánhoz csatlakozzon. A felesleges élelmet el kell vermelni. Nem tudjuk, hogy mit fognak tőlünk követelni, de a legnagyobb megpróbáltatásra is készen kell állani. Nem segíthet rajtunk senki, csak az Isten.

— A fehérrépet, drága marhánkat nem kéne a nádba rejteni? A szilaj jószág úgyis ott van, — véli Hizó Bálint uram.

— A fehérrépet igen, de azt se mind. Aranyat, ezüstöt, fegyvert is. De a jószágot be kellene hajtatni. Azzal talán megelégszik a tatár. De ha azt nem talál, elviszi az embert, mert...

Nem tudja befejezni. Debrecen felől vesztett iramban vágtat egy csorda ridegmarha. A gulyások alig tudják a borjúnagyságú komondorokkal a falun keresztül-szorítani. Ki a templomba ugrik, ki a portákra menekül az elgázolás elől. Az egyik gulyás megáll és nyergében felemelkedve kiáltja:

— Meneküljeteek! Jön a tatár! Asszonyszállás, Kakat, Böcsa, Turgony lángban áll! Mindenkit rabszíjra vesznek! Asszonyt, lányt meggyaláznak! A rétségen futó-eüz nyargal napkelet felől! Megvadult állat ezrivel rohan tölte! Napnyugatnak meneküljeteek!

A csorda már messze dübörög. A gulyás utánaered, mint a szél. Leírhatatlan zürzavar keletkezik. Mindenki fut esze nélkül. A tömegfélelem hatalmába keríti őket. A pap hiába próbál csendesíteni. Van olyan asszony, aki megfélemedezik gyermekéről és a megkelt kenyértésztát menti tekenőstől. Azzal rohan ki a faluból. Férfiak, meg

a fehérrépet lovakon. Csak úgy szörén. Elöttük a gyerek apraja, hátuk megett a nagyobb »fattyúk« kapaszkodnak.

Kelet felől, ahol a nap nemrégén kelt fel, füst és perje kezdi sötétíteni az eget. Millió madár repdes kiáltozva. A futótűz rohan a falu felé. Ég a rétség. A tűz előtt szilaj-ménes, gulya, szilaj disznókonda nyargal nyerve, bőgve, riadozva, tébolyító hangzavarral. Köztük szilajpásztorok menekülnek, egészen a vágató ló fejénél kuporogva. A rohanó állattenger komondorokat, farkast, vaddisznót, rókát tapos. A tűz meg rohan utánuk olyan ropogással, durrogással, hogy a legbátrabb szív is megdermed tőle.

A falu elnéptelenedik. Csak az iskolamester marad a meg nem szaladt gyerekekkel. Beveszi nyagát a kis kőtemplomba. Halkan imádkozik. A gyerekek szepegeve mondják utána:

»Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában...«

A tűz elől menekülő élet siketítő tombolása már megreszketteti a levegőt. Ha a megvadult jószágtenger behorhan a faluba, szétzúj minden előt, még a kerítéseket is. Jaj annak, aki elúje kerül. Mégis, egy magános lovas nyargal még az utcákon. Minden házba bekiált:

— Hej! Van itt még valaki élő?!

A tiszteletes végzi nehéz pásztori munkáját. Hátha valaki tehetetlen öreg, vagy beteg elmaradt valahol a nyájából? A pásztor minden lélekért felel az örök bírónak. A kis kőtemplom előtt még megáll egy pillanatra. Leveszi a süvegét, amely már tele van hulló perjével. Felnéz az égre. Az a temérdek gondolat és érzés, ami most agyát, szívét feszíti, csak ebben a rövid könyörgésben szalad ki:

— Atyám! A Te kezembe teszem parányi életünket!

Azután elnyargal napnyugat felé. Széles melle megfeszül. A kis kőtemplomban az ő két fia is ott imádkozik...

Az utolsó házból szenvedélyes vitakozást hall. Megismeri a hangokat, hiszen minden hívét a hangjáról is tudja. Árva Kis Pál György sürgeti a jegyesét: Szász Ágnes.

— Kint már a pernye hull! Menekülnünk kell, Ágnes!

— Én nem megyek! Az apám az ágyasházban halodik! Nem hagyom!

— Akkor én is maradok!

— Nem! Neked élned kell! Apádért, anyádért bosszút kell állanod a pogányon!

— De téged nem hagyok!

A tiszteletes beugrat az udvarra. Leszöki a töröl. Egyenest be a házba. Szász Pétert már viszi is két hatalmas karján szó nélkül kifelé. Az öreg, halódó kún már nem tudja, mi történik vele.

— Csak egy lovunk van. Azon nem férünk hárman a beteggel. Ágnes nem bírná tartani, ha én gyalog futnék is, — magyarázza a legény a tiszteletesnek.

A pásztor megsimogatja őket a szemével.

— Hívek voltatok. Lóra!

A másfél öl széles száraz úton nyargalnak tovább. Jobbra-balra beláthatatlan rétség, lépök, vizirónák, ingoványok. A fejük felett temérdek, mindenféle nagyságú vadkacsa. A tűzpokol már a faluhoz ért.

A letört, letaposott nád jelzi, hogy a falu népe merre tört be a rétségbe az útról. Arra kanyarodnak ők is.

— Csak a füzes

sziget menthet meg bennünket! — kiált a tiszteletes.

— Abba csak egy keskeny bürüüt vezet a vízi rónán keresztül, — suttogja Ágnes.

György nem felel. Ő tudja, hogy ott megszorul a falu népe és ha a tűz utoléri, — nincs menekülés.

Néhány tocsogón nyargalnak keresztül. Már látni a népet. A bürüüt bejáratánál torlódik karéjban. A bíró, meg néhány bátor ember parancsol rendet az egymást letaposó menekülők közt. Két türelmetlent már leütött a bíró bunkója. Mire odaérnek, a vének meg a gyerekek már átkeltek. A többi csendben, meredt szemekkel figyel a közeledő tüzet, amely megkerüli a falut. Ez meglasztja a rohanását.

Az átkelés lassan folyik. Az út szokatlan. Csak a halászkok, solymászok és piócaszedők szokták járni. Itt is, ott is félrelép egy kún és eltűnik a hínárban örökre. A tűz egyre közeledik.

Ágnes már nem mer hátranézni. Remegve simul Györgyhez. A tiszteletes száraz nádra fekteti Szász Pétert. Halántékán kidagadnak az erek. A feleségével vált hosszú tekintetet. Ők már tudják, hogy a nép fele se jut át az úton és eléri őket a tűz. Választhatnak: megégni, vagy a hínárba fúlni. A nép egyre türelmetlenebb. A gyűrű összébbszorul a bejáratot védő bíró körül. Fenyegető zúgás morajlik. Nincs menekülés. A fojtó füst már elért hozzájuk.

Ágnes hirtelen felsikolt.

— Ott, ott, — mutatja Györgynek.

A sűrű nádból két nagy parázsló szem tűz rá éhes, vad kíváncsisággal. Már egyszer látta. A faluban, az ablakán meredt be. Másnap hallotta, hogy a Rét Fiára huszonötöt vágattak, mert a faluban találták, pedig örökre ki van tiltva. Már két kún lány szökött utána a rétből. Sose tértek vissza.

György a bunkója után nyúl.

— Nincs menekülés! — ordítja valaki.

A nád szétnyílik és öles legény ugrik elő. Testét állatbőrök fedik.

— A Rét Fia! — zúg a nép iszonyodva.

A nevét senki sem tudja. Nincs is neve. Azt mondják, a víz tetején tud futni és szemmel veri a fehérnépet. Akire ránéz hosszan, az elszöki utána.

A legény végignéz a remegőkön. Gúnyosan felkacag és futni kezd egyenesen a tűz felé. Lélegzetfojtva nézik. Jó messze megáll. Tűzszerszámot vesz elő. Szikrát csíhol és meggyújtja a rétet. Nádból fáklyát csavar, azt is lángrollobbantja és a tűz irányával keresztben hosszú vonalban mindenütt gyujtogat. Azután visszaroohan ordítva:

— Az én tüzem előre, hátra szalad!

Szembe rohan a futótűzzel! Ahol

találkoznak,

mindakettő

elalszik! A

felénk jövő

lángba kap

putkellszét-

verni, aztán

gyorsan be

a leégett

részbe! Ne

nézzetek!

Munkára!

A már-

már elve-

sztett embe-

rek megér-

tik. A frissen

gyujtott tűz

már nagy szige-

tet hamvasztott

a rétből. Csak oda

kell bejutni és meg

vannak mentve. Nagy-

nehezen kaput törnek a

feléjük jövő lángszala-

gon. Sok ember megsebesül, de meg vannak mentve. A menekülés szigetén már egy sereg vadállat szorong, szűköl, nyöszít. Most békén megférnek az emberrel. Ahol a két lángtenger egymásba rohan, égig csapnak a lángok. A másik oldalon a vizirónáig szalad a tűz és ott susterogva alszik el.

A Rét Fia már ott fut a vizirónán. Ő nem a bürüütön jár. Fialat zombókra ugorva szalad. Azokon megállni nem lehet, mert csak addig a pillanatig bírják a futót, amíg a lába érinti a zombók zöld fejét. Azután összetörnek.

— Mintha a víz tetején futna, — szörnyűködnek az emberek.

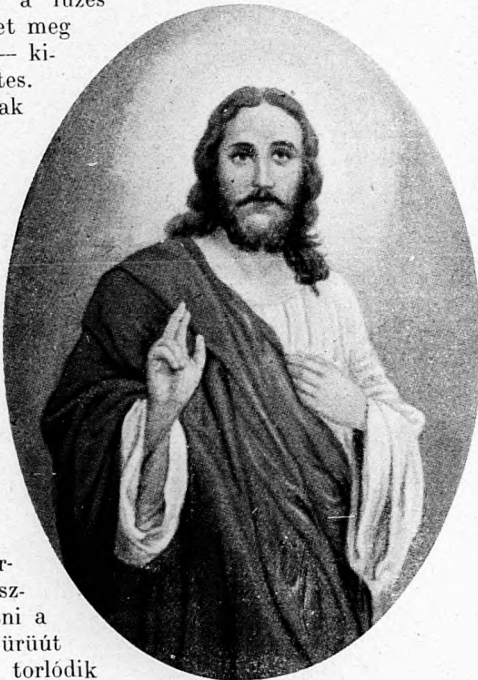
A tiszteletes hosszan néz utána.

— Isten a kövekből is támaszthat fiakat, — mormolja, mikor arra gondol, hogy ez a vadember mentette meg a népet. Azután Györgyhez fordul csendesen:

— A mátkádat soha ne hagyj őrizetlenül, György.

★

A szigetre menekült nép csendben várja az alko-nyatot. Tüzet nem gyujtanak. Nem tudni, hogy a tatár nem követi-e őket. Egy fatörzsből vájt iromba hajóban Szász Péternek már csak a kihűlt földi maradványa fekszik valami gúnyával betakarva. Ágnes és György szótlanul, kézenfogva ülnek mellette a parton. A tiszteletes halkan

Gobelin-képek (Wieg Testvérek kézimunkaháza terve)

vigasztalja a kis. kőtemplomban maradt gyermekekért szorongókat.

Alkonyodni kezd. A szellő édes, hívogató harangszót hoz a falu felől.

— A mester jelzi, hogy nincs baj! A tatár elta- karodott! Jó az Isten! — kiált a tiszteletes. Azután rákezdi a zsolnárt:

*»Akik bíznak az Úr Istenben
Nagy hiedelemmel,
Azok nem vesznek el...«*

EMIL STRAUSS:

TÉPETT FÁTYOL...

— Ispiláng, Ispiláng... Ispilángi rózsá...

Forogtak a gyerekek körbe-körbe és énekeltek teli torokból, boldogan. Most lépések csikordultak mögöttük, hirtelen félbeszakadt a csicsergő ének s egy szőkehajú kislány kiszakította magát a körből:

— Apa... édesapa, vigyen el engem is... vigyen el vadászni...

— Téged? Vadászni? Majd ha megnőssz, kislány... — felelte nevetve a férfi s fölkapta a gyereket, jó magasra emelte, hogy az sikoltozott a gyönyörűségtől.

Az asszony odajött az ablakhoz, boldogan nézte az urát s az apró gyermeket a vállán. Nagy, boldog melegség töltötte el a szívét, valami kimondhatatlan hálát érzett, hogy ez a gyönyörű szál daliás férfi az övé... igen, őt szereti...

A férfi most észrevette őt az ablakban és mosolyogva felintett neki, együtt integettek a gyermekkel, szépek, mosolygósak voltak mind a ketten... most már a két kislány is ott állt mellettük, ők is integettek, csókokat dobáltak fölfele, azután megindultak s elkísérték a park kapujáig az apjukat...

Az asszony utánuk nézett, amíg csak látta őket, azután visszafordult az ablaktól, keresztülhaladt a napfényes szobán, átlépett a szalónba, hirtelen megtorpant, mintha valaki megjjesztette volna... Pedig nem volt senki idegen a szobában, csak a saját házának indult alakja, hervadó arca állt vele szemközt a szalón földigérő tükrében.

Közelebb lépett a tükörhöz, a függőnyt is félrehúzta, hogy hadd essen minél több igazmondó, könyörtelen fény a tükörlapra, hadd lássa egyszer önmagát úgy, amilyen a valóságban, ahogyan mások is látják, ahogyan... ahogyan talán az a szép, daliás férfi is látja, aki... aki őt... akit ő annyira imád...

Szőke haja megfakult, gyéren, hullám nélkül simult hátra. Szeme alatt sűrűn futottak keresztül-kasul a ráncok, szája körül fáradt vonás húzódott, arcán már nem az ifjúság halvány üde pírja, hanem az idősebb asszonyok arcának állandó rezes vörösége virított. Az alakja is elvesztette már ruganyos karcsúságát, a hajdani királynői termet puhán és szélesen töltötte ki a bő pongyolát.

— Öreg vagyok... csunya vagyok... ő fiatal, daliás. Tíz esztendővel fiatalabb, mint én... és én lekötöm magamnak... Elvettem valakitől, aki fiatal és hozzáillő volt... Nem, nem vettem el... ő választott, mert szeretett, engem szeretett és szeret ma is, kell hogy szeressen... hiszen boldog, vidám, meglegedett...

Odakünn felhangzott újra a kedves, vidám együgyű csicsergés:

— Ispiláng, Ispiláng... Ispilángi rózsá...

A kis dal beáradt a szobába, körülvette, megvigasztalta az öregedő asszonyt... * * *

A férfi keresztülment az erdőn, nekivágott a rétnak. Odament a kaszálókhoz, néhány szót váltott velük. Ment tovább... A kapásoknak utasítást adott, a vén vincellér kezébe odanyomott egy szivart. Elővette a messzelátóját, megkereste a domb alján az aratókat, sokáig, gyönyörűséggel nézte a munkájukat, azután más irányba fordult, a nagy-erdő felé.

A hold már régen az égi mezőket járja, mikor a faluba érnek. A tatár a faluba szorult marhát mind elhajtotta. Egy csomó ház porig égett. A kis kőtemplom padjain már alusznak a cipőképű gyerekek. A mester őrizi az álmukat.

Ágnes a kiterített édesapja mellett virraszt sirdogálva. A tiszteletes ott ül mellette és imádkozik.

György a falu szélén áll őrt. Megmarkolja a bunkót, mert úgy rémlik, mintha az út melletti nádban egy öles fekete árnyék kúszna nesztelenül előre...

Fogoly, fűrj csapott fel előtte, nyúl futott keresztül az ösvényen... nem fogott rájuk puskát... fácánra várt. Már hallotta is messziről a fácánkakas szerelmes surrogását, nesztelenre fogta lépteit, célzott, a nemes vad már ott feküdt előtte... tarisznyájára kötötte, ment vidáman tovább. Ott, távol, az erdei tisztáson mozgó alakokat látott, nők, férfiak voltak vegyesen, valami kirándulótársaság lehetett. Éppen azon volt, hogy egy mellék-ösvényre térjen s elkerülje őket, amikor észrevette valaki a társaságból s már integetett is feléje.

Kénytelen-kelletlen visszafordult s ment feléjük.

Kitörő örömmel fogadták, jobbára ismerősök voltak, csak egy szép szőke asszony ült közöttük, akit még sohasem látott:

— Elise... nem ismered Tenningen urat?... de ilyet! Tőzsomszédok és még csak nem is ismerik egymást, — kiáltotta egy vidám asszonyka és már le is ültette a jövevényt a szép szőke Elise mellé.

Tovább folyt a tereferé, tréfálkozás, falatozás, a szép szőke idegen asszony Tenningennel beszélgetett. Inkább a férfi beszélt ugyan, az asszony csak hallgatta, nagy csodálatosan mély szemét ráfüggesztette, a férfi alig mert belenézni ezekbe a szemekbe... volt valami bennük, ami nyugtalanította, megzavarta... Nem is maradt sokáig, valami jó kifogást keresett és már ment is tovább. Egész délután bolyongott az erdőben, a fácánok keresztül-suhantak a feje fölött, néha csaknem a kalapját érintették... nem lőtt rájuk. Már nem volt könnyed és vidám, mint reggel, az a jóleső összhang, amelyet otthonról hozott magával, elszállt belőle, ideges, nyugtalan volt... és folyton azt a két különös tekintetű szemet látta maga előtt...

— Nevetséges, — bosszankodott magában, — hát már ott tartok, hogy egy csinos szempár megzavar? És ha igen? Ugyse fogom látni soha többé! — vitatkozott önmagával s közben kényszerítette magát, hogy a kislányra gondoljon és a két szőke baba-arcú kislányra, akik olyan bájosan énekeltek a reggel, hogy: Ispiláng... Ispiláng... Meg a fia jutott eszébe, szép, erőteljes nagyfia, aki a városból írja haza a szebbnél-szebb leveleket... már tizenöt éves... maholnap férfisorba lép... kiváló gyerek, komoly, szorgalmas... és külsőleg egészen olyan, mint ő, az ő szakasztott mása... de a lelke finom, szelid és nemes, akár az anyjéé...

És eszébe jutott ennél a gondolatnál a felesége, kedves, megértő, jóságos lény... egész boldog otthona, tervei, reményei.

A különös szempár még ott imbolygott előtte, de egyre messzebről-messzebről csalogatta... végre teljesen elenyészett.

* * *

Véletlenül találkoztak össze, pedig egyik sem kereste a másikat. A férfi menekülni akart, de nem tudott kitérni a varázsa elől.

Együtt sétáltak órákig az erdőben... a fácán bántatlanul suhanhatott el mellettük...

A férfi elfelejtett asszonyt, otthon, gyermeket, mindent... A gyönyörű szőke nő feléje kínálta szerelmét...

Alkonyatkor kitért a vihar... zuhogott a zápor, mintha öntötték volna...

— Ne féljen semmit, Elise... itt van a vadászházam, behúzódnak oda... nagyon kedves kis zug, nem egyszer töltöttem már ott az éjszakát, — mondta a férfi és átölelte az asszony vállát, hogy védje a zivatartól...

Odahaza a kastélyban a gyerekek rémülten álltak az ablaknál, a kislány szeptegve bújt az anyja szoknyájához, a két kisleány sápadt volt a félelemtől:

— Anyuka... vajjon édesapa hol van? Csak a villám el ne találja... multkor is egy pásztorfiút... az öreg Lene mesélte...

— Ugyan, kis csacsim... hogy is mondhatasz ilyet... Imádkoztatok szépen... a jó Isten hazasegíti az édesapátokat...

A gyerekek összefonták a kezüket, nagy tágrameredt szemmel néztek ki a villámoktól meg-megfényesedő éjszakába... valami imádságfélélet motyogtak halkán magukban...

Dörgött, villámolt, zuhogott...

Odakünn a vadászházban a férfi először csókolta meg az idegen asszonyt...

— Jól tetted, fiam, hogy adakünn éjszakáztál, — fogadta reggel mosolyogva az asszony az urát, — Istenkisértés lett volna abban a szörnyű időben nekivágni az erdőnek...

A férfi letette a vadászkabátját, vidáman ült neki a reggelnek, a kislányt az ölébe ültette, úgy falatozgatnak együtt.

Az asszony megfogta a vadászkabátot, hogy kikéfélje, elrakja, az ura ruháit mindig ő maga gondozta... Végighúzta a posztón a keféjét... egy hajszál akadt a kezébe... aranyos, szőke hajszál... ragyogott a napsugárban...

— Nini... hátmég így csillog a hajam? — örvendezett az asszony. — Vagy tán nem is az én hajam, hanem a kis Mädy haja... de nem, mégsem, az övé sokkal világosabb... Az én hajam mégis... vagy csak nem, csak nem...

Nem merete befejezni a gondolatot, inkább elhitte, hogy a saját haja, az előbb ragadhatott a kabátra, amikor boldogan az ura nyakába borult.

Nem dobta el a hajszálát, a kisujjára tekerte és többször megnézte, később pedig belezárta egy régi amulettbe...

Egy hét múlva, ismét keddi napon, megint vadászni ment a férfi, előre mondta, hogy talán éjszakára sem jön haza, messzire készül s nagyon fárasztó lenne este haza jönni... meg azután hajnalban a legkellemesebb a vadászat...

Az asszony helyeselte a tervét, jó nagy elemőzsiás csomagot készített, finom konyakot is dugott titokban az ura tarisznyájába, elkísérte a gyerekekkel együtt a park kapujáig és sokáig, nagyon sokáig integetett utána, a szemével jó messzire elkísérte, egészen addig, amíg egészen picire zsugorodott az alakja a szemhatáron.

És a keddi vadászat minden héten megismétlődött, az asszony meg is jegyezte tréfásan:

— Úgylátszik, uracsám, te is a szokások rabja kezdesz lenni... úgylátszik, te is belejössz a korba...

— Jobban szeretnéd, ha nem mennék? — kérdezte a férfi.

— Hogy... hogy jobban szeretném-e? Nem, én mindig azt szeretem, ami neked jól esik... nagyon ostoba volnék, ha visszatartanálak ettől az élvezettől... Isten veled, szívem...

A férfi elment, az asszony mosolyogni próbált, de nem tudott. Hiába küzdött ellene, valami összeszorította a szívét. Valami ismeretlen félelem fogta el gyakran, olyan erővel, hogy sírni tudott volna... Azokon a keddről szerdára virradó éjszakákon pedig nem tudta lehunyni a szemét. Reggel fáradtan ébredt, nem mert a tükör elé állni, érezte, hogy öreg és csunya...

És beállított vidáman, fiatalságtól sugárzóan az ura...

Az amulettbe rejtett szőke hajszálnak párja akadt, csillogó, napsugárban aranyló hajszál... az asszony egymás mellé tette a két aranyos szálát... odavitte a tükörhöz, a saját haja mellé tette... Szinte felsikoltott a rémülettől... az ő haja szinte szürke volt a két csillogó, aranyos szál mellett...

Nem áltatta tovább magát, nem hasonlította össze a hajszálát a gyermekek hajával... ridegen, kegyetlenül látta az igazságot... az ura szeret valakit, az ura ölel valakit... egy szőke, aranyos fiatal nő... És jött a kínzó kérdés, hogy kit?

Társaságot hívott vacsorára, meghívta a szomszédság összes

szép asszonyait, lányait... éber szemmel figyelte az urát. Hiába, kedves, elfogulatlan volt mindenkire... Befejeződött az estély és nem tudott meg semmit...

Pedig másnap kedd volt...

A kislány odadörgölődött az apja térdéhez:

— Apuska, vigyen el magával, vigyen el vadászni...

Az asszony szeretni volna odarohanni szintén hozzá s átfojni karjával a lábát, hogy ne tudjon elmenni...

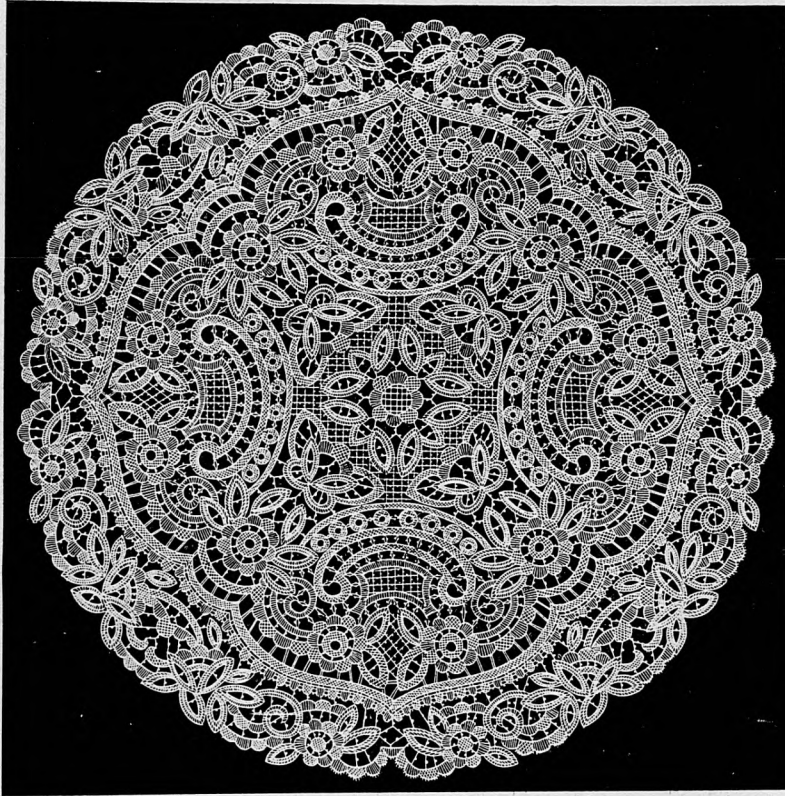
A nagyobbik kisleány mintha megérezte volna a kívánságát, elkezdett nyafogni:

— Ne menjen, édesapa... olyan rossz, ha nincs itt, ki fog nekem a számtanleckében segíteni...?

Az asszony remegve leste a férfi arcán a hatást, de még mielőtt az felelhetett volna, rászólt a gyermekekre:

— Ugyan, gyerekek, ne tartsátok vissza apuskát, hadd legyen neki is valami öröme...

Emberfeletti erővel préselte ki száján ezeket a szavakat és meg volt elégedve önmagával, hogy még mosolyogni is tudott hozzá...

Klünai csipketerítő (Wieg Testvérek kézimunkaháza terve)

Hosszú, végtelen, kínzó éjszaka...

Az asszony úgy érezte, hogy soha többé nem fog tudni aludni életében. Most eszébe jutott, hogy soha sem tudta megérteni azokat a nőket, akiket a szerelmi csalódás halálba kergetett... pedig nekik van igazuk, jobb, könnyebb meghalni... menekülni a szenvedés elől... De nem, nem lehet, itt nemcsak szerelemről van szó, itt nem egy öregedő asszony ostoba bódulatáról... itt mindnyájuk boldogsága forog kockán...

Hirtelen elhatározással kiugrott az ágyból, villámgyorsan magárákapta a ruhát, könnyű selyemköpenyt dobott magára s keresett valamit, amit a fejére kössön, hiszen a haja egészen zilált... tétován benyúlt a szekrénybe... puha selymes holmi akadt a kezébe... egy percig forgatta a kezében... könny szökött a szemébe...

Milyen különös véletlen, hogy éppen ezt vette elő, ezt az arannyal átszőtt csipkefátyolt, amelyet azon a felejthetetlen velencei éjszakán kötött először a fejére. Még az aranyos tűk is benne voltak, még tudta is pontosan, hogyan csavarta a fejére, melyik oldalon erősítette meg az arany tűvel... Hogy tetszett ebben az urának, mennyi csók hullott ezen a fátyolon keresztül a fejére...

Fejére csavarta a fátyolt, nesztelenül ki-osont a házból, neki-vágott az erdőnek...

Csetlett-botlott, rohant, kifulladt... Nyúl szaladt át előtte, madár rebtent föl ijedt csattogással... Egyre mélyebb, feketébb lett a sűrű erdő, már-már kedve lett volna visszafordulni... De nem, nem megállni, menni... Elvégre nincs mitől félni. Mi érheti őt? Van-e szörnyűbb csapás, mint elveszteni egy élet boldogságát?

A rengetegnek nem akart végeszakadni az utak ezerfelé ágaztak... nem baj, nem baj, csak előre, nem szabad visszariadni...

Végre ott állt előtte a vadászkunyhó, mellette csobogott a forrás, amelynek olyan üdítő a vize, kis fahíd vezetett a kunyhó ajtajáig, megreccsent az asszony léptei alatt...

Az ajtó előtt keresztben feküdt a férfi vizslája, megismerte az úrnőjét, körülfutkosta, megnyalta a kezét... az asszony rátette remegő kezét az ajtóra... Nyitva volt, már ki is nyitotta, már ott is állt az első szobában. Szívére szorította a kezét:

Oh ha itt találná egyedül... ha agyém lenne minden... ha felébredne és csodálkozva nézne rá, vajjon mit is mondana neki?

Benyitott a belső szobába... a hold besütött, éppen az alacsony ágyra vetette ezüstös fényét...

Az asszony két álomban mosolygó, fiatal fejet látott maga előtt, az egyiket jól ismerte... a másikat most látta életében először... szöke, aranyosan szöke volt, arca elbűvölően bájos...

És ő ott állt összetörten, kétségbeesetten, kifosztottan, öregen...

Nézte a két alvó fejet és mégcsak gyűlöletet sem érzett... egy pillanatra érezte a sors nagy, szörnyű igazságtételét, mellyel együvé sodorja az együvé valókat...

— Szép... fiatal... olyan, mint ő... — suttogta önkéntelenül... és már nesztelenül ment is kifelé, hogy ne tudják meg, sohasem tudják meg, hogy ő látta őket...

Már a kilincsen volt a keze, amikor hirtelen, dacos keserűség fogta el, már nem az elítélt, a lesújtott volt, aki az imént, most már ő akart büntetni, szenvedést okozni. Hirtelen mozdulattal letépte a fejről az aranyos fátyolt, úgy, ahogy volt a tűkkel együtt, ráterítette a takaró fölétt összekulcsolt két szerelmes kézre... aztán rohant kifelé... vissza az erdei úton... haza... csak haza, hiszen neki otthona van, gyermekei vannak, akiket szeret... akiket éppen úgy szeret az a férfi is, aki most már csak a gyermekeken keresztül az övé...

* * *

Mosolyogva ment reggel az ura elé, együtt mentek be a házba, be a leghátulsó szobába, ott álltak szemben egymással...

A férfi előhúzta a gyűrött aranyos fátyolt, látszott rajta, nem tudja, mit mondjon, hogyan kezdje...

— Rose... mit mondjak neked? Hogyan kérjek bocsánatot tőled? Mit tegyek, hogy méltó legyek hozzád? Ő... ő elment... elutazik még ma, soha többé nem fogom látni...

Az asszony hallgatótt, a fátyol már az ő kezében volt, reszkető kézzel húzogatta, tépdeste, a szeméből könnyek szivárogtak le... egészen nedves lett a fátyol...

— Rose... te jószágos asszony, tudom, hogy nagyon vétkeztem ellened, meg tudsz-e bocsánati valaha?...

— Talán... azt hiszem, igen... — felelte csendesen az asszony...

— Kérlek, nagyon kérlek, próbáld elfeledni, ami történt... tudom, hogy nehezen fog menni... de tudod mit, egyszer, ha már úgy érzed, sokáig bűnhődtem, ha úgy érzed, hogy újra lehet kezdeni a boldogságot, kösd be a fejedet ezzel a fátyollal... ez volt az én első ajándékom, jól emlékszem, azon a szép velencei éjszakán... Kösd be a te jószágos fejedet és akkor tudni fogom, hogy megbocsátottál...

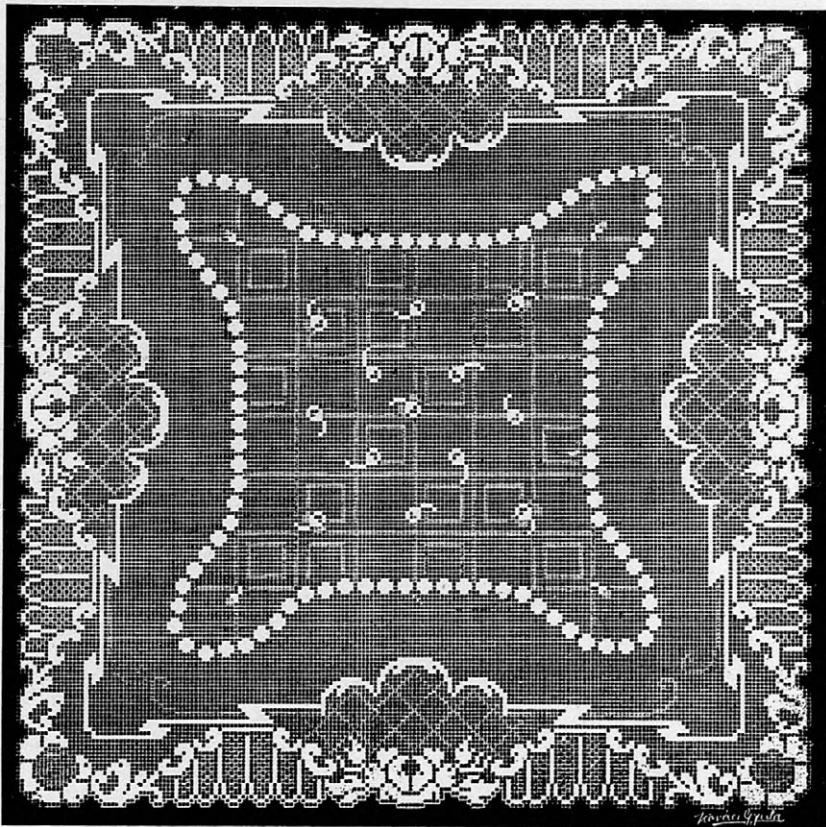
Az asszony nem felelt, tovább tépkedte szórakozottan a fátyolt, a könnyei meg sűrűn hullottak le rá. Majd hirtelen szomorú mosoly jelent meg az arcán, fogta az összetépdesett, könnytől nedves fátyolt s a fejére kötötte...

A férfi álmélkodva nézett rá, ebben a percben újra szépnek, vonzónak, mindenhatóan látta az asszonyát... az a másik asszony ebben a pillanatban halt meg a számára.

Odakünn az udvaron éppen játékba fogtak a gyerekek, valami új kis dalt énekeltek, azt hogy:

— Lánc, lánc, eszterlánc... eszterlánci cérna...

Fordította K. Lányi Piroska

Rece, vagy horgolt terítők (Wieg Testvérek kézimunkaháza terve)

KI VOLT DON JUAN?

A tömeg képzeletében Don Juan a szerelmes férfi és nőhódító eszményképe. De vajjon méltó-e erre a díszes jelzőre? Alig van alakja a históriának, aki körül annyi különös és érdekes legenda szövődött volna, mint Don Juan körül. Hogy ezek a különböző mende-mondák mennyire eltérnek egymástól, annak bizonyítására talán elegendő, ha annyit mondunk, hogy az egyik hagyomány szerint Don Juan elevenen, szöröstül-böröstül szállt a pokolba, mert a vétkes és kegyetlenül önző ember alatt megnyílt a föld és lángok csaptak ki abból. Viszont a másik hagyomány éppen ellenkezőleg azt mondja, hogy Don Juan megérve léha életét, töredelmesen zárdába lépett és éveken keresztül vezekelt, imádkozott és lelkét annyira megtisztította, hogy végül is érdemes lett arra, hogy szenté avassák. És csakugyan, Sevilla egyik kolostorában ott látható Don Juan életnagyságú arcképe, mint aki méltónak találta magát arra, hogy emlékéit ilyen magaslatos módon őrizze meg. A kortársak és az Egyház azonban hiába bocsátottak meg neki, ő maga utolsó percéig vétkesnek tudta magát és sírkövére a következő szavakat vésette: »Itt vált porrá és hamuvá a világ legelvetemültebb embere, az ősnemes lovag Don Juan Mannara, a Calatrava-rend lovagja és a sevillai szent testvériség szövetségének tagja.«

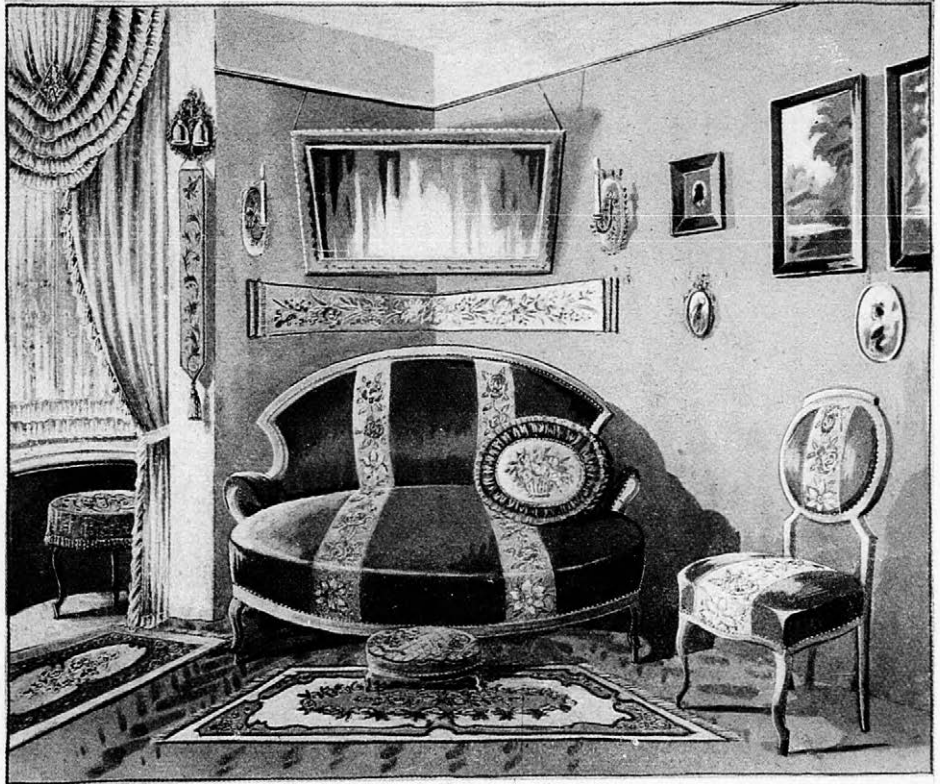
De hiába mutatják a kolostor falára festett képet és a sírt, melynek ilyen különös felirata van, mindegyik hitelenségéhez sok szó férhet. Annyi kétségtelen, hogy Don Juan élt és nem költött személy, de neve lassankint fogalom lett és minden gáláns lovagot, nőhódítót véle tévesztettek össze és különösen a XVIII. században fogták rá egész sereg előkelő spanyol férfira, hogy ők voltak a híres lovag ősei.

Érdekes, hogy a Don Juan-vita még máig sincsen teljesen eldöntve. Mégis kötetekre terjedő tanulmányok eredményeképpen ma már meglehetősen élesen domborodik ki a rejtélyes férfiú portréja.

A XVII. században IX. Alfonso uralma alatt tenger-nagyi méltóságot töltött be Spanyolországban Alonso Jorje Tenorio. Ennek az unokája volt Don Juan Tenorio, a legendás nőhódító. Hogy Don Juan ilyen gáláns kalandok hőse lett, annak igen érdekes és nem mindennapi története van. Nevelése szigorúan erkölcsös és vallásos volt. Édesanyja mindennap megjelent a templomban, minden lelki-gyakorlaton résztvevő, a legbuzgóbb és legjámborabb híve volt az Egyháznak. Juan fivére pedig Toledó érseke volt. Juant a katonai pályára adták és mint ilyen, résztvevő a mórok és saracénok elleni csatákban. És ez volt a veszete.

A szigorúan erkölcsös sevillai élet után, mint valami új mesevilág bontakozott ki a fiatal katonatiszt előtt a keleti háremek élete. Ő maga is számos lakomán vett részt, melyet az egyes pasák rendeztek fegyverszűnetben vagy

békeszerződést ünneplő mulatságok kapcsán. A keleti nagyurak még a harcokba is magukkal vitték háremeiket, mert az akkori harcmódor szerint és a közlekedési nehézségek miatt a háborúk éveikig tartottak és a táborokban egészen otthonosan rendezkedtek el. Ezeken a lakomákon egész sereg rabszolganő és táncosnő vonult fel, akik énekkel és táncokkal szórakoztatták a nagyurakat. Don Juannak mindez kedvére való volt és mikor a háborúból hazatért, mindenki nagy elszőrnnyedésére egész sereg rabszolganőt vitt magával és Sevillában formálisan háremet rendezett be úgy, amiként azt a pasáktól tanulta. Ilyen új szokásokat azonban nem voltak hajlandók túrni Spanyolországban és Don Juannak hamarosan menekülnie kellett. Nápolyba ment, ahol egyik nagybátyja spanyol követ volt. Nyugtalan

Biedermeier-szalon

(ERMA kézimunkaház terve)

vére itt is hamarosan kalandokba sodorta és mikor egy olasz nemes menyasszonyát álruhában megszöktette, halálra keresték, úgy, hogy hajón kellett menekülnie. A tengeren zivatar tört ki és a hajó Tarragona szirtjein szétzúdott. Mint hajótörött vetődött nagynehezen a partra, ahol azonban első dolga az volt, hogy egy Tisbea nevű szép halászlánynak elcsavarta a fejét, mire a felbőszült halászok agyon akarták verni. Innen is csak futva tudott ép bőrrel menekülni.

Most következik Don Juan életének egyik legtragikusabb kalandja. Uloa parancsnok leányához, Donna Annához álruhában bemászott. A leány, aki azt hitte, hogy vőlegénye érkezett, kinyitotta erkélye ajtaját. A véletlen úgy akarta, hogy az apa tetten érje a szerelmeseket és a parancsnok haragjában karddal támadt Don Juanra. A fiatal tiszt azonban gyorsabb és ügyesebb volt és ő szúrta le a boldogtalan apát.

Ekkor történt a legenda szerint, hogy Don Juant első ízben nyelte el a pokol, ahonnan csak a szerelmes asszonyok

buzgó könyörgéseire engedték vissza még egyszer próbára.

Megjegyzem, hogy Don Juan váratlan eltűnésének és pokolba jutásának minden valószínűség szerint van némi történelmi alapja. Ugyanis a papság érhetően nagyon haragudott az erkölcstelen és kicsapongó életet élő fiatalemberre és valószínű, hogy titokban tüntették el az inkvizíció valamelyik szörnyű börtönében. Ebből a rejtélyes eltűnésekből keletkezett a pokolbaszállás legendája.

Mielőtt Don Juan véglegesen eltűnt volna, rengeteg kalandja volt. Ezek a kalandok azonban legnagyobb részükben igen érdektelen és szépséget nélkülöző futó epizódok. Mert a valóság az, hogy Don Juan, akárcsak a másik híres gáláns lovag, Casanova, alapjában véve nem volt túlságosan válogatós, mint ahogyan az olyan férfi, akinek ennyi szerelmi kalandja van, már nem is törődhetik a szerelem igazi értékeivel, lelki szépséggel, gyengédséggel, hűséggel. Nem tudunk erre jellemzőbb adatot, mint hogy Don Juan — mint abban a korban sok más lovag is — külön íródeákat tartott, akinek csak az volt a feladata, hogy feljegyezze ura kalandjait. A ma embere ezt már meg sem érti és bizonyára felháborító léhaságnak és erkölcstelenségnek bélyegzi. De ez nem egészen így van.

Abban a korban ugyanis, amikor Don Juan a maga különös dolgait művelte, sokkal szigorúbbak voltak az erkölcsök, mint ma és az egyes botlásokat százszorta szigorúbban torolták meg. Don Juan legtöbb kalandja tehát a szó szoros értelmében életveszélyes volt. És éppen ez az életveszélyesség ingerelte úgy őt, mint a hozzá hasonló többi ifjút arra, hogy dacosan és vakmerően szembeszálljanak az üldöző igazságszolgáltatással. Ugyanezt látjuk ma például a száraz Amerikában, ahol igen sokan, akik nem is szeretik az alkoholt, alkoholcsempészek korszmaít keresik fel csak azért, mert ezeknek látogatása bizonyos veszedelemmel van egybekötve. Így azután érthető, hogy miért jegyeztette fel szerencsésen megúszott kalandjait Don Juan íródeákjával. Mert a baráti körben úgy lehetett ezekkel dicsekedni, mint a szerencsés vadásznak az elejtett tigrissel, vagy oroszlánna. Nem a szerelmi győzelmet csodálták és méltatták, hanem a férfias bátorságot, mellyel a kockázatos nőrablást végrehajtotta. Ilyen körülmények mellett Don Juan élete tele volt nyugtalansággal, minden pillanatban el lehetett készülni arra, hogy megtámadják és felkoncolják. Érthető tehát, hogy Don Juan, a nagy nőhódító, az egykori feljegyzések szerint, egyáltalában nem volt szeretetreméltó, kellemes mosolyú, vidám ember. Ellenkezőleg. Sötét, komor tekintetű, elszánt fickónak írák

le, aki a legkisebb szóra kardot rántott és bizony nem egy ember kiontott vére száradt lelkén. Haláltmegvető bátorságán és hűséges testőrscapatán kívül természetesen elsősorban igen nagyhatalmú rokonságának köszönhetette azt, hogy elkerülte a vérpapot.

Csodálatos, hogy ez a valódi arckép milyen változáson ment keresztül háromszáz esztendő alatt. Ma Don Juan a tökéletes férfit jelenti, az eszményi szerelmezt, aki arra törekszik, hogy mindig többet adjon szerelmesének, mint amennyit tőle vár. Az írók egész seregét foglalkoztatta a legendás alakja. Mozartot ő ihlette legszebb muzsikájának megírására és korunk legnagyobb és legelmésebb drámaírója, Bernhard Shaw, Az Ember és Emberfölötti Ember című tragikomédiájának legszebb részében szintén Don Juant szerepelteti.

Mint érdekességét említjük meg, hogy állítólag sikerült megtalálni Don Juan naplóját, melyben a szerelem nagymestere többek között a következőkben szögezi le a hódítás titkát:

— Nem baj, ha buta, csunya vagy szegény vagy. Minden fajtájú férfinek reménye lehet a győzelemre. Csak arra vigyázz, hogy nevetségessé ne válj soha. A nő sohasem szereti meg azt a férfit, akin mulat. Gyakran látjuk, hogy nagyműveltségű, okos emberek gyáván és nevetségesen viselkednek nők társaságában. Ilyenek fölött előnyben van a tanulatlan, aki éppen csak megissza a borát és ki sem nyitja a száját.

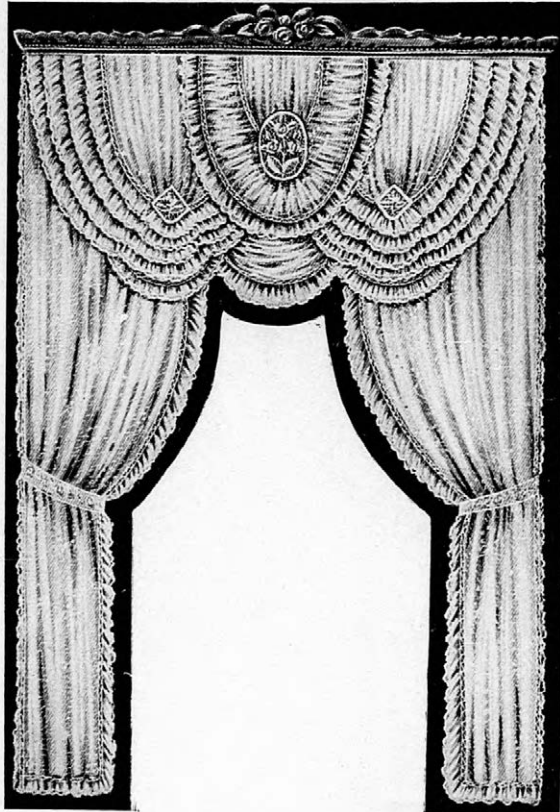
— Meg akarod ölni a szerelmezt? Akkor beszélj róla. A beszéd elméletté változtatja a gyakorlatot.

— Akkor vagy igazán szerelmes, ha a nő lelkét akarod meghódítani. Ez esetben azonban menthetetlenül elvesztél, mert a lélek megfoghatatlan és sohasem tudhatod, hogy tőkeletes-e a győzelmed?

— Légy határozott. A nő a természettől fogva habozók, nem tudnak dönteni. Hálások annak, aki helyettük is tud akarni.

— A szerelem világába úgy kell belépned, mint ahogyan Mózes lépett az égő csipkebokorba. Le kell előbb vetned saruidat. A gondok, napi bajok, rosszkedv saruit. Ha erre képtelen vagy, úgy vakon járod be a szépségek világát.

Lehet, hogy ezeket a bölcseségeket nem is Don Juan mondta, csak később fogták rá, mint ahogyan például éveken keresztül minden jó tréfát és anekdotát, melyet valahol mondtak, Mark Twainnek, az amerikai humoristának szájába adtak. Don Juant, a legendás szerelmezt is így ruházták fel azzal a mély bölcseséggel, mely e mondásokban rejlik és melyeknek igazságát bizony ma sem lehet megdönteni.

Biedermeier-szárnyfüggöny drapériával
(ERMA kézimunkaház terve)

eee TAVASZI VIHAR eee

Rátartós Nagy István egy ideig szótlanul ült az asztal mellett. Nagy, csontos öklével tartotta forró fejét, mely ilyenkor este már megtelt nehezebbnél nehezebb gondolatokkal, sötét akarásokkal, a gyűlölet, a bosszú vámpír testével. István gazda amugyan sem volt valami báránylelkű ember. Hát most, amikor a háza körül a becstelenség, az árulás előlködött?!... Meg akarják csúfolni egész eddigi életét, amely konok volt, dacos, erőszakos, határt nem ismerő mindenben, evésben, ivásban, szerelemben...

És most ezt a rátartós, büszke életet akarja megcsúfolni egy sánta rokkant legény, aki a faluban senki jányának sem kellett...!

Ezt a vad, lobogó életet akarja elárulni a saját hites asszonya ezzel az alázatos sántával?!... Ezzel, kit ő semmibe sem vett! Akivel csak szánalomból barátkozott...! Akit csak megtűrt maga mellett, tiünetőleg, nyájaskodón, hogy ime: nézzétek, én nem vetem meg az emberi nyomorékot...!

Osztán most ehovann ni!...

Egy borzasztó ütést mért az asztalra. Csörömpölve repült le arról minden! A boros kancsó, a pohár, a tányér, amelyben sült oldalas, kolbász, szalonna díszeskedett, a mindennapi száraz kosztja, amióta az asszony az anyjához hazaköltözött...

Felállott az asztal mellől és a szoba közepére lódult. Egy hatalmasat rúgott a kutyába. A jó állat eddig a szoba közepén hason fekte nézte ezt a rettenetes nagy szomorúságot... Nagyon vinnogott, melyben keserű szemrehányás volt az iránt, hogy ő ezt nem érdemelte meg!... Szűköltve szaladt ki a nyitott ajtón keresztül, amelyen át a kora tavaszi levegő lopkodta be magát a szobába.

Rátartós Nagy István előkereste a botját és egy rövidpengéjű kést nyomott a csizmaszárába. Becsukott mindent és hosszú léptekkel nekivágott a poros országútnak, a Kamuti-tanyák felé...

Bosszú előtte, bosszú utána. bosszú az egész testében. lelkében...

— De hát miért ezzel a szerencsétlennel akar összefogni? — kérdezte magától. — Ha már más kell neki!... Mért nem egy daliásabbal, mint én?... Egy derekabbal, egy szebbel, mint én?...?

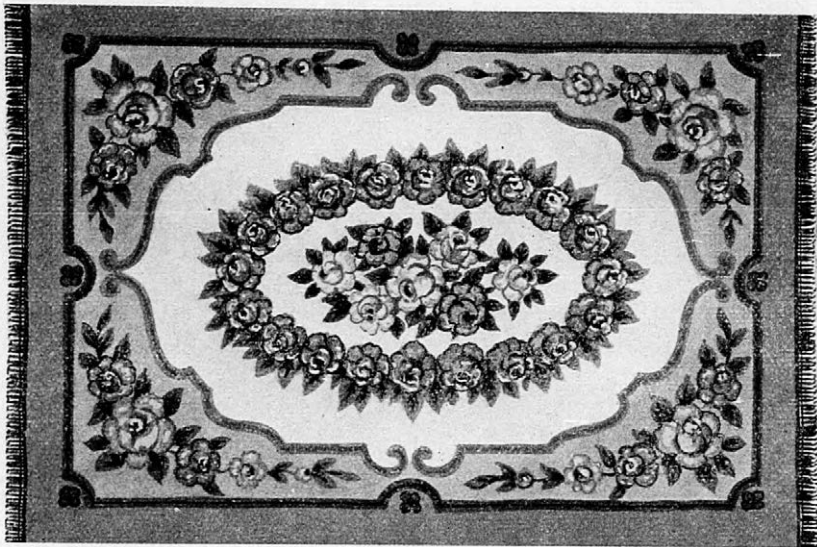
— Vagy egy... egy... egy jobbal, mint én? — bújt ki a száján.

— Egy jobbal? — kérdezett gúnyosan vissza valaki a semmiből...

Rátartós Nagy István meghökölt. Körül nézett, de nem látott senkit, csak az országutat. a fákat körülötte és a bujkáló holdat fenn az égen...

Honnan jött ez a gúnyos visszakérdés?...?

István tudta, hogy a bensőjében él egy toladó, ismeretlen valami... valaki..., aki így az önönmagával való értekezések alkalmával lábballankodik, visszajelesel, véleményt nyilvánít, ellentmond és bírdlja az ő cselekedeteit... Eddig rá se hederített erre a halkhangú ismeretlenre, mindig

Biedermeyer-szőnyeg (ERMA kézimunkaház terve)

letorkolta, de most úgy érezte, hogy ennél az utolsó kérdésnél tényleg meg lehetne állani... vitába lehetne merülni a gúnylódóval...

— Egy jobbal?... Eh, mit bánom én... Más még olyanabb, mint én...! Ment tovább és a keze ököibe rándult... Később úgy érezte, mintha valaki szapora léptekkel követné. Mikor megállott, a lépések zaja elhalt... Mikor elindult, újra kezdődött...

— Ki az? — mordult vissza Rátartós Nagy István...

A kutya volt!

— Morzsa!... Gyere ide!...

A kutya odaszaladt... Előtte pár lépésre lelapult és hason csúszott a lábai elé... Megsimogatta, megcirógatta... Tovább mentek.

— Nincs hübb senki a kutyánál! — mormogta.

— Ha az asszony is ilyen volna! — okoskodott tovább.

— Ebben belé rúgtam, mégis utánam könyörgött...!

— Éj! — suhintott a botjával — az asszonynak is ilyennek kéne...! Na de leszámolunk!... Le!... Ma éccaka!...

Amikor a tanya közelébe ért, járását meglassította. Óvatosan lábujjhegyezett az ablakhoz: bekukucskált. A csipkés függönyön keresztül jól belátott a szobába.

Elsápadt... Az asztal mellett ült Mátyás, a féllábú...

— Hát mégis igaz!... Itt van! — hördült fel...

Az ágy mellett, egy fonott széken ült az asszony, a felesége. A kemence mellett gunnyasztott egy száraz, megtört kis parasztasszony, az anyósa. Ráncosan. értelmellenül bámult a lámpavilágba... A fejét félre tartotta, két kötője csücskével a szája szélét igazította, úgy látszott, mintha könnyezne. István eleget látott, most már a fülének akarta hasznát venni... A

szeme után a fülének, de már a rövidpengéjű kés előkerült a csizmaszárból...

Lassú, töredezett mondatok kóvályogtak feléje:

— Hát én ezt nem így gondoltam... Nem!... Nem én! — érzékenykedett Mátyás. — Mást is hittem!... Mást is!... Szentül hittem, hogy szeretsz is!...

— Miről hitte ugyan, Mátyás?... Miről?...

— Miről?... Hát mindenről...! A mozgásodból...! A tekintetedből...! A szavadból...! Ha valami bajod volt:

először nekem mondtad el... Ha István megbántott: nekem panaszkodtál...

— Nézze, Mátyás! — szólott az asszony földre szegezett tekintettel. — A maga jósága, szép szelid szavai, mindig jól estek nekem... Jól esett, mikor vigasztalt... Mert olyan szép, jó szavakat sohasem hallottam az uramtól, sohasem kaptam tőle... Sokszor úgy elképzeltem, hogyha az én uram csak egy kicsit is olyan jólelkű volna..., naponta csak egy jó szót szólna hozzám, csak... csak egy... egyet... egyszer: de nagyon tudnám szeretni!... De nagyon én volnék a világ legszeretmebb asszonya...

— Istvánból nem lesz biz soha olyan — szólott Mátyás szomorúan... — De hát akkor miért jöttél el tőle és miért vezetél félre engemet...?

— Nem vezettem félre, Mátyás...! Nem ígértem semmit... Nem hittem volna, hogy maga már olyasmire gondol... hogy én egyhamar... De még idejekorán is van minden beszéd...

Elhallgatott. Mátyás idegesen dobolt az asztalon... és kinn a kutya hűsége senki dörgölgözött a gazdájához. Az öregasszony izgott, mozgott, ástozott:

— Na de fekjüdjünk le... Majd elvállik holnap, holnapután, vagy azután! Menjén maga is haza, Mátyás!... Aludjon egyet rá!...

Mátyás felállott:

— Hát, nézzed, Erzsi!... Ha úgy határozna, hogy nem megy vissza hozzá, hát... hát, akkor gondold meg a dolgot irányomba...

Erzsi mélyen sóhajtott:

— Én vissza nem megyek, ha belehalok se!...

Most hirtelen vad erővel szakadt fel belőle a sírás... Zokogott és a köténybe temette az arcát...

Mátyás megértett mindent és köszönés nélkül távozott...

Rátartós Nagy Istvánnak kiesett a kés a kezéből. Futott az ablak alól. Futott egészen hazáig. Nyomában szaladt Morzsa kutyája.

Már pítymallott, mikor a két kesely csendes »hóhó«-jára megállott a tanya előtt. A lámpa még égett az asztalon, Erzsi pedig csendesen sírdogált a széken ülve. István csendesen benyitott. Erzsi ijedten kapta fel a fejét. Lágyan szólott a férjje:

— Erzsime!... Visszlek haza!... Minden másképp lesz!... Én is más leszek. Olyan leszek, hogy te leszel a legszerelmesebb asszony a faluban...

Feleletet nem várt. Felnyalábolta asszonyát hatalmas karjaiba, nesztelenül, hogy az öregasszony, aki a magasra vetett nyoszolyában párnatenger között horgyogott: észre ne vegyen semmit. Egyenesen feltette a kocsiba és a hajnali harmatesőben magához ölelte talán először a szívből... talán először igazán...

Lent a lelke legmélyén ujjongott valami...

Vigan poroszáltak a lovak hazafelé és a kocsi után szaladt tátott szájjal, kilógatott nyelvvél Morzsa kutya, immáron már harmadszor levén meg az utat csupa jószántából...

Csurka Péter

A PATALÓGUS

Találkoztam a minap régi barátommal, a majommal. Karja felkötve, feje bebugyolálva és sántikál.

— Mi az, öregem? — kérdeztem mély részvétellel. — Honnan szakadt rád ez az agyabugya?

— Az a dísznö hiéna... olyan erőszakos fráter.

— Megvert?

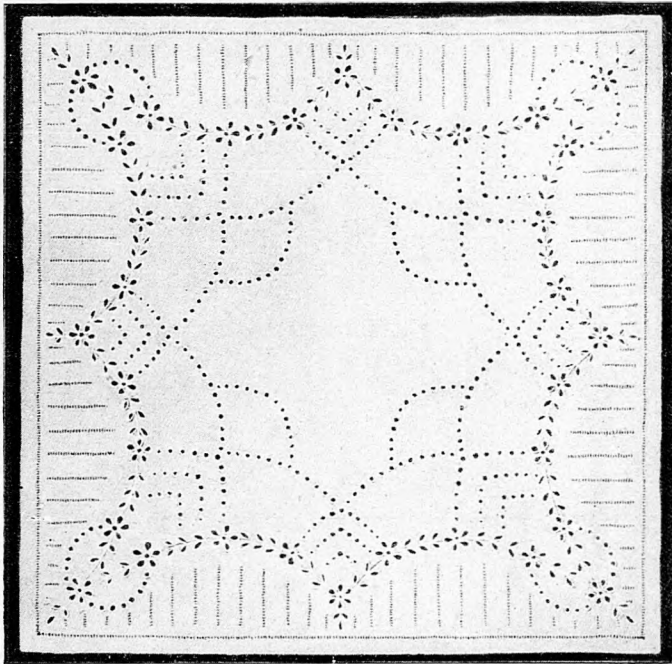
Barátom lemondóan legyintett egyet és nagyot sóhajtott.

— Meséld el, öregem. A részvét enyhíti a fájdalmat.

— Az enyémet csak a hideg borogatás... de mi mindig rokonlelkek voltunk. Hallgass hát meg, elmondom az esetet.

Leültünk az erdőszélre és barátom mesélni kezdett:

— Olvasgattam az emberek ujságjait és láttam, hogy ott a grafológusnak milyen nagy sikere van. Ezren és ezren veszik igénybe azt a tudományt, amelynek segítségével világos képet rajzol jellemekről és beelát a jövőbe. Hát, gondoltam, az ember már olyan sok mindent eltanult a természettől, hogy egyszer én, a természet gyermeke is értékesíthetek valami emberi találmányt. Egyszerűen bevezetem a grafológiát az erdőbe! Hirdetést tettem közzé, amely szerint megtanultam a »patalógiát« s mindenféle patából pontos jellemrajzot adok és a jövőt is megjóslok. Rendelés: az Öreg Tölgyfa alatt. Az Öreg Tölgyfa az erdő legforgalmasabb pontján állott. Mellette körülkerítettem ponyvával egy jókora darab homokos területet, kölcsön kértem a teknősbéka teknőjét tányérnak a honorárium számára — és vártam. Hirdetésem szenzációs eredménnyel járt. Az erdő csak úgy dőlt az üzletbe! Első látogatóm az elefánt volt. Belépett a ponyvával elkerített helyre és a homokban hagyta patája nyomait. Aztán elvont a ponyva mögé, én bementem, a homok-

Madeira-milió (ERMA kézimunkaház terve)

nyomból ilyesféle jellemrajzot olvastam ki:

— Súlyos egyéniség. Nem valami szerelmes természet: vastag a bőre. Szeret agyarkodni. Apró részletek iránt nincs semmi érzéke. Számos rokona szerepel művészpályán: cirkuszokban. Szereti a banánt. Muzikális: szépen trombitál. Jólás: ahová egyet lép, ott fű többé nem nől.

Az elefánt elamult, hogy milyen pontosan eltaláltam a jellemét, pedig nem is tudhattam, kiről van szó. Híremet vitte — és a többi patalógiai analízis is pompásan vágott. Jött a szarvas, belenyomta patáját a homokba és már kapta is az elemzést:

— Könnyed jellem. Kissé csapongó természet. Nem állhatatos. Egyik percben itt, másikban ott. Fejét magasán tartja. Hiú: szereti a minél ékebb fejdísz. Valami megmagyarázhatatlan ellenszenvvel viselkedik minden vadással szemben. A puska különösen idegesíti. Jólás: Vigyázzon, nehogy egy agancs-provokátornek áldoz-

taul essék. Ha valami szarvas-hibát el nem követ, hosszú életű lesz.

Következő páciensem a sárgarigó volt. Ahogy megláttam csöppnyi lábnymait a homokban, rögtön kész voltam a felelettel:

— Szárnyaló fantázia. Önálló egyéniség. Füttyül a világra. Néha majd megeszi a sárga irigység. Családias érzésű: szereti a meleg fészket. Ambiciózus: mindig magasba tör. Jólás: ha lépre nem megy, vígan repdeshet, amíg meg nem hal.

Hát öregem, így folytak a dolgok. Az erdő minden állata megfordult az én kis üzletemben, a teknő egyre telt, a patalógia oly kitünően jövedelmezett, hogy már kiszámítottam: még egy félévig dolgozom, aztán nyugalomba vonulok s megveszem az erdőt. Ekkor történt a botrány...

A hiéna jött hozzám. Hallotta, hogy én milyen őszintén beszéllek mindenkiről s már előre is fújt az izgatottságtól. Mikor a lábnyomát megláttam, ezt mondtam:

— Ravasz, mint a róka. Hiú, mint a páva. Puha, mint a macska. Vérgőz, mint a leopárd. Erőszakos, mint az oroszlán. Gyáva, mint a nyúl. Jólás: a nála erősebbtől mindig meg fog futamodni, a nála gyengébbet megtámadja.

Ebben a pillanatban elordítja magát a hiéna: »Igazad van, majom!« — Ezzel átveti magát a ponyván, egyenest a nyakamba esik, üt, ver, karmol, rúg, csíp, harap. Ha az elefánt közbe nem lép, tán meg is öl. Így azonban megmenekültem — s most látod, hogy mi van velem...

És nehéz könnyeket ejtett ki szemem. — No és folytatod a patalógiát, öregem? — kérdeztem a majmot részvétellel.

— Soha, barátom! Az állatok nem bírják el az őszinteséget... Dionizoz

A KÖNYVEKET A NŐNEK IRJÁK

Azt olvasom egy alapos német statisztikában, hogy a művelt világ szépirodalmi termékeit nyolcvan százalékban nők olvassák. Azt a meglepésszerűen ható tényt közli továbbá a statisztika, hogy a nők által olvasott belletrisztikai művek, elsősorban persze a regények írói ötvenöt százalékban nők és csak negyvenötben férfiak. S hogy még érdekesebb legyen a dolog, kiderül, hogy ez a negyvenöt százaléknyi férfi is túlnyomórészt nők számára ír. Egy német tudós a fajtáját jellemző alapossággal lélektanilag górcső alá tette ezeket az adatokat és különféle következtetéseket vont le belőlük. Elsősorban azt, hogy a regényírók az utóbbi időkben elvesztették a férfiolvasókat, akik az érzelmi és hangulati dolgok iránt kevésbé érdeklődnek, mint a nők. A másik megállapítása az, hogy a férfiak mindenfajta szerelmi regényben csak a banalitást látják, vagyis az ő szemükben oda egyszerűsödik le az izgalmas mese:

megkapja-e vagy sem a szegény fiatalember a gazdag nőt, vagy a gazdag fiú szülei nem hiúsítják-e meg a szegény leánnyal való házasságot? A részletek iránt alig van érzékük vagy semmi érzékük sincsen. Majd azt mondja, hogy a férfi abban a pillanatban teszi le a regényt, mihelyt rájön, hogy az író valamely szakszerű kérdést (például egy tengeri hajót, egy repülőgépet, egy nagy üzemet) hozzáértés nélkül kezel. Ez bosszantja és gyanút kelt benne az író általános műveltsége iránt. »Ilyen ember-től nem olvasok« — mondja és félrelöki a könyvet. Végül azt a megfigyelését közli a német tudós, hogy az igazán komoly és jól megírt regényeket inkább a vidéki városok és falvak asszonyai és leányai, semmint a nagyvárosokban lakók olvassák.

A téma érdekes, sőt újszerű. Érdemes foglalkozni vele. Minket természetesen a magyar élet szempontjai irányítanak és a fölmerült kérdést a mi sajátos kultúránk nézőszögéből kell, hogy vizsgáljuk.

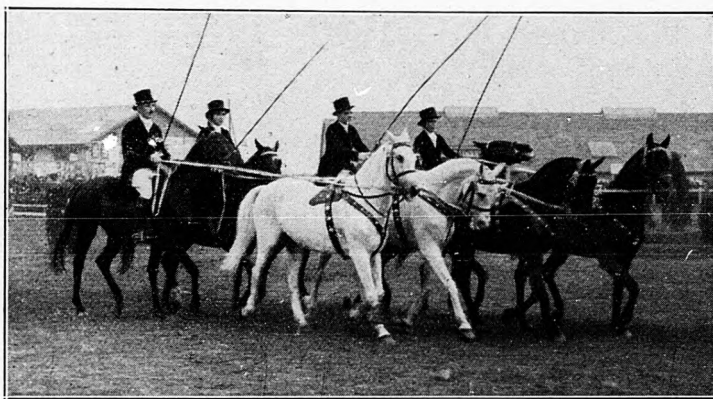
Irodalomtörténetünk írói följegyzik, hogy a tizenkilencedik század végén, amely időponttól számítjuk a magyar

szépprózairást (az egyházi irodalomról ezúttal nem szólva), »honunk szebbelkü leányai« olvasták, buzdították és lelkesítették a költöket. Abban az időben nagy esemény volt, ha egy lírai verskötet egy regény, egy — talán szinpadot sohasem látott — dráma ötszáz példányban fogyott el, de hogy az előfizetett könyveket kastélyokban és udvarházakban gyengéd női kezek forgatták, ezt maguknak az íróknak vallomásaiból tudjuk. A férfiak érdeklődését szinte százszázalékosan a közélet foglalta le és csak olyan

fentidézett német statisztikus igénybevétele nélkül is kimondhatjuk, hogy Jókait épp úgy falták és élvezték a nők, mint a férfiak. Még a világháborúban is tapasztalhattuk, milyen lebilhatalan erővel egyesíti a szellem varázskörében ez a tündöklő mesemondó az egész magyarságot. Leány és asszony, ifjú és aggyatán, szegény és gazdag, földműves és földesúr, munkás és gyáros, szóval mindenki megtalálta Jókaiában a maga lelki és szellemi porcióját. Még az egyetlen Mikszáth Kálmánnak volt ilyen összefoglaló, mindenkit lenyűgöző hatása. Bájos meséin a humor aranyfolyama ömlött végig és a magyar közönség mindennél jobban élvezte a humort.

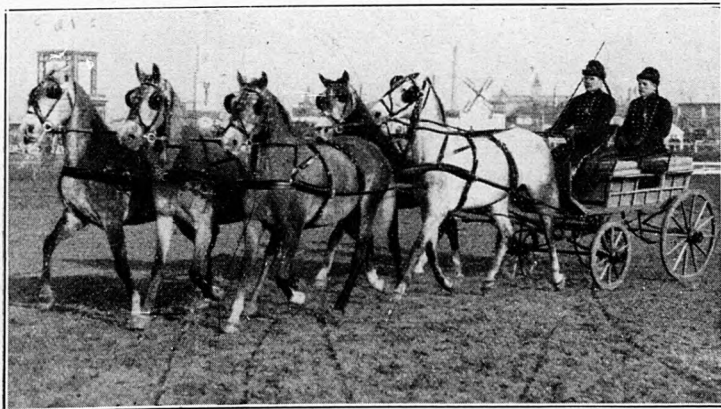
Élő nagy íróink iránt tartozó tisztelettel kérdezünk ezek után: hogyan lehetséges, hogy a férfiolvasók egy része kisiklott az új magyar irodalom szellemi hatása alól? Egy-két kivételtől eltekintve, a regény főleg a nőket érdekli és mert ezt jól tudják a kiadócégek, nem is nyomtat-

nak ki olyan műveket, amelyek fölfehéren nem asszonyok és leányok számára íródtak. A regény az ember képzelőerőjét foglalkoztatja, olyan történet titkaiba avatva be az olvasót, amely adott körülmények között másokkal is megeshetik s ezért van, hogy a jó regény az olvasó idegszálain, szívében, lelkében, egész érzésvilágán keresztül valódi élménnyé válik és egy hegyi patak sebes forrágásával ragadja magával az embert. A nő gazdagabb kedélyvilága érzékenyen reflektál az ilyen hatásokra. A nő ösztönei finomabbak, differenciáltabbak, a nő érzelmeinek kifejezési módjai pedig hasonlíthatatlanul változatosabbak és színebbek, mint a férfié. Tudják ezt jól az írók, az emberlélek e kitünő bűvárai s innét van, hogy leírásaikkal, történeteikkel, figuráikkal sokkal több közös érintkező pontot talál a női, mint a férfiolvasó. Azonkívül a nőt a családi élet bensőszerű vonatkozásai, intim kapcsolatai mindenkor élelkebben foglalkoztatták, mint a férfit. Tessék csak elképzelni egy miliő-rajzot, egy családi képet valamely regényben... Mennyivel jobban leköti egy szalon, egy ebédlő.

Lovasjáték a Mezőgazdasági kiállításon (Foto: Fényk. Mest. Társ.)

könyvek ébresztették fel a figyelmet, amelyek politikai vagy gazdasági tartalmúak voltak. A hazafiás költészettel szemben kivételt tettek a szépirodalom iránt egyébként közömbös lelkek is, mert a magyar költő a Habsburgokkal vívott küzdelemben leghatásosabb fegyvertársa volt a politikusnak. A magyar regényírás első nagymesterei: Jósika, Eötvös és Kemény megtörték a jeget s a férfinép is mohón olvasta regényeiket, amelyek azonban inkább a nemzeti léttel való összefüggésük, mintsem az egyén érzelmi világával kapcsolatos meséjük miatt foglalkoztatták a fantáziát. Jókai Mór lángelméje végre egy táborba kovácsolta a magyar nőket és férfiakat. A

Ötös magyar fogat a Mezőgazd. kiállításon (Foto: Fényk. Mest. Társ.)

Tavaszi kilovaglás

egy kertiház, egy családi összejövetel stb. leírása a nőt, mint a férfit!

Hiú kívánsága némely férfinak, hogy a regény mindvégig a valóság képét adja. Aki ilyesmit akar, jobb, ha mindjárt történelmi munkát vesz a kezébe vagy valami szakkönyvet a tudomány, az ipar, a mezőgazdaság, a technika stb. köréből. Valóságot és szakszerűséget áhító lelke ezekben nem fog csalódnia. De aki nem elégszik meg az adott dolgok rajzával, akit az életnek, ennek a kifürkészhetetlen csodának és benne az embernek, ennek a másik kifürkészhetetlen titoknak magasságai és mélységei egy vérbeli költőn keresztül érdekelnek, az sohasem fog megelégedni csak a száraz tudományos művekkel és sohasem fog betelni a szép mesékkel. Lehet, hogy a férfiírónak nagyobb fantáziája van, de viszont minden nagyobb fantázia nélkül el lehet mondani, hogy a nőolvasók fantáziája általánosságban jóval különb, mint a férfiolvasóké. A magam részéről egyáltalán nem csodálkozom azon, ha azt hallanám, hogy egy kis ferencvárosi varrólány képzelőtehetsége élenkben működik, mint akár egy nagyipari vállalat vezérigazgatójé, akár egy államtitkáré. És biztos vagyok benne, hogy egy hangulatos, fordulatos, izgalmas menetű regényt egy ültőhelyében elolvas ünnepnap délutánján az a kis varrólány, míg az államtitkár vagy a vezérigazgató úr unottan lapozgatna benne pár percig s aztán félretelne. mondván: »Eh, kit érdekel ez?«

Korántsem akarunk mi itt vádat emelni a férfiak ellen, akik a regényirodalommal szemben közömbösök s akiket legföljebb egy-egy mozivászonra vitt romantikus történet érdekel. (Legtöbbször a feleség az, akinek nógatására moziba vagy színházba megy a férj.) Tudjuk, hogy a mindennapi munka eltereli a

férfi figyelmét az irodalom és a művészet tündérrországa felől, amint tudjuk azt is, hogy még a legdolgosabb nő is talál időt és alkalmat, hogy a szellem nemesen szórakoztató alkotásaiban gyönyörködjék. És jól van ez így. A természet adja a példát. A kert leghasznosabb növényei talán nem mindig azok, amelyek a leggazdagabb színpompában illatoznak, de el se lehet képzelni olyan kertet, ahol szinek és illatok nélkül jól érezné magát az ember. Az élet színe és illata a női lélek s ennek örök szomjúsága minden szépség, amely Istentől vagy embertől ered. A regény kiváltságos tehetségek pazar

szellemi játékaának gyümölcse. Nem a paradicsom tiltott almája, amelybe Éva anyánk beleharapott, hanem a lélek üdítő itala, édes tápláléka. A jó regény gazdagabbá, szebbé, érzelmesebbé varázsolja a női lelket és ki lenne az a botor, aki ennek a léleknek a férfira vagy a családra való mélyebb hatását kétségbe vonná? Ime, így jut el a regény, mint szellemi és lelki adomány a férfihoz is, anélkül, hogy a férfi olvasson.

Okos emberek azok a regényírók. Tudják, mért gondolnak a nőre, amikor írnak és tudják, hogy mit kell írni, amikor a nőre gondolnak.

A nő és a — kora

(Egy szellemes és nagy színésznő, akinek a nevét csak azért nem írjuk ide, mert nem akarjuk, hogy néhány érzékeny asszony megnehezíteljen rá, pedig megállapításait saját életéből vonta le: így határozta meg azt az időpontot, amikor már vénülni kezd a nő.)

A nő akkor kezd vénülni, amikor már a legjobb barátói is bizalommal fordulnak hozzá. —

amikor táncolni megy, de nagyon korán jön haza, —

amikor már nem érdeklik a filmek hősei, —

amikor már nagyon korán megy aludni, —

amikor a mindennapi torna nem unatja, hanem kifárasztja. —

amikor az ujságban elsőnek a kozmetikai rovatot olvassa el. —

és amikor a férje már figyelmeztetni meri arra, hogy új ruhája kissé túlfiatalos.

(Egy tudós pedig ilyenképen formulázta meg a különböző korban levő nők érzéseit és gondolatait.)

A 4 éves nőnek csak az édesség jár az eszébe. —

a 7 évest csak a babája érdekli. —

a 13 éves unokabátyjáról szó álmodik, —

a 18 éves romantikus házasság után vágyakozik. —

a 24 évesnek minden gondolata a gyermek, —

a 34 éves állandóan az első ősz hajszál fölött borong. —

a 42 éves kerül az élet legszörnyűbb dilemmája elé, amikor már öntudatosan érzi és látja, hogy minden csodaváró hitében csalódnia kellett. —

az 50 éves már csak ifjúságának nap-sugaras szép idejére gondol. —

később pedig unokáinak jövőjét színezi ki magában. . .

(Szegény tudósnak, aki ily módon ki merie figurázni a nőket, szolgáljon mentségül, hogy már 1880-ban meghalt.)

Keresztnevek jelentése

(Ez a kis tanulmány nem teljes és nem kimerítő, de azért olyan érdekességek lesznek benne, amiket az olvasó nem tudott, vagy elfelejtett. A keresztnevek mindenikének ugyanis határozott jelentése van, természetesen azon a nyelven, ahonnan származik. Hisszük, hogy ez is érdekelni fogja olvasóinkat. A szerk.)

Cecília = vak, Flóra = virágkirálynő, Felicitas = szerencse, Klára = tiszta, Albert = nemesi származású, Alfréd = oltalmazó, Ármin = bátor, Artúr = hatalmas, Arnold = hű szívű, Ágoston = pompás, Antal = virágzó, Albin = fehér, Bruno = híres, Bernát = erős szakállú, Benjamin = a szerencse fia, Lajos = híres vitéz, Ernő = a harcoló, Félix = boldog, Flórián = virágzó, Ignác = tüzes, Ferdinánd = szabad ember, Ferenc = szabad, Frigyes = a béke hercege, Gusztáv = erős vitéz, János = az Isten ajándéka, Károly = erős, Miksa = legnagyobb, Ottó = családfe, Pál = kicsi, Péter = szikla, István = a megkoszorúzott, Viktor = a győző, Ágota = jóságos, Ágnes = szemérmes, Barbara = idegen, Dorottya = az Isten ajándéka, Eleonóra = könyörületes, Heléna = csillogó, Irén = békeszerető, Katalin = tiszta, Margit = gyöngy, Amália = erényes, Berta = pompás, Ida = boldog, Lujza = híres, Anna = kegyelem, Delila = a szívesen csókoló, Judit = a kiválasztott és Mária = a hajthatatlan.

Keresztély dán király feleségének tragédiája

Nincs az a merész írói fantázia, melyet az Élet felül ne múlna, amikor az emberi sorsokat kuszálja, irányítja. Ez a történet például úgy kezdődik, mint egy francia vígjáték, hogy azután a legmegrázóbb shakespeare-i tragédiába forduljon.

Ezerhétszázhatvanhat január 14-én lépett Dánia trónjára a 17 esztendő VII. Keresztély. Születése óta szertelen, nagy fantáziájú, minden rosszra hajlamos volt, akit egészen megmámorosított a gondolat, hogy most már kénye-kedve szerint úzhatja kicsapongásait. Mint egykor a fiatal Néró, ő is féktelkenedéseivel ejtette rémületbe alattvalóit és nem ritkán egy éretlen diák csinyjeivel döbbséte meg két-ségbeesett minisztereit és a rendőrséget. Így például éjszakánként a nagy borozgatások után kedvenc barátjaival végigjárta Kopenhága utcáit, betörték a házak ablakait és alaposan elverték a járó-kelőket, akiket balszerencsájük éppen eléjük hozott. A rendőrség persze kénytelen volt szemét hűnyni és megtörtént az a fantasztikus dolog, hogy egy város nyugalmát és biztonságát garázdálkodó uralkodója veszélyeztette legjobban.

A megrémült miniszterek államtanácsra gyűltek össze és Bernstorff miniszterelnök véleménye alapján valamennyien arra az álláspontra helyezkedtek, hogy a király viselkedésében csak abban az esetben várható javulás, ha sürgősen meg-nősül. Hosszú vita után abban állapodtak meg, hogy leghelyesebb az lesz, ha a szépségéről híres Karolina Matild angol hercegnőt, az angol uralkodó ház tagját veszi feleségül. A minisztertanács határozatát ünnepélyesen tudomására hozták a királynak, aki cinikusan vállat vont és azt mondta, hogy neki egészen mindegy, ki lesz a felesége.

Néhány héttel utóbb a Monomak csatahajó teljes díszben indult el, hogy Angliából Dániába hozza a szépséges hercegisasszonyt.

Karolina Matild varázsos szökecsége és lényének bája eleinte a királyt is meg-ejtette és már-már úgy látszott, hogy a miniszterek jóslata bevált és a király jó útra tér. Am a javulás csak ideig-óráig tartott és Keresztély ismét megkezdte cimborái társaságában a korhelykedő, tiuornyás életet. Ugyanekkor azzal szen-velgett, hogy ő művelt, a kor szellemét meg-értő szabadgondolkodó és levelezést kez-

dett a filozófia megalapítójával, Voltaire-rel. Voltaire, az akkor világhíres francia író, hódoló levélben köszönte meg a királyi figyelmet és hízegő jelzőkkel halmozta el a messze észak bölcs uralkodóját. A sors úgy akarta, hogy ez a levél indítsa meg az emberiség egyik legmegrázóbb tragédiáját.

Ugy történt, hogy egy fiatal német orvos Struensee János Frigyes elolvasta a dán lapokban megjelent és Keresztélyt dicsőítő levelet és azt németre lefordítva, a maga lelkes költeményével megtoldva, meg is jelentette. Ez a német fordítás

don fiát, a király mostoha öccsét szerette volna trónörökösnek tudni. Minden oka megvolt hát arra, hogy a szerencsétlen Karolinát elválassa férjétől, nehogy az esetleg születendő fiúutód az ő fia trónöröklési reményeit végleg meghiúsítsa.

Egyelőre azonban a gonosz teremtés még semmit sem tehetett. Csak lesben állt és várta a kellő pillanatot, mikor áldozatára lecsaphat.

Az utazás során Struensee, aki rendkívül művelt és kellemes modorú ember volt, szoros barátságba került a királlyal, aki végül már lélekezni sem tudott nél-

küle. A szürke kis orvos rövid idő alatt teljhatalmú miniszter lett Dániában, aki szinte egymaga személyesítette meg a törvényhozó hatalmat. Nem lehet elvitatni, hogy igen sok zsenialitás volt benne és sok nemes törvényt hozott. Így például kevesen tudják, hogy egész Európában ő szabadította fel először a jobbágságot a röghöz kötöttségtől. Felszabadította a sajtót. Azonban túlzásokra ragadtatja magát és a hadsereg, valamint a vallás alapvető intézményeit is meg akarta reformálni, aminek az lett a következménye, hogy csakhamar igen sok és hatalmas ellensége támadt a főurak között, akik titokban

mind az anyakirálynő, Julianna Mária körül csoportosulnak.

Struensee közben nem csak a királynak, hanem a királynőnek is bizalmasa lett. Mint orvos, ugyanis ápolója lett a gyenge szervezetű, beteg kis trónörökösnek és így ismerkedett meg Karolina Matilddal. A boldogtalan asszony könnyezve panaszkolta el máriir életét Struenseenek, aki mélyen megatva megígérte, hogy összhangot igyekszik teremteni a házaspár között. Tapintatos és ügyes közbenjárással csakugyan elért annyit, hogy a király ismét együtt lovagolt ki feleségével és ismét többször mutatkoztak együtt.

Ez a látszólagos javulás azonban csak rövid ideig tartott, mert a királyon hamarosan az elmebaj jelei kezdtek mutatkozni.

Kiállt a palotája erkélyére és azzal szórakozott, hogy onnan mindenféle értékes bútordarabot, csillárokat és vánkosokat hajigált le. A másik kedvenc mulatása pedig az volt, hogy mindenkivel birkózni akart. Így különösen Brandt udvarnaggal szerette összemérni erejét, ami igen kinos és gyakran életveszélyes következményekkel járt a szerencsétlen

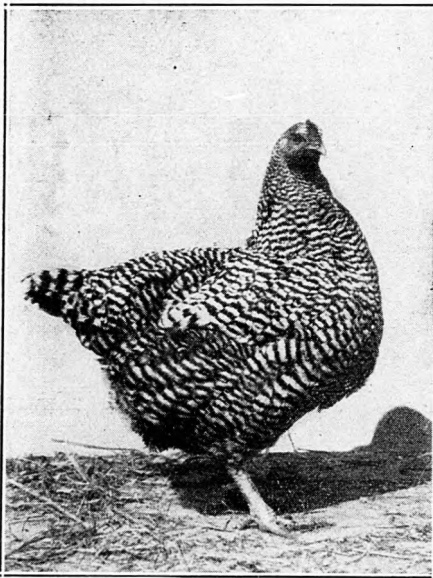
Terített asztal — terítő nélkül

eljutott a dán királyi udvarba és a hiú király kutatni kezdte, hogy ki a fordító? Így történt, hogy egy napon Struensee váratlanul meghívást kapott a kopenhágai udvartól, ahol közölték vele, hogy udvari orvosnak nevezik ki és a király őt szemelte ki arra, hogy európai tanulmányútján kísérője legyen. A király 1768 májusában, alig egy esztendővel esküvője után, indul erre a több hónapra tervezett útra. Ifjú hitese sirva könyörgött, hogy őt is vigye magával, de a király kijelentette, hogy nincsen asszonyra szüksége. Először Londonba, onnan Párisba ment a király kíséretével. Hogy mennyire léha és cinikus volt, semmisen bizonyítja jobban, mint az, hogy mikor Londonban felesége édesanyja leánya után érdeklődött, e szavakkal hallgattatta el: kedves mama, maga szörnyen unalmas!

És mialatt a királyi férj London és Páris éjszakáit veri fel mulatságaival, a boldogtalan fiatal asszonyok Dániában új, veszedelmes ellensége támad: férjének mostoha anyja, Julianna Mária személyében, aki rossz szemmel nézte és gyűlölte az ifjú királynőt, mert a tulaj-

főrra nézve. Mert a király nagyon is komolyan vette a birkózásokat és ütötte, verte, fojtogatta, a falhoz vágta a boldogtalan Brandtot, aki a király személye iránti tiszteletből persze alig mert védekezni. Egy ízben azonban a király olyan kegyetlenül fojtogatta, hogy Brandt csak úgy kerülhetett el a biztos halált, hogy a király kisujjába harapott, mire az fájdalomában elbocsájtotta.

Julianna Mária elérkezettnek látta az időt, hogy ördögi cselszövését most már megvalósítsa. Bizalmasai útján egyre sűrűbben suttogtatta azt a pletykát, hogy a fiatal királynő és Struensee között meg nem engedett bizalmas barátság áll fenn. És egy napon Keresztély király röpiratot talált az asztalán, melynek ez volt a címe: lehet-e a férjnek őszinte és jó tanácsadója az, aki a feleség hódolója?

Molnár Ferenc kendermagos tyúkja I. díjat nyert a Mezőgazd. kiállításon

Egy álarcosbál után, mikor a király éppen lefeküdni készült, hirtelen felrántják hálószobája ajtaját és a küszöbön rémült arcú főurak jelennek meg.

— Felséges uram, — lihegi Guldberg kamarás, az anyakirálynő főbizalmasa, — rettentő szerencsétlenségről kell értesítenünk. Felséged mostoha anyja és jivére személyesen vannak itt, hogy értesítsék a veszélyről, amely fenyegeti!

A következő pillanatban Julianna Mária sápadtan rohan be, kíséretében egy sereg befolyásos főúr.

— Boldogtalan fiam! — kiáltja a gonosz teremtes, — tudod-e, hogy milyen sorsot készítettek számodra? A feleséged, aki Struensee szeretője, az átkozott orvossal holnap meg akart mérgeztetni. Ime, itt az orvoságos üveged, melyet dolgozószobádban szoktál tartani. A legszörnyűbb mérge van benne. Egy cseppet a kutyával etettünk meg és rögtön jelfordult. Karolina terve világos! El akart

téged pusztítani, hogy ő vegye át a régens uralmat az ország felett.

A halálra rémült király nyomban aláírta Struensee elfogatási parancsát, de elrendelte a királyné őrizetbe vételét is. A szerencsétlen minisztert egy órával később már megkötözve vitték a fellegrába, ahol kényszerzubbonyba kötötték, nehogy kárt tegyen magában és fejét nyakörvbe szorítva, láncolták a cella falához.

*

Napokig tartó szörnyű kínzás után Struensee teljesen megtört és a fájdalomtól elcsigázva és szinte beszámíthatatlanul hallgatta kínzóit.

— Ide figyelj, nyomorult! — mondotta neki Schack-Ratlan, a vizsgálatot vezető főbiztos, aki Julianna Mária bizalmasa volt. — Csak úgy mentheted meg az életedet, ha elismered, hogy valóban tiltott viszonyban éltél a királynővel. A királynő személye szent és sérthetetlen és a botrány elkerülése végett bizonyára titokban szabadlábra helyeznek és áttesznek a határon.

És a halálra kintzón, teljesen elgyötört ember, aki már nem volt ura akaratának, elkövette azt a becstelenséget, hogy valóban aláírta azt a nyilatkozatot, melyben a királynővel való házasságtörést elismeri.

És amíg a dráma az egyik oldalon ilyen rémségekkel teljesen pereg, a királynő torturája sem volt csekélyebb.

Kronburg várában várja sápadtan, kétségbeesve, teljesen tanácstalanul sorsa beteljesülését. Napokig fogalma sincsen arról, hogy mit akarnak vele. A hitvány Schack-Ratlan csak akkor kereste fel, amikor már Struensee-től kivette az írásos vallomást. Akkor azután megmondta a királynőnek, hogy mivel vádolják. A király életére tört és házasságtörő viszonyt jolytatott Struenseevel!

A királynő felháborodva, egész testében remegve, utasítja vissza a vádakat. De a főbíró szeme elé tárja Struensee aláírását. A királynő érzi, hogy elveszett. Már nem védekeznek. Esméletlenül roskad össze.

*

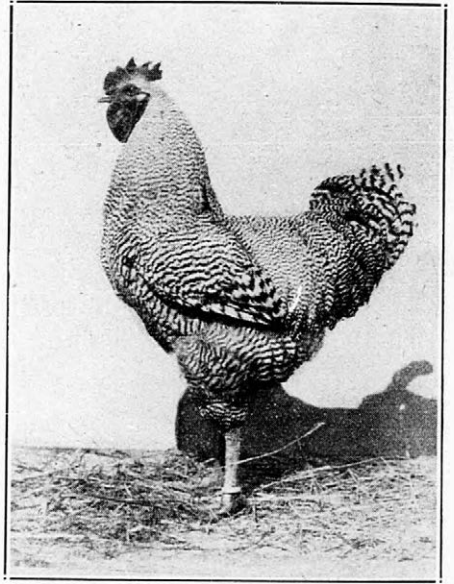
1772 április 28-án végezték ki Struenseet. Nem egyedül lépett a vécpadra. Mert halálra ítélték Brandt kamarást is, aki birkózás közben a király kisujját megharapta. Ezt a tényét felségsértésnek minősítették. A hóhér először az elítéltek jobb karját, azután fejét vágta le. Julianna Mária, a gonosz nő végignézte a kivégzést. Arcán elégedett mosoly ült. Most már biztos volt a dolgában.

Karolina királynőt szintén halálra ítélték. Bűnösnek mondták ki a házasságtörésben és a király személye elleni összeesküvésben. De az ítélet végrehajtására nem kerülhetett sor. Az angol királyi hadihajót küldött nővéérért és tudomására hozta Keresztélynek, hogy amennyiben

Karolinának egy hajaszála is meggöbül, úgy Kopenhágát rommá lövik. Viszszakövetelték a királynő hozományát, kelengyéjét és őt magát is a hajóra szállítva, visszavitték Angliába.

A nagy tragédia azonban még nem zárult le. Hamarosan nyilvánosságra került a kivégzett Struenseenek börtönből írt kegyelmet kérő levele, amelyben többek között ezt írta: — Ártatlanul halok meg! Remegő kézzel és halálverejtéktől elborítva írom: nem vagyok bűnös!

És ugyanakkor Angliában a szomorú, szegény kis királynő úgy jár-kezel, mint az élő halott. Senkisémet látja mosolyogni, csak a jótékonyágnak él. Egy cselédlány kislánya vörhenyben megbetegedett és a királynő meglátogatta a kis beteget. Megkapta a betegséget, amely hamarosan végzett vele. Huszonnégy éves volt, mikor

Molnár Ferenc kendermagos kakasa I. díjat nyert a Mezőgazd. kiállításon

örökre lehúnyta a szemét. Mikor a haladklók imáját mondta, az imát a következő szavakkal szakította meg: — Nemso-kára Isten előtt állok. Erősitem és esküszöm, hogy nem vagyok bűnös. Férjemhez soha nem voltam hűtlen! ...

Hinnünk kell neki!

*

De van megtorló igazság!

Bűnösök ritkán lakoltak még úgy, mint Struensee és Karolina királyné tönkretévei. A királynő elutazása után egyik palotaforradalom a másikat követve és a dán királyi palota lépcsői vértől vöröslöttek. VII-ik Keresztélyt, aki ilyen borzalmas módon akarta uralmát megmenteni, trónjától megfosztották, de számkivetésbe és börtönbe kerülnek a tragédia összes szereplői. Hosszú évekig tépte és rázta a forradalom Dániát és csak nagysokára csendesül el a vihar, mely egy szép és boldogtalan királynő mártirhalála nyomán zúgott fel.

STRINDBERG BETEGES ASSZONYGYŰLÖLETE

IRTA: DÁNIELNÉ LENGYEL LAURA

A nagy svéd író monomániába vesző asszonygyűlölete csodálatos, hogy még vígjátéokra nem inspirálta az írókat. Talán ha nem egy ilyen kivételes talentumú s nem egy ilyen tragikus sorsú emberről van szó, esetleg már meg is születik a komédia.

Égészen bizonyos, hogy Strindberg asszonygyűlölete veleszületett eredendő tulajdonság. Bűnnek nem merjük nevezni azt, ami a svéd író legkarakterisztikusabb jellemvonása volt, hogy leszerelhetetlen, izzó, égő gyűlölettel állt szemben az asszonnyal.

Születése már maga is mintha a sötét vizek felé sodorta volna. Előkelő származású hivatalnokember törvénytelen fia. Anyja cseléd, pincérleány és Strindberg apja csak később törvényesíti házasságát, mely nemcsak hogy boldogságot nem, de még nyugalmat sem adott. Furcsa, keserű méreggel átitatott, boldogtalan hajlék lehetett az, hol Strindberg gyermekkorát töltötte. A svéd író eléggé jól leírta nagy regényében.

Az embernek elszorul a szíve, ha a viharoktól vemhes ház levegőjére gondol és itt, ebben a leszorított, éghiború kitörésből remegő levegőben élt a betegesen túlérzékeny, az egcentrikusság határát nem ismerő, a cezaromániába esett gyermek. Tanítói, nevelői nem voltak rosszabbak az átlag-pedagógusoknál, de August Strindberg a pokol kénköves gyötrelmeit szenvedni el kellettük. Ugy hagyja el a szülei házat és az iskolát, mint ahogy a bagnet hagyja el a szerencsétlen, láncaitól megmenekült fogoly. És ime, alig tesz egy-két lépést a világban, újra láncok közé kerül. Nagyon csinos gyermek volt és feltűnő szép ifjúvá fejlett. De fizikai kiválóság is csak átkává és szerencsétlenségévé válik. Minden ellenállás nélkül lesz az asszonyok rabjává és szerelme, szenvedélye, vagy csak megkívánása is úgy sodorják magukkal, mint a szélvihar sodorja a falevelet. Az asszonyokat voltaképesen

gyöngeségeért gyűlölte. Nem bírt nélkülük élni és a rabszolga fojtó, tehetetlen dühe fordult az egész asszonyi nem ellen. Háromszor házasodik ő, aki semmiképpen sem való a házassághoz. Első felesége színésznő, akivel pár évig kölcsönösen marcangolják egymást, kölcsönösen semmibe sem véve egymás tehetségét és produktivitását. Az asszony Ibsen-darabokat akar játszani, mert tudja, hogy Strindberg

nővel, ki egyben neves kritikus. Kire állandóan féltékenyekedek, s kit azzal vádol, hogy az ő írásait kicsinyli, lenézi. Az asszony, hogy portálja férje munkáit, ráveszi férjét, hogy utazzanak együtt Angliába. És előkelő irodalmi és művészeti szalonokba vezeti urát, ám Strindberg nem tudott angolul és most halljuk az író:

»Elcsalt Angliába, hogy nevetségessé tegyen, megalázzon és megszégyenítsen.

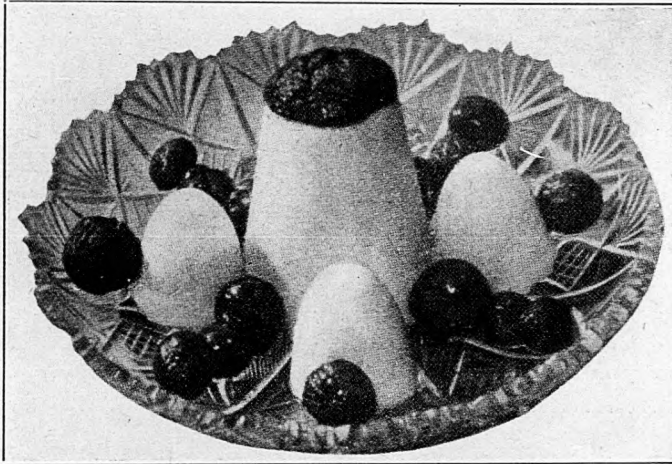
Odaállított egy nagy szalonn közepére, ahol egy szót sem tudtam szólni s álltam mint egy sült hal. Ő pedig csevegett, diskurált, elméskedett, bókoltatott magának és gúnyos pillantásokat vetett rám, míg én csak mereven, mozdulatlanul álltam helyemen.»

Strindberg második felesége sohasem ismerte el, hogy ő megszégyenítésért cipelte Angliába. Sőt igen előnyös szerződéseket kötött férje munkáira az angol kiadókkal. Strindberg azonban ez nem szerelte le és többrendbeli nagyobb s kisebb vihar után ez a házasság is hajótöréssel végződött.

Harmadik felesége muzsikával foglalkozó művészlelek. Ez ellen is megindította a válóper, talán még tajtékosabb gyűlölettel, mint a másik kettő ellen. További házassági próbálkozásainak az örültek háza vetett véget.

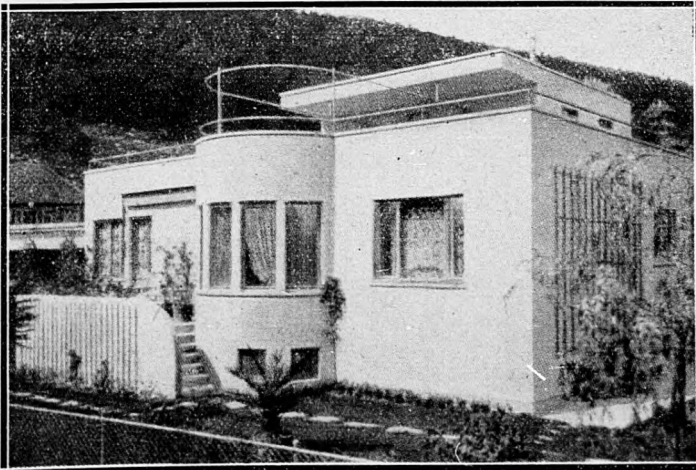
Illegitim viszonyairól nem is érdemes beszélni. Éppen olyan gyökerükben megmérgezték voltak és a gyűlölség vágyakozásaitól eltelve, mint házasságai. Mindegyik nő keresztül gázolt rajta, mert nem tudott uruk lenni. Pedig a szerencsétlennek az volt egyetlen vágya: uralkodni, leigázni a nőt. Aztán őt igázták le, ő rajta marakodtak s ő tért össze az asszonyok kezei között.

Sokkal óriásibb intellektus volt, semhogy ne érezte volna a maga gyászos és kétségbeesztő kiszolgáltatottságát. S mert tudta, hogy rabsága alól nincs mentség, úgy állt bosszút, ahogy tudott. Soha teremtő, alkotó erő így a női nem ellen

Rizs, tört burgonya, liptói, vagy vaj tálalása
(A díszítés hónaposretekkel és levélzölddel)

gyűlöli Ibsent. Strindberg azt állítja, hogy minden színpadi balsikerének az asszony az oka, ki nem értette meg a szerepeket, melyeket számára írt. Mikor pedig együtt diadalt aratnak, Strindberg megint az asszonyra támad, hogy szemérmetlenül a maga számára akarja a diadalt learatni, mintha az ő játéka mentette volna meg a drámát. Az író halálos sebekkel menekül ki a házasságból, hogy eljegyezze magát egy író-

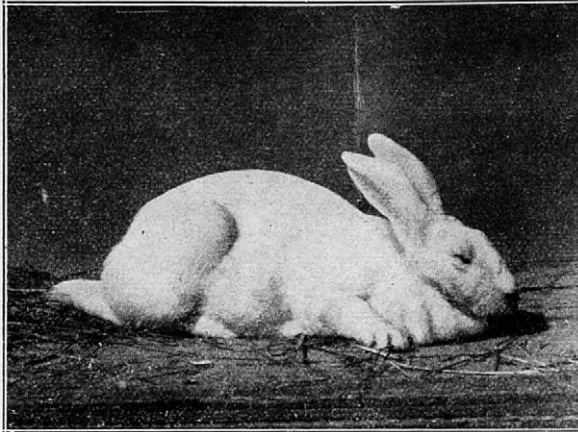

Modern és egyszerű családi háztípus

nem fordult, mint August Strindberg. Nem az egyes asszony, az asszonyi nem egyetemessége ellen. A feleség, a szerető, a testvér, a leány éppen olyan alacsonyrendű — Strindberg szerint, — mint az anya. Az asszony megfogja, kihasználja, kiéli és megfojtja a férfit. Ha kiváló nővel van dolgod, az illető gyorsan kicsalja ötleteidet, érzelmeidet, finomságaidat és azokkal ékesíti fel lelkét. A tetőled elcsent lelkiszépségekkel ékesítve kellett magát vágytársad előtt. Ha pedig közönséges és buta, akkor a fantáziátlanságával és szürkeségével gyötör és untat halálra. »Elválni feleségedtől — kiált fel kétségbeesetten Strindberg — mi haszna! Hiszen nem válhatsz el az egész asszonyi nemtől.«

Az anyaság?! Strindberg az egyetlen fró, ki az anyaságban sem lát egyebet, mint a férfi kizsákmányolását és kihasználását. A nő, ha megszüli gyermekét, nem törődik többé a férjével. Eszébe sem jut, hogy kinek köszönheti az életadó csíráját? Ellenben becézéssel, hízéssel magához édesgeti a gyereket, elrabolja az apától, akinek ha hazajön, egyetlen

hivatása, hogy szigorúsággal büntesse a kicsinyeket, kik a jó mamát felboszszantották. Ilyenformán a jó mamának jut minden szeretet és a dolgozó, kínlódó, küzdő apának a gyermek haragja és keserősége.

Díjnyertes belga nyúl a Mezőgazdasági kiállításon
(Kispesti tenyészet) (Foto fényképésmesterek)

Kevés boldogtalanabb embert ismerünk, mint a világ eme kivételes zsenijét, ki gyökerében megmérgezett lélekkel írta halhatatlan írásait, ki csak a sírban tudta feltalálni az egész életében sóvárgott és áhított nyugalmat és békességet.

Nem szükséges okvetlenül valakit megünnepelnünk, de nincs is szükség az úgynevezett »revanche«-összejövetelekre, amelyek csak a hiúságunkat legyezgetik. Szegények vagyunk, tehát nem hívhatunk meg senkit vendégül. Éppen ezért csak azokat invitáljuk meg, akiket már szeretünk és akiről tudjuk, hogy szívesen jönnek el. Semmi szükség nincs arra, hogy a lakásunkon valóságos népgyűlést rendezzünk. Nemcsak okosabbak az emberek, ha kevesebben vannak, hanem jobban is érzik magukat. Minden ember örül annak, ha vele foglalkoznak. Ez pedig csak a kis társaságokban valósítható meg.

A ruhakérdést pedig oldjuk meg olyképpen, hogy nyugodjunk bele, ha embertársainkat gyakran fogjuk — ugyanegy ruhában látni. Nem szégyen ez, hanem a kor követelménye. A takarékoság ma nem csupán az államok törvénye, hanem az egyes embereké is. De meg azért is rá vagyunk erre kényszerítve, mert vagyoni helyzetünk teszi lehetetlenné a sok-sok ruha beszerzését. Legyen tehát bátorságunk arra, hogy bevalljuk szegénységünket és ennek dacára érezzük jól magunkat.

És még valami, ami nagyon fontos az új társaséletben: minél kevesebb, sőt lehetőleg semmi alkoholt ne fogyasszunk. Sokkal többet ér az a szellemes beszélgetés, ami egy csésze tea gőzéből alakul ki, mint amit az alkohol produkál. És főként sokkal egészségesebb és — olcsóbb. Szóval, megvan a lehetősége, hogy ma is éljünk rendes társaséletet. Csak éppen alkalmazkodnunk kell a korhoz.

Át kell értékelnünk a régi értékeket, ami annnyival is könnyebb, mert a szükség: a szegénység is rákényszerít.

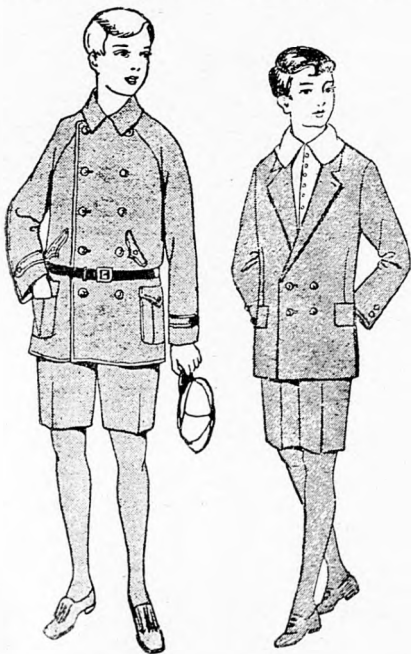
A ma társasélete

Ha a mai embert felszólítjuk arra, hogy fokozottabb mértékű társaséletet éljen, azonnal kész a felelet: — nincs elég jövedelem hozzá! — Kérem szépen, ebben nagyfokú tévedés van. Az emberek örömet találhatnak egymás társaságában anélkül, hogy ez súlyosabb kiadásokkal járna. Nézzük például a gyermekeket: üres szobában, a

rendes hétköznapi uzsonna mellett, milyen kitünően elszórákoznak. Ezzel szemben viszont nem volt még a világon olyan ragyogó estély, ahonnan a vendégek egyrésze családottan, vagy rosszkedvűen ne tért volna haza.

Egyszer, Velencében, reggel nyolc óra körül végigmentem a Piazza Goldoni-n. Fiatal lány állott ki a utcán és fehérneműt mángorolt. Körülvették a barátnői, a fiatalabb és idősebb szomszédok. Folyt a beszéd árja, amelyet minduntalan vidám nevetés szakított félbe. Este hat óra körül ugyanazon az útvonalon mentem visszafelé, de a vidám sokadalom akkor sem lett kisebb, csak éppen az emberek cserélődtek ki. Azt mondhatná valaki, hogy ezt az olasz nap hevének lehet betudni. Csakhogy ehhez hasonló látást Stockholmban is, egy téli estén. Egy kis padlásaszobában két széd diák lakott, akik sok barátjukat hívták meg magukhoz, mert hazulról csomagot kaptak, amiben kalács, alma és dió volt. Ez volt az ünnepélyes összejövetel titulusa, amely közben mindenféle okos beszélgetést folytattak, Strindberg-ről, Ibsen-ről, politikai kérdésekről, de sürűn énekelgettek csodaszép népdalokat is. És egyik »társasösszejövetel« sem került különösebb pénzbe.

Ugyanígy kellene nekünk is eljárni és nem volna szabad szem elől tévesztetni a mértékletességet, ami a háború utáni időknek úgyis egyik legfontosabb parancsa.

JELLEM ÉS A KAKTUSZ ÁPOLÁSA

Az árkármilyen furcsán is hangzik: az ember vagy születésétől fogva barátja a kaktuszoknak, vagy pedig öröklí ezt a tulajdonságot. Majdnem minden családí otthon ablakában ott díszlík a kaktusz. Azt is mondhatnók: ismerőseinket egész nyugodtan aszerint osztályozhatnók, hogy hány és miféle kaktusz van a lakásukban. Egész sereg csoportot és alcsoportot állapíthatunk meg így. Akinek a lakásában egyáltalán nincsen kaktusz, azzal szemben a megfigyelés álláspontjára kell helyezkednünk. Ha a férj szereti és az aszszony nem, százat mernék tenni egy ellen, hogy jó férj és a házasságuk boldog. Ha pedig a feleség szereti a kaktuszt és a férj egyáltalán nem érdeklődík iránta, egész biztos, hogy hűvös a házaseletük és a férj nem nagyon kedves a feleségével szemben. Ha végül mind a ketten egyforma szeretettel ápolják a kaktuszokat, az a házasság a legideálisabb.

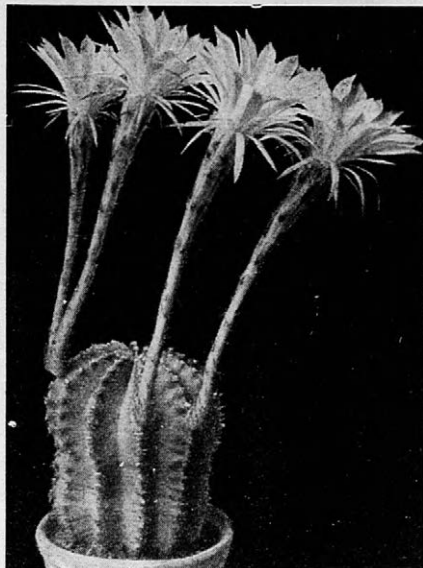
— Hogyan és miből állapítja ezt meg? — kérdezi a kritikus olvasó.

A felelet végtelenül egyszerű. A kaktusz, amit otthon ápolunk, nagy odaadást, fáradságot és munkát követel.

Minden otthonban sokféle és sokfajtájú kaktusz nevelhető és ápolható. Ha csak úgynevezett közönséges kaktuszokat látunk, amelyek a többi növényvel együtt állnak az ablakban: az a lakás csak egy átlagember lakása lehet. Magasabbrendű ember lakásában már nagyobb területet foglalnak el a kaktuszok. Nem is hinné az ember, hogy mi mindent árulnak el ezek a kaktuszok. Mindent bevallanak: milyen ápolásban részesülnek? hogy

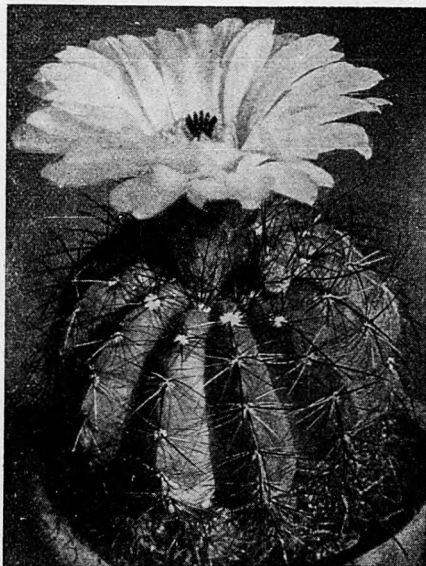
vannak felállítva? ízléssel, vagy ízlés-telenül? rendszeretettel, vagy természetes érzékkel? vagy pedig ezek iránt a saajátságos növények iránti teljes érzéketlenséggel? Ha pediglen még a lakás legképtelenebb helyein is kaktuszokat találunk, akkor már a pathológia területére tévedtünk.

Sajnos, az emberek nagyrésze még ma is furcsán tekint az igazi kaktuszbarátokra, mint nevetséges különcökre, akik dédelgetett növényeik társaságában néha egész éjszakákat képesek átvirrasztani. A legtöbb ember azonban szívesen tartana kaktuszokat a lakásában, csak éppen az ápolásukra nem akar időt szentelni. Vesznek valamit, ami olyan, mintha kaktusz volna,

a groteszk alakú, élénk színű cserépek a kaktuszok színtelenségének, szürkeségének pótlására és így keletkezett az új és különleges mázas és földfestékkel színezett cserépek gyártásának ipara.

Az utóbbi időkben történtek kísérletek, amelyek igazolni kívánják, hogy a kaktuszfélék külső mázzal ellátott cserépben is nagyszerűen élnek és fejlődnek. A kertészek azonban még óvatos fenntartással fogadják az eddig elért eredményeket és a régi cserépek használata mellett döntenek. Mindenesetre annyi igaz, hogy a napjainkban fellendült kaktusz-kultusz örvendetelesen átalakító hatással lesz talán olyan mesterségekre is, amelyek — látszólag — semmi összefüggésben nem állanak a kertészettel.

Hidd el:

a munka nem az élet védelme a nyomorúság ellen, hanem az élet igazi értelme, lényege és öröme,

*

az öröm bennünk van és kívülről sugárzik befelé, mert nem más, mint az ember köszönete Teremtőjének, az élet csodálatos ajándékáért,

*

az önművelés nem egyéb, mint annak az útnak a keresése, amelyen a tökéletesedés felé juthatunk,

*

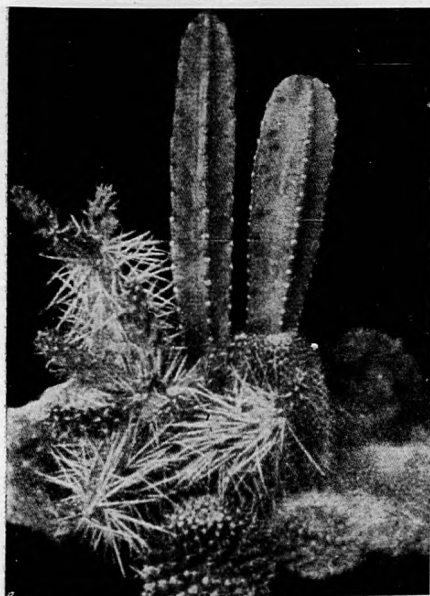
a tudás azonban csak eszköz a kezünkben és csak az önművelés útja méltó az emberhez, mert ez köti össze a kezdetet a véggel,

*

a hatalom nem lehet cél, hanem csupán eszköz; ritkán sikerül a hatalmat megszerezni; tartós pedig csak úgy lehet, ha bennünk lakozik.

a végeredményben azonban kisül, hogy — tűpárna. Az embereknek ez a csoportja a legveszedelmesebb. Ezek az igazi hencgők és beképzelték, akik azt sem érdemlik meg, hogy egyetlen szót is vsztegezzünk rájuk.

Szükségesnek tartjuk még megemlíteni, hogy szobanövényeink díszítő hatását fokozza és hangsúlyozza az ízléssel megválasztott virágcserep. Néhány éve csak, hogy a fellendült kaktusz-kultusszal kapcsolatban feltűntek az új cserépedények és kerámiák, amelyek méltó és harmonikus keretei kívánnak lenni a díszítő szobanövényeknek. Az érdem ezeknek a létrejöttében mindenesetre a kaktuszokat illeti, ezt a csodálatos növénycsaládot, amely változékonyságával, érdekességeivel sok hívet szerzett magának. A kaktuszok különleges és változékony formát kaptak bőkezűen a természet-től. Ezért készülnek legújabbban azok

Káros gyerek szokások

Sok csecsemőnek megvan az a rossz szokása, hogy a hüvelykujját szopogatja, különösen elalvaskor. Ennek következtében gyakran elhajlanak a fogak és elgörbül az alsó és felső állkapocs. A felső metszőfogak kinyomódnak, az alsók pedig vissza. A csecsemő csontrendszere még nagyon puha és az állandó, erős nyomásnak nem tud ellenállni. Ez a változás aztán megnehezíti az evést és a beszédet és csak nehéz fogorvosi beavatkozással szüntethető meg.

Másik ilyen káros szokás az alsó ajaknak a fogakkal való rácsalása, ami rendszerint az iskolában, vagy a házi dolgozat elkészítésekor történik. Maga a gyermek rendszerint nem is tud róla, amíg nem figyelmeztetik. Ha azonban nem hagyja abba ezt a rossz szokást, hanem tovább folytatja, az állandó nyomás következtében a felső fogai szinte feltűnően ki fognak állni.

Ugyanilyen káros a körmök rágása, amely az ujjak hegyének érzékenységét durvítja el és még felnőtt korban is képtelenné teszi az illetőt a finomabb kézimunka elvégzésére. A leszoktatásnak kétféle módja van. Az egyik: állandó keztyű felhúzása, a másik pedig: a kezeknek minden reggel valami erős és kellemetlen ízű folyadékba való bemártása.

Az iskolakönyveket ne vigye a gyerek mindig ugyanazon hónap alatt. Az egyenlően megterhelés következtében könnyen elferdülhet a gerincoszlop, sőt hátgörbület is léphet fel, mert a fiatal csontok ellenállóképessége még gyönge. Éppen ezért a legcélszerűbb, ha a gyermek az iskolakönyveket a hátára szíjazott táskában, vagy egyszerű hátizsákban cipeli.

Nagyon veszedelmes egyes gyermekeknek az a rossz szokása, hogy a játékszer-

vagy más tárgyakat a szájukba vesznek. A festett tárgyak legnagyobb része ugyanis mérges. Az ólomkatonák és a cinjátékok hasonlóképpen veszedelmesek.

Vannak aztán olyan kellemetlen szokásaik is a gyermekeknek, amelyek, ha nem is ártalmasak az egészségre, de olyan csúnyák és visszatetszőek, hogy gúny vagy kinevetés lehet a következőkük. Ilyenek például: a váll állandó

rángatása, a nyak félrefordítása és a szakadatlan fejbólintás. Ezeknek oka a legtöbb esetben a nagyon kemény, vagy nagyon szűk gallér, vagy más efféle. Ebben az esetben az anyák kötelessége, hogy az igazi okot megállapítsák és segítségére siessenek gyermeküknek, amíg nem késő és amíg ezekből a nevetséges mozdulatokból nem lesz állandó megszokás.

Bárcsak megértenők egymást!

Mennyi minden másképpen lehetne, ha — megértenők egymást! Mennyi nyomorból, félelemből, jajveszékeltésből, csalódásból, fájdalomból és elhidegülésből menekülhetnénk. Csak az kellene, hogy *akarjuk és legyünk is képesek megérteni egymást!*

Nem bírjuk elszenvadni valamelyik embertársunkat! Pedig az igazság a legtöbb esetben ez: nem bírjuk — megérteni őt. És ha csak félfannyi erőt pazarolnánk arra, hogy megértsük képzelt ellenségünket, ha csak félfannyit, amit az kíván, hogy legyőzzük és magunk alá gyűrjük őt: — már nem is volna ellenségünk.

Hányszor van az, hogy anya és leánya állandóan csatázik egymással. Folytonos csetepaté van közöttük. Valóságos ellenségként élnek egymás mellett, szinte: egymással szemben. Az anya azt panaszolja, hogy a leánya szeszélyes, hallgat és titkolózik, szóval: nem lehet bírni vele. A leány azt panaszolja, hogy anyja köszívű, érzéstelen és ügyszólván teljesen idegen.

Pedig nem kellene más, csak az, hogy mindkettőjüknek elég fantáziája legyen és éljék bele magukat a másik fél helyzetébe és a másik fél gondolatvilágába! Csak azt kellene megkísérelniük, hogy a másikat megértsék és ne ítéljék el, hogy megbocsássanak és ne újabb fájó tövist szúrjanak a lelkébe.

Az egész súlyos probléma végtelen egyszerű kérdéssé zsugorodik össze: embertársaink megértésévé. Próbáljuk meg azt, hogy — kívül helyezkedjünk sajátmagunkból! Hogy átérzzük mások szenvedéseit és mások örömeit! Hogy legalább néhány percere — másokká legyünk! Ha beleéljük magunkat a másik helyzetébe, ha megkíséreljük, hogy megértsük őt: — sajátmagunkat is jobban meg fogjuk érteni!

Egy régi szent írja:

— Elhagytam az Istent, hogy megtaláljam!

Mi is így fogjuk a legjobban megtalálni sajátmagunkat, ha elveszítjük, legalább pillanatokra, az egyéniségünket.

Szerelmeseink, igyekezzetek sajátmagukat megérteni, — és nem lesztek féltékenyek! De megbántani és meg-

mérgezni sem fogjátok szerelmesetek életét, mert önmagatokban érzitek a fájdalom és méreg hatását.

Szülők, igyekezzetek megérteni gyermekeiteket, — és soha nem fogjátok őket elveszíteni!

Gyermekek, igyekezzetek megérteni szüleiteket, — és túlságos gondoskodásuk nem lesz teher és börtön a számotokra, hanem csodálatos szépségű virágos kert!

Szomszédok, igyekezzetek egymást megérteni, — és az együttélés a legtisztább boldogság lesz, nem pedig a gyűlölködés és marakodás harctere!

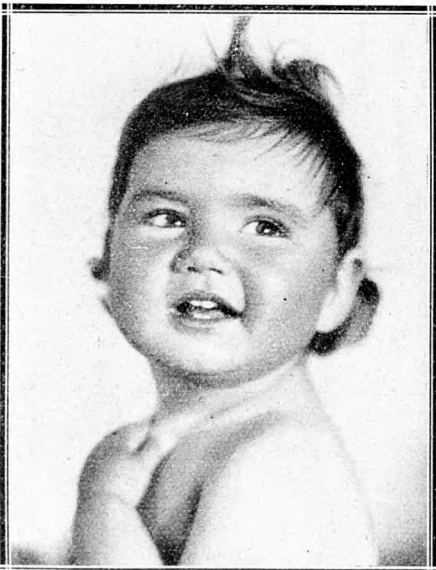
Munkások és munkaadók, igyekezzetek egymást megérteni, — és váratlanul az öletekbe hull mindaz a drága gyümölcs, amiért olyan elkeseredett küzdelmet folytattok!

Nemzetek és népek, igyekezzetek egymást megérteni, — mert elmúlt már az az idő, amikor gyűlölni és megvetni kellett azt, akinek más volt a vére és más volt a nyelve!

Az Isten megbocsátó.

Megbocsát, mert — megért.

Aki megért, az meg is bocsát. És aki megbocsát, annak az Isten is meg fog bocsátani...

Az örök nő

Nancy Caroll, Paramount-filmsztár

A CSALÁDI ASZTAL

A család problémája, amelyet a »Magyar Uriasszonyok Lapja« a megindulása percétől kezdve napirenden tart, nemcsak a magyar társadalmat foglalkoztatja és nyugtalanítja, sőt nem kizárólag azoknak az országoknak az íróit, gondolkodóit és szociálpolitikai szakértőit, amelyek alul maradtak a világháborúban s így erkölcsileg és anyagilag a legtöbbet szenvedtek, hanem a győzőknek elismert államokat is. Köztük elsősorban Franciaországot, amelynek kispolgári berendezkedése és a hagyományok tisztelésében nevelt társadalmának egész gondolkodásmódja még ma is, annyi káros külső behatás, mindenféle hóbortos divatok és felforgató kísérletek után, valóságos mintaképe a legjobb értelemben vett erkölcsi konzervativizmusnak.

A francia polgár családi élete, Párizsban csak úgy, mint a Vogézek között vagy a Provenceban, tipikus képe a csöndes, nyugodt, egyenletes, szorgalmas munkának, az évszázadokon keresztül kialakult és tűzpróbát állt erényeknek, köztük a szülők és a gyermekek összetartozásának, az egymásrautaltság nemes érzésének, takarékoságnak, a fajfenntartó erkölcsök tovább-plántálásának és mindenekfelett annak a polgárosult ösztönnek, amelyet családi-asságnak nevezünk. A felületes idegent, aki csak Párizs mulatóhelyein és nemzetközi hoteljeiben lát franciát, megtéveszthetik ezek a benyomások, de akik a párizsi kispolgár vagy a francia vidék életét ismerik, igazat kell hogy adjanak a klasszikus francia regényíróknak, akik száz és száz könyvükben emeltek oltárt a nemzetükbeli paraszt és kispolgár családi erényeinek. De tovább megyünk: a jómódú középosztály és a felső társadalmi réteg családi élete is sokkal tisztább, közvetlenebb, élettelteljesebb, mint amilyenek a szélsőséges jelszavaktól felzaklatott Németországban vagy éppen a túlzásokban tobzó északamerikai Egyesült Államok területén találkozunk.

Egy kiváló francia író, abból az alkalmából, hogy a »mai gyermekek« hibás neveléséről és a fiatal nemzedék megdöbbentő túlkapasáiról elmélkedik, elvezeti az olvasót egy newyorki úriházba, ahol egy régi barátját látogatta meg. Nagyon szerette volna vele együtt, meghitt családi körben elkölteni az ebédet. Meglepetésére azt a választ kapta, hogy ők sohasem étkeznek ott-

hon, egyszerűen azért, mert — miként a többi millió és millió házaspár — nem vezetnek háztartást, még csak konyhájuk sincsen, hanem vendéglőbe járnak éhségüket csillapítani. Mivel azonban a férj a hetvennegyedik utcában, a feleség a kilencvenötödik utcában van egész nap elfoglalva, a két gyermekük pedig a negyvenharmadik utcában dolgozik, mindnyájan külön étkeznek.

— De vasárnap csak együtt van a

Felhőkarcok városa

család! — mondta a francia író.

— Akkor sem ebédelhetünk együtt, — válaszolt az asszony. — Vasárnap az egyetlen szabad napunk. A férjem az anyjához megy, én az apámhoz, a két gyerek meg a barátjaihoz. Anyósom egészen más városrészen lakik, mint az én apám s így, sajnós, vasárnap sem ülünk egy asztalnál.

— Szóval, — találgatta az európai vendég, — önök csak éppen hogy összerúlnak este a lakásban, mint valami hotelben és a reggeli fürdő után észlelednek ebben a városrengetegben. És, mondja csak, Madame, mikor érzik magukat jól?, .. úgy értem, mikor ülnek össze, mint ahogy mi szoktunk, európaiak, néhány órát áldozva egymásnak, szülőknek, hitvesnek, gyermeknek, megajándékozva egymást a mosolyunkkal, a könnyeinkkel, a szívünk vérével, a lelkünk melegével...

— Oh yes, — felelte az asszony, — at Christmas.

Tehát egyszer egy évben, karácsonykor. Egyszer egy évben terítik meg a családi asztalt úgy, hogy öt percnél hosszabb ideig legyenek együtt.

A francia író akart mondani valamit, de útközben meggondolta magát a kimondott szó. Minek is? Hogyan értesse meg azokkal, akik nem ismerik a »családi asztal« megszentelt fogalmát, akik nem tudják, milyen vonzás, mennyi meghittség s kedvesség van a családi együttesben, akiknek az egész családi élet nem egyéb, mint átmeneti állapot az egyedüllét és a megsemmisülés között, akik egymás mellé kényszerülten élnek, anélkül, hogy megismernék vagy megszeretnék egymást? Az amerikai családi élet termelte ki az apjával szembenálló, a szülőket lekicsinylő fiút, a szabados életű leányt, akik az otthon meg nem talált szívet mohó élvezetekben, a sporttérboly elfajzásaiban keresgélnek, de sohasem találják meg. A francia író tehát nem szólt semmit, hanem hazajött és tanulmányt írt az amerikai családi életről. Minket az a frappáns megállapítása fogott meg, amellyel a családi asztal hiányát jelölte meg az amerikai családok tragikus összeomlásának főoka gyanánt.

Minket, magyarokat, közelebből érdekel a téma. A magyar háziasszony hagyományos büszkesége ez a családi asztal. Beszéljünk egyszer róla a mai ember szempontjain keresztül.

A családi asztal sokak szemében a minden jótól, ételtől-italtól roskadozó asztalt jelenti, amely mindig terítve van és mosolyogva invitálja a vendégeket. Fölényeskedők, a szellemvilág smokkjai szeretik lenézni a dúsan megpakott asztalt, mint valami ősemberkori csökevényét a háziasságnak, amely — szellemi értékek hiányában — a gyomornak való táplálék nyújtásával kedveskedik. Milyen rossz emberismerők, milyen csapnivaló pszichológusok! Hiszen ha már ilyen fanyarul modernnek, tudniok kellene, hogy az ember étkezés közben sokkal őszintébben nyilatkozik meg, mint munka közben. Tudniok kellene, hogy az emberben rejlő tehetség, egyéni karakter és vérmérséklet az asztalnál mindig szimpatikusabb oldaláról mutatkozik s még a marconna, fukarszavú férfit is kezes báránnyá szelidítik az asztal örömei. Sok nehéz és fogas kérdés oлдódott már meg a nyelvnek meg-

oldásával csöndes asztali borozgatás közben, olyan kérdések, amelyek miatt odakint az életben képesek öltre menni az ellenfelek, a vetélytársak.

Vannak a családi életben is ellentétek. Nincs az az eszményi házasság, nincs az a gyermekekkel megáldott otthon, ahol egyben-másban nézeteltérések, vélemény- és hangulatkülönbségek fel ne zavarnák a boldogság csöndes vizét. Néha haragosan villannak össze a szemek, olykor megcsikordulnak a fogak, de — figyeljék csak meg — az asztal, a terített asztal összehozza, megbékéli, kiengeszteli a lelkeket, lefaragja az ellentéteket, barátságos érzést lop vissza a szívekbe, mosolyt a szemekbe. Nagy áldás a terített asztal házastársakra, gyermekekre és jóbarátokra egyaránt. A klasszikus latin közmondás csak arról tud, hogy »a teli gyomor nem tanul szívesen«, de azt nem mondja, hogy a teli gyomor veszszéklik. Nem, teli gyo-

A csecsemő ápolása és táplálása nyár folyamán

A csecsemő gondozására, ápolására, de legelsősorban a táplálására a nyári meleg időjárás folyamán jóval több gondot kell fordítani, mint azt más időben tesszük. Nyáron ugyanis a nagy meleggel kapcsolatban nagyon sok veszély fenyegeti a csecsemő gyenge, fiatal, nehezebben alkalmazkodó szervezetét. Éppen ezért segítségére kell sietnünk s mindent megtennünk annak érdekében, hogy őt a *hőség okozta különféle ártalmak* kifejlődésétől megmentsük.

A baba óvása a tűző napsugártól, a szobában és a szabad levegőn való tartózkodás idejének célszerű megválasztása, a szoba levegőjének gyakori felfrissítése, a csecsemő praktikus *öltöztetése*, a kártékony legyeknek, rovaroknak a csecsemőtől való távoltartása mindmennyi fontos feladat, melynek elmulasztása, vagy esetleg hibás végrehajtása a legsúlyosabb következményekkel járhat a csecsemő egészségére nézve.

Ugyancsak nagyobb gonddal kell eljárni a csecsemő *mosdatásánál* és *fürdetésénél* is a nyári hónapokban. Vizsgáljuk meg gyakrabban alaposan a gyermek testét, főleg azokon a részekben, ahol leginkább meggyűlik a test izzadsága, egyéb váladéka. Ily szempontból meg kell nézni a hajas fejbőrt, a nyaki redőket, a hónaljkat, combközöket és a végbélnyílás környékét. Ezeket a helyeket a napenkénti fürdetésnél gondosan le kell mosni, mert csak így kerülhető el, hogy a pangó váladék felmarja a bőrt s különböző kiütések, bõrgyulladások támadjanak.

Legfontosabb azonban, amire a meleg időtartama alatt ügyelnünk kell, a csecsemő táplálása, illetve *táplálékának helyes elkészítése*. A tapasztalatok szerint ugyanis a mesterségesen táplált — nem szoptatott — csecsemők a nyár folyamán igen gyakran betegszenek meg *bélhurutban*, hasmenésben, aminek oka majdnem kivétel nélkül magában a táplálékban, vagy pedig az elkészítés hibás, gondatlan voltában keresendő. Köztudomás szerint ezek a bélhurutos megbetegedések igen gyakran súlyos lefolyást öltenek s az orvosi tudomány minden fegyverével szemben győzedelmeskednek, halálosan végződnek. Éppen az ilyen *bélhurutos halálások* nagy száma emeli aztán a nyári csecsemőhalálózást a megszokott arányszámnál jóval magasabbra.

Hogy tehát a csecsemő a bélhurutot

elkerülhesse, — értve a mesterségesen táplált csecsemőket, — elsősorban azt kell szem előtt tartanunk, hogy a táplálékának elkészítésére szükséges *tejet* mindig *megbízható, tiszta* helyről szerezzük be, a tej szállítása jól lezárható, leplombált edényben történjék. Így a legbiztosabb, hogy útközben nem érhetne fertőzés.

A frissen kapott tejet tiszta, sűrű szűrőn *át kell szűrni*, hogy a netalán hozzákeverődött szennyeződéstől megtisztítsuk. Szűrés után azonnal felforraltjuk s *hideg helyre* tesszük mindaddig, míg felhasználására sor nem kerül. Eltarthatjuk jég szekrényben, pincében, jégveremben, vagy lecsurgó hideg víz alatt, fő hogy a tejet a meleg okozta változásoktól, bomlástól megóvjuk.

Leghelyesebb a csecsemő táplálékának elkészítéséhez mindig ugyanazokat az *edényeket* használni, melyek kizárólag arra a célra szolgáljanak. A táplálék elkészítésénél gondosan be kell tartani az orvos utasítását, mert sokszor csekély hiba, vagy eltérés is káros következményekkel járhat.

Ugyancsak fontos az is, hogy a csecsemőnek mindig pontosan abban az *időponiban* nyujtsuk a táplálékot, amikor azt az orvos elrendelte és minden esetben csak olyan *mennyiségű* táplálékot adjunk, amennyit orvosunk előírt. E tekintetben sosem járjunk el önkényesen, — ha még oly éhesnek látszik is a baba — mert gyakran a legcsekélyebb túllépés, vagy pontatlanság is csunyan megbosszulja magát.

Mielőtt a tápszer a csecsemőnek odaadnók, óvatosságból *kóstoljuk* azt meg még egyszer. Összement, megsűrűsödött, savanykás ízű, sárgás, vagy kellemetlen szagú tápkészítményt semmiesetre sem szabad a csecsemőnek nyujtani, mert az egészen bizonyosan megbetegedésre vezet.

Vigyáznunk kell végül arra is, hogy sem a felhasználandó tejhez, sem pedig az elkészített tápszerhez *legyek* hozzá ne férkőzhessenek, mert ezek tudvalevően számtalan fertőzést okozó csírárt hordoznak magukkal.

Ezekben foglaltuk össze röviden a legegyszerűbb szabályokat, melyeket a csecsemő ápolásánál és táplálásánál a nyári meleg idején fokozott mértékben kell szem előtt tartani. Ha a magyar anyák megfogadják és betartják ezeket a tanácsokat, ezzel kétségkívül csecsemőjük egészségének megtartását segítik elő.

Dr. H. J.

morral sohasem kapnak hajba az emberek, nem is olyan érzékenyek, mint a mindennapi munka lázas hajszájában, vidámabb a hangjuk, tréfalakozóbb a kedvük, melegebb a szívük, erőlenebb a lényük, kellemesebb a modoruk. Az emberek a terített asztalnál közelebb férköznek egymáshoz és mindenki a jobbik oldaláról szeret megmutakozni. A terített asztalnak varázsa van.

A családi asztal ezenkívül még összetartó kapocs is férj és feleség, szülők és gyermekek között. A családi asztalnál elhangzott szavak mélyebben vésődnek a gyermek lelkébe, mert közvetlenebbül, őszintébben hatnak. Az asztal mellett megpihenő családapa itt tud szigor nélkül is tekintélyt tartani, szavának súlyt és tanácsainak fogamatot szerezni. A feleség itt tud bizalmas hangot megütni és gyakran súlyos dolgokat egy szóval elintézni.

Becsüljük meg, szeressük és tartsuk fenn a családi asztalt. Üljük körül mosolygó arccal, könnyű szívvel és — jó étvágygal!

A TÁRSASÁGBÓL

Halló! Csókolom a kezét, Nagyságos Asszonyom!... Engedje meg, hogy néhány szóval üdvözöljem a tavaszt, amely most már itt van teljes pompájában és felöltötte magára csillogó zöldbársony ruháját, amit a virágok ezerszínű, tarka himzései ékesítenek. Szeretnék nagyon szép szavakat mondani, de minden kor költői és fűzfapoétái annyira kisajátították ezt a témát, hogy csak ismétlésekbe bocsátkozhatnék. Valami ugyan mégis van, ami nem lett annyira banális és bár összefüggésben van a tavasszal és a nyárral, mégis inkább a csillagászat körébe tartozik. És pedig az, hogy a napalok egyre hosszabbodnak.

Hogy aztán ebből mi lesz az uzsorások egész speciális poézisében, annak indoklásául elmondok egy közismert pesti uzsorás magyarozatát. Ez a kiváló férfiú ősszel és télen megelőlszik csekély 50% kamattal, tavasszal és nyáron azonban 60%-ot követel. Szerényen és bátortalanul megkérdeztem tőle:

— Tulajdonképpen miért teszi nyáron nagyobb kamatot követelni?

Az uzsorás szinte egy csillagász tudós göggyével vágta oda a feleletet:

— No, hallja, ez egészen természetes!... Azért követelek nyáron nagyobb kamatot, mert hosszabbak a napok!...

Ez a megállapítás csillagászatilag ugyan helytálló, de nem hiszem, hogy forradalom veszélye nélkül volna átvihető a közgazdasági életbe...

Társasági híreim a következők: a Kormányzó Ur Öfjóméltósága inárcsi Farkas Ferenc főabirtokosnak a gazdasági jótanácsosi, de Chatel Vilmosnak pedig a kormányfőtanácsosi címet adományozta. — Pálffy László gróf és felesége a Semmeringre utazott. — Izabella orleansbraganzai hercegnő fényes esküvője, amelyet Lavitrano érsek pontifikált, lezajlott a palermói székesegyházban. — József Ferenc főherceg és felesége, Anna főherceg-

asszony vacsorát adott, amelyen a Nemzeti Színház művészei részleteket mutattak be a főherceg »Columbus« című szindarabjából.

A házassági frontról ezeket jelenthetem: Gáspárdy Elemér dr. országgy. képviselő és neje, Buzáth Sarolta leányát: Marianet eljegyezte Ferenczy Zoltán gyógyszerész és neje, Aigner Aranka fia:

Ferenczy Károly dr. orvos. — Hartos Icu kedves előfizetőnk és Prékopa Lajos Nyiregyházi jegyet váltott egymással. — Bocskay Sándor és neje, Huray Anna leányával: Ibolyával. kedves előfizetőnkkel házasságot kötött Algöver Pál és neje, Nagy Mária fia: Géza, Nyiregyházián. — A jegyes- és házaspároknak szívből jövő jókívánságainkat küldjük.

Meg kell emlékezni arról a főúri nászról is, amely Washingtonban zajlott le. Széchenyi László gróf, Magyarország washingtoni követe és neje, Vanderbilt Gladys második leányát: Alicet nőül vette Hadik Béla gróf. Az esküvőre Amerikába hajózott Széchenyi István gróf, az örömapa bátyja, Sztáray Gábor gróf, a menyasszony nagybátyja és Hadik Marica grófnő, a vőlegény húga.

Közvetítőleg elmondok egy pesti színész esetét, aki nagyon kedveli az italt, ennek azonban az egészsége issza meg a levét. Orvosa megfelelő tanácsokkal és hasznos figyelmeztetéssel látta el és ami-

kor újból jelentkezett a rendelőjében, megkérdezte tőle:

— No, művész úr, hát betartotta az italra vonatkozó rendelkezésemet?

— Igenis, doktor úr, — felelte a színész. — Hat pohár sört ittam meg naponta.

— Hatot? — kérdezte elcsudálkozva az orvos, — hiszen csak három engedélyeztettem!

— Ugy van, doktor úr, — feleli a színész. — Csakhogy én egy másik orvosnál is voltam és az is három pohár sört engedélyezett nekem!...

Az őszinte részvét érzésével és megilletődött hangon kötelességem megemlékezni két halálesetről, amelyek azért nagyon fájdalmasak, mert mind a két esetben fiatal életet oltott ki a kérlelhetetlen halál. Nagyjaitai Huszár Jenő gyógyszerésztanhallgatót életének legjobb korában, 28. évében szólította magához az Ur, Szovátán. Ferdinó Géza m. kir. alezredes és neje, Klementschitz Jolán kisbabája, Antika kéthónapos földi álmódos után adta vissza tiszta, hóhéher angyali lelkét Teremtőjének. Mindkét család gyászából részt kér a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztősége és vigasztalásul csak annyit üzen a porbasujtott családoknak, hogy nyugodjanak meg a Mindenható szent akarátában.

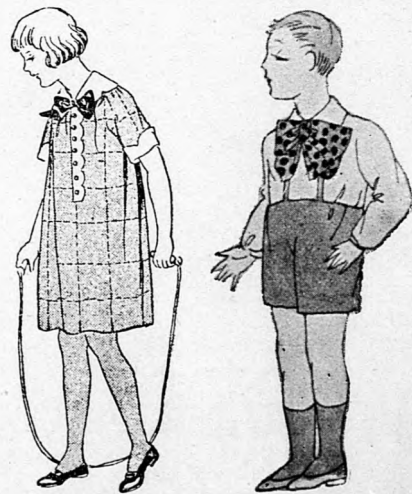
Fölhivom Nagyságos Asszonyom figyelmét lapunk munkatársának, Ács Klárának: »Furcsa valaki« című kis regényére, amely a Hajnal könyvkiadóvállalat kiadásában most hagyta el a sajtót.

Befejezésül elmondok Nagyságos Asszonyomnak ezt a legújabb sütetű »amerikai« viccet, aminek szülőbapja azonban egy fanyar humoráról közismert pesti író.

— Mondja kérem, mi szeretne inkább lenni: milliárdos, vagy tifuszbeteg? — hangzik a kérdés.

— Feltétlenül milliárdos, — hangzik a felelet.

— Látja, milyen ostoba uraságod! A milliárdosok kivétel nélkül meghalnak, a tifuszbetegek közül pedig csak 13 százalék! Kezeit csókolom.

Aranypárbaj

Forró Pál új eredeti regénye

13.

James Rice nyugtalan volt. Valahogyan nem tetszettek neki a dolgok. Egész délelőttjét azzal töltötte, hogy ügyvédje segítségével a házassághoz szükséges különböző okiratokat hajtotta fel. Elhatározta, hogy még ma okvetlenül dülöre viszi a dolgot. Nem volt szabad haboznia. Néki, a sikkasztó könyvelőnek igazán létkérdése volt, hogy Kitty feleségül vegye. A Croft-vagyon még mindig elegendő nagy volt ahhoz, hogy Kittyvel a világ bármely részén megbújjon és ott kedve szerint éljen. Sajnos, Kitty meglehetősen idegesnek látszott az este. Fiatal lányoknál gyakori az ilyen kedélyváltozás. James tudta, hogy az ilyen rossz hangulatot fokozott gyengédséggel és kedvességgel kell ellensúlyozni. Már kora reggel művészi értékű porcellánbonbonniert vásárolt, azt megtöltötte a legfinomabb cukorkákkal és hatalmas virágcsokor kíséretében küldte Kitty lakására. Délelőtt tizenegy felé pedig személyesen is felment Kittyhez, akit azonban nem talált odahaza.

— A kisasszony nem mondta meg, hogy hová megy? — kérdezte kellemetlen meglepetéssel.

— Nem, mr. Rice.

— Semmiféle üzenetet nem hagyott számomra?

— Nem!

Hát ez bizony eléggé kínos volt. Eléggé szokatlan dolog, hogy a menyasszony, aki tudja, hogy a vőlegénye feltétlenül felkeresi, üzenet hátrahagyása nélkül távozik hazulról. Rice azzal próbálta magát vigasztalni, hogy bizonyára váratlan dolga akadt, azt hitte, hogy hamarosan végez, de a dolog elhúzódott és ezért késik. Kétségtelen, hogy hamarosan hazajön.

Kedvetlenül ment sétálni és hogy az időt húzza, egy bárba ment, ahol végiglapozott néhány képeslapot. De semmihez sem volt türelme. Fizetett és telefonált a Croft-palotába.

— Kitty kisasszony még mindig nem jött haza! — hangzott a válasz.

James elhatározta, hogy szemrehányást tesz Kittynek. Férfiasabban kell fellépnie. Az utóbbi napokban kissé sokat érzelmeskedett. Úgy látszik, Kitty azok közé tartozik, akiket állandóan keményen kell fogni, különben nyomban továbbrepülnek.

A Croft-palota elé sietett és egy hirdetési oszlop mögött megbújva leste, hogy mikor tűnik fel végre Kitty autója?

Arra pedig várhatott, mert mikor Kitty Habbertontól távozott, úgy kóválygott a feje, annyire fel volt izgatva, olyan zürzavaros érzések kavargtak benne, hogy képtelen volt gondolkodni, határozni, cselekedni. Csak azt érezte, hogy néki most okvetlenül magányra, nyugalomra van szüksége, hogy alaposan átgondolhassa azt, ami vele történt, rendet teremtsen ebben a szörnyű káoszban és döntsön abban, hogy mit tegyen.

Kihajtotta autóját a város csendesebb környékére, ott egy parknál lecsukta a kocsit és leült egy padra. Olyan jó volt, hogy nem állt mellette senki, hogy senkisem láthatta, milyen keservesen sír. Még sohasem volt ennyire kétségbeesve. Hát ez a szerelem? Erre várt? Ilyenek a férfiak?

CALDERONI és TÁRSA
LÁTSZERÉSZEK
Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON: AUT. 811-48

Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptők, Fényképészet:
készülékek és cikkek Barométerek, hőmérők.

Ó, a büszke, körülrajongott lány, akinek szívéhez senki sem tudott férkőzni, ilyen férfiba lett szerelmes?

Kittyben egy világ omlott össze. Vannak percek, melyek alatt az ember teljesen átalakul. A lélek olyan vulkanikus kitörései ezek, mint amilyenek a földgömb arcúlatára lökték a havasokat, a végtelen óceánt és amelyek világrészeket semmisítettek meg. A derült, gondtalan fiatal lányból egyszerre érett, komoly nő lett. Szinte meglepetten eszmélt arra, hogy milyen álomvilágban élt eddig. Először találkozott a bűnnel, először sodródott az Élet viharába. Megborzadt, hogy micsoda szakadék peremére került.

Az este még védeni próbálta magában Jamest, ma már kétségtelen volt előtte bűnössége. Hogy anyagi romlásukra tört és mégis feleségül akarja venni, ez igazán nem bizonyít semmit. Még mindig maradt annyiuk, hogy az ilyen kalandor legvakmerőbb álmában sem gondolhatott külön házasságra.

Kitty nagyon el volt keseredve. Szégyelte szörnyű csalódását. Úgy érezte, hogy megbukott emberismeretből és nem érett meg arra, hogy az életét kormányozza. És amint kezével idegesen gyűrögette a maga mellé tett táskát, egyszerre csak megérezte a revolver csövét. Megborzadt. És nyomban utána mélyen elpirult. Micsoda örütség! Ezért az emberért akart gyilkolni? És kicsodát? Éppen azt a férfit, akinek a kelepceből való menekülését köszönheti!... Nem tudott tovább ülni maradni. Mintha láthatatlan korbáccsal üzték, hajsolták volna. Tennie kellett valamit. A harag, szégyen, kétségbeesés szinte szétfeszítették idegeit. Autójába szállt és haza hajtott.

Rice látta, amikor Kitty kocsija befordult a palota kapuján. Még várt néhány percet, azután utána sietett.

Kitty a parkban sétált, azon törte a fejét, hogy megmondja-e édesatyjának a történeteket? Végül is úgy határozott, hogy minderről csak utólag fogja értesíteni. Ő volt a kezdeményezője ennek a végzetes regénynek, neki is kell azt befejezni.

— Halló, Kitty!

Kitty megrezsent. Jamest pillantotta meg, aki tréfásan fenyegette messziről.

— Mi az, szívecském, megszöktél? Egész délelőtt ke-restelek! Igazán illetet volna megüzenned, hogy hol talállak meg.

Kitty ránézett Jamesre. Sápadt, megkínzott volt.

— Azt hiszem, James, hogy hiába üzentem volna meg, hogy hol vagyok. Oda nem jöttél volna utánam.

A férfi megdöbbsent. Ez a hang, a furcsa, szinte fenyegető, sötét tekintet! Mi ez? Mi történt?

— Kitty, — mondotta és a hangja eltikkadt az izgalomtól, — nem értek. Az utóbbi napokban olyan szeszélyes és rejtélyes lettél, hogy valósággal megijesztesz.

— Csodálom, James... te nem tartozol azok közé, akik egyhamar megjíjednek. Én azt hiszem, hogy inkább tőled kell félni.

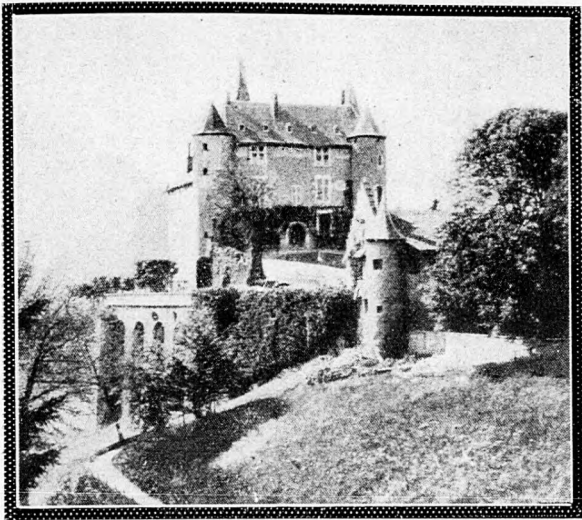
James türelmetlen mozdulatot tett.

— Elég a játékból, Kitty. Beszélj őszintén, mi történt? Jogom van őszinteséget követelni. A szerelmünk jogosít fel erre.

Tökéletes, karcsu, elegáns formát ~ Fűző és mégsem fűző ad
csak a legújabb szabású
GERŐ
Budapest, VII., Király-utca 69. Király-színháznál
Nagy hépes árjegyzék ingyen.

Köztisztviselőknél árhedvezmény!

— A szerelmünk?
 — Igen... a szerelmünk!
 — Ezt mered mondani, ezt? — kiáltotta szinte magán-
 kívül Kitty. — Hazug, kétszínű, kalandor! Takarodj,
 menj innen, nem akarok többé látni!

Várkastély

James arca hamuszürke lett. A lányhoz ugrott és meg-
 fogta a karját.

— Félrebeszélj! Mit jelent ez?

Kitty vad mozdulattal tépte ki magát a férfi kezéből.

— Ne merj hozzám nyúlni. Vigyázz, James, mert
 semmiért sem állok jót!

És előkapta revolverét.

— Egy lépést se merj közeledni!

— Ez örület, Kitty. Képtelen vagyok megérteni.
 Valami aljas rágalom, pletyka. Esküszöm, hogy kívüled
 nem is láttam más lányt, amióta csak ismerlek.

Kitty gúnyosan, keserűen felkacagott.

— Óh, nem féltékenységről van szó. Nem, barátom,
 semmi regényesség. Le az álarccal! Most az igazi ábráza-
 tunkkal állunk szemtől-szemben.

— Most is csak azt mondhatom, hogy szeretlek és
 nem tudom megérteni, hogy mi történt. Kétségbe vagyok
 esve, nagyon kérek, adj módot arra, hogy legalább véde-
 kezhessem.

Kitty megvető mozdulatot tett.

— Ne siránkozz! Ha már kalandor vagy, mutasd
 magad cinikusnak, szívtelennek. Ebben van legalább stílus.
 De egy nyögődcselő bandita... utálatos!

James szeme felszikkasztott.

— Elég volt, Kitty! Nem tűröm ezt a hangot... ezt
 a durva sértést!

— Óh, megtaláltad végre az igazi hangot? No lám!
 Ez már inkább illik hozzád, hitvány kém!

— Kém?

James megtántorodott, kerekre nyílt szemmel bámult
 a lányra.

— Igenis kém! Aljas áruló! Tagadod?

— Hazugság! Örület! Miről beszélsz?

— Hiába tagadsz! Tudod kinél voltam? Percy Hab-
 bertonnál!

Ez a név úgy hatott, mint egy bunkócsapás. James
 egy pillanatra megingott. Tisztában volt, hogy elvesztette
 a csatát. De a kétségbeesés elszántságával próbált felül-
 kerekedni.

CZIGÁNY ADÉL

VIRÁGKERESKEDÉSEI

BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRÚT 60. ~ TEL.: AUT. 150-70
 VI., ANDRÁSSY-ÚT 50. ~ TEL.: AUT. 224-15
 ÚJPEST, ÁRPÁD ÚT 67 ~ TELEFON: 956-47

**Koszorú és csokorkötészet
 Estélyek, bálók díszítését vállalom
 Délszaki növények kölcsönzése
 Az ország legnagyobb növénylerakata!**

— Hát igen... áruló voltam, Habberton megfizetett
 embere. A kezében voltam, kénytelen voltam engedelmessé-
 kedni neki. De mit tudtam én még akkor, hogy véled fogok
 találkozni. Üzleti ügy. Mindennapos dolog a tőzsdések
 között. De ha bűnös vagyok, úgy csak atyáddal szemben
 vétkeztem. Véled szemben nem. Mert a szerelmem nem
 volt család. Nagyon, végtelenül, az érett férfi lángoló szen-
 vedélyével szeretlek, Kitty...

— Elég ebből a gyűlöletes komédiából! Szerelmem?
 Hiszen az egész kémkedési ügyet rajtam keresztül bonyo-
 lítottad le. Nincs mentséged. Szakíthattam volna szó nélkül
 is, de a szemedbe akartam vágni minden megvetésemet.
 Végeztünk, mr. Rice! El innen! És soha... soha többé
 ne kerüljön a szemem elé!

Megvetően hátat fordított és faképnél hagyta a férfit,
 aki megsemmisülten állt még néhány pillanatig, mintha
 csodát várna. De mikor látta, hogy minden menthetetlenül
 elvesztett, dacos harag csillant meg szemében és dühös
 léptekkel sietett ki a parkból.

Kitty pedig szobájába ment és ott alaposan kisírta
 magát. Hiába, nehéz dolog erélyesnek lenni, különösen
 mikor az embernek egy kicsit meg van sebezve a szíve.
 Minek tagadja? Szerette Jamest. Tetszett neki ez a férfi,
 aki olyan volt, mintha acélból kovácsolták volna. Lesujtotta
 a kiábrándulás. És most végtelenül fájt neki, hogy becsap-
 ták, kijátszották legtisztább érzéseit.

Lassankint megnyugodott, egy kis púdert rakott az
 arcára, eltüntette a könnyek nyomát. Azután bement édes-
 atyjához.

— Apuskám, — mondotta, — nagy újságot mondok!

— Halljuk, kicsikém!

— Hát megint igazad volt!

— Miben?

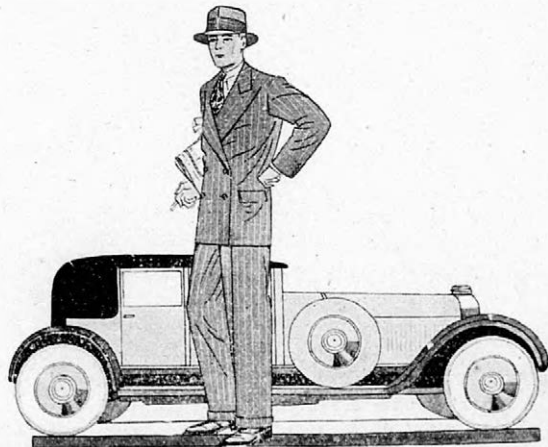
— Csakugyan árulásnak estél áldozatul. És tudod,
 ki közölte mr. Habbertonnal üzleti titkaidat?

— Kicsoda?

— Az én volt vőlegényem: James Rice!

Mr. Croft kővé vált megrökönyödésében.

Kitty hozzá ugrott.

- Szent Isten!... Parancsolsz vizet, édesapám?
- Beszélj... honnan tudod ezt, ki mondta?
- Képzeld, fenn voltam Percy Habbertonnál.

Mr. Croft úgy érezte, hogy fejére szakadtak a falak, összedőlt a világ és gyógyíthatatlanul megzavarodott az agya. Láta Kitty angyalian kedves, mosolygó arcát, amint a világ legtermészetesebb hangsúlyozásával mondta mindezeket a fantasztikus dolgokat.

- Ugyanis úgy történt, — magyarázta Kitty nemes

egyszerűséggel, — hogy Habberton tapintatosan megüzente nekem, hogy ne legyek a James felesége, mert ő követte el ellenünk az árulást. Én erre betettem a revolveremet a táskámba és felmentem Habbertonhoz. Gondoltam, ha engem is szerencsétlenné akar tenni, akkor lelévöm. És képzeld, a végén köszönetet kellett mondanom neki!

— Jóságos Isten! — hördült fel Mr. Croft, — hogy micsoda dolgok történnek az ember háta mögött!

(Folytatjuk)

Házi kozmetika

A köröm ápolásáról

Dr. Földes Miklós, kozmetikus orvos

A kultúremler kozmetikájának lényeges alkotórésze az ápoló kéz és köröm. A köröm vastagabb része a körömágy felőli rész és vékonyabb az ujjhegy felőli rész. Az ujjhegy felé történik a köröm növekedése, télen lassabban, mint nyáron. Naponta átlag 0.1 milliméter a hossznövekedés és egy év alatt körülbelül 2 gramm a termelt körömananyag. Ha a körömöt túl rövidre vágják, dobverőszerűen kiszélesednek és csúnya lesz a formájuk. Ugyanezt látjuk azon egyéneknél, kik rossz szokásból rácsálgák a körmeiket. E csunya szokás megszüntetésére főleg gyermekeknél ökörepével vagy más kinintartalmú keserű anyaggal lehet az ujjvégeket néhány napon át beecsetelni. Az utóbbi években divatba jött strandélet megkívánja a láb ujjainak is szorgalmas ápolását.

A köröm színe függ az egyén általános egészségi állapotától. Az igazi szép köröm legyen halvány rózsaszínű, gyengén ívelt. A körömlémez legyen fényes, áttetsző és alsó részén legyen meg a fehér féltold. Vészhelyzetnél a köröm színtelen, vagy fakó. A köröm ápolásánál a kis görbe ollón és reszelőn kívül lehetőleg tompavégű és fából, elefántcsontból, teknőcből készült műszereket használjunk. A körömököt ne vágjuk túl rövidre, de viszont hosszú karmokat se növezzünk. A helyesen ápoló körömnél tulajdonképpen feleslegessé válik az ollóval való nyírás, elegendő a köröm hosszának körülreszeléssel való szabályozása.

Fontos, a körömsáncról, a köröm hátsó részére folytatódó bőrkenék tompán való visszatolása. E művelet előtt az ujjakat egy ideig meleg szappanos vagy szóda vízben áztassuk. A szaruhártyácska hátrahatolása a kozmetikai szemponton kívül azért is fontos, mert ha megreped, a repedés helye különféle gennyes fertőzésnek lehet kiindulása. A köröm színének és fényének javítására a legegyszerűbb eljárás a körömököt kevés ecettel, vagy citromnedvvel ledörzsölni. Igen jók még e célra a mézes mandulapasztták, azután ónoxid, melyet talcummal és kevés karminnal kevernek. Ez utóbbival való fényesítést leginkább özbőrrel szokás végezni. A mandulapaszta úgy készül, hogy finom porrá

zúzott mandulát kevés mézzel összedörzsölünk.

A túlságos élénk színezése a körömöknek sérti szépérzékünket. Gyakran sérülés folytán a köröm lemezei közé levegő kerül és ez fehér folt alakjában válik láthatóvá. Ezen folt csak akkor tűnik el, ha a köröm növekedése folytán kiküszöbölődik. A körömmegbetegedések számos faja fordul elő, melyek a betegség kezdetén korai orvosi kezelést tesznek szükségessé.

Kézimunka-rajzaink ismertetése

Jézus és Mária, gobelinkép (3. oldalon.) *Wieg Testvérek* kézimunkaháza terve (Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.) Festve, 30×40 cm méretben P 7.50, 55×70 cm méretben P 13. Festve és az arc és kéz kidolgozva 30×40 cm méretben P 40. Festve és arc, kéz kidolgozva 55×70 cm méretben P 60. Szükséges selyemanyag 30×40 cm nagysághoz P 4, 55×70 cm nagysághoz P 9. Megrendelhető teljesen készen, melyről külön árajánlattal szolgálunk. Vidéki megrendelésnél külön 50 fillér portó költséget kérünk.

Klúni-csipketerítő (5. oldalon.) *Wieg Testvérek* kézimunkaháza (Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.) terve. Hosszú kísérletezés után sikerült olyan klópliszalagot előállítani, mely a valódi brüsszeli szalag benyomását kelti. A bemutatott terítő rajza 120 cm méretben P 7.50. Hasonló mintájú terítők bármely méretben vászonra előrajzolva kaphatók. Hogy ezen nagyon tetszetős és szép kézimunka készítését az igen tisztelt olvasóközönséggel megismertessük, készséggel küldünk előrajzolt, megkezdett terítőket választásra és ugyanakkor a szalagárat is közöljük. Ezen csipke összeállítás rendkívül könnyű, úgyhogy bárki könnyen elsajátíthatja.

Rece, vagy horgolt terítő (6. oldalon.) *Wieg Testvérek* kézimunkaháza terve (Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.) A 200 lyukból álló terítő nagyított mintája P 2.50-ért kapható. Horgoláshoz 8-as számú selyemfényű horgolócérnát használunk, szükséges mennyisége 30 deka. Kilogramja 36 pengő. A receháló 5 mm-es lyukakból készíttjük fehér, vagy ekru színű horgolócérnából. Egy terítőhöz szükséges receháló P 6. Hozzá szükséges kitöltőanyag kb. 15 deka, P 2.40. Készíthető tetszés szerint 7, 8, vagy 10 mm-es nagyságú recehálóra is, mikor nagyobb, vagy kisebb terítőt kapunk. Recehálóból mintázott árajánlatot is küldünk. Vidéki rendelésnél külön 50 fillér portót számíttunk.

KOZMETIKUS ORVOSUNK ÜZENETEI:

Erdélyi leány: A kékfénykezelés a kozmetikában házi használatra is általánossá lett. A bőrretekere üdítőleg hat a vérkeringés javítása által. Bajt nem okozhat.

F. Ilona: A furunkulusok gyógyításában belsőleg eddig az úgynevezett vaccinnakkal való injekciós kezelés vált be.

Biedermeier szalonnreszlét (7. oldalon.) *ERMA* kézimunkaház terve (Budapest, VIII., József-körút 11). Ezen kedves enteriört bárki olcsón elkészítheti magának, különösen ha van régi, nagymamáktól maradt öreg szék, fotó, vagy kanapé. A rózsás kézimunka csíkkal kombinált egyszínű ripszhuat pompás köntöst ad az egyszerű faváznak. A csíkok, valamint a képen látható összes kézimunkák eredeti antik minták után tiszta nemes stíben készültek. Beszerezhetők festve, vagy előhúzza. *Ez alkalommal a függönyt* (8. old.) *és a szőnyeg* (9. old.) *rajzait mutatjuk be.* A *Biedermeier-szőnyeg* hamisítatlan antik minta. Készíthető keresztöltéssel, vagy perzsavarrással. 125×85 cm méretben. Festett alapja legjobb minőségű, lenkanavára P 12. Ugyanaz előhúzza P 16. Leszármolható mintája P 4.50. Perzsavarrással készítve szükséges 1.80 kg. Imperial a P 11.50. Keresztöltéssel 1.40 kg. Farahán a P 12. A gyapjufonalat nem szükséges egyszerre beszerezni, utána kapható garantedal ugyanazon színben részletekben is. — *Biedermeier szárnyfüggöny drapériával.* (8. oldalon) Készíthető tüllből, vagy csipkeszővetből. Ha csipkeszővetből készíttjük, a fodrokat sima tüllből alkalmazzuk. A szárnyak színes, hímzett csíkkal vannak átkötve, melynek mintája garnituraszerűen lehet ugyanaz, mint a szék csikja. Szükséges anyagmennyiség: 9×3 méter tüll P 5.20, összesen P 46.80. Egy vég azur klóplli P 5.40, 1 drb ovál motív kézi klóplli a P 4.20, 2 drb szögletes a P 1.30, összesen P 6.80. A függöny szabásrajza pontos utasítással P 5. Tehát az összköltség P 64. A kész függöny ára csipkeszővetből, átkötők nélkül, kéziklóplli motívval P 120.

Madeiramliő (10. oldalon), *ERMA* kézimunkaház terve (Budapest, VIII., József-körút 11). 80×80 cm méretben, finom pamutvászonra előnyomatva P 2.50, lenvászonra előnyomatva P 5.50, lenbátisztra előnyomatva P 7.50. Szűrt sablonra P 1.20. Hozott anyagra előrajzolás díja P 1.20.

MIT FŐZZEK?

Május 1., péntek: Burgonyaleves, spárga vajjal, kirántott hal vegyes salátával, túroslepény. **Vacsora:** Kirántott palacsinta velővel töltve, vegyes sajt, retek, gyümölcs.

Május 2., szombat: Tarhonyaleves, töltött felsől zöldborsó főzelékkel, habkocch. **Vacsora:** Borjúpörkölt galuskával, gyümölcs.

Május 3., vasárnap: Raguleves, zöldseges máglya, sült csirke vajban párolt zöldborsókörítéssel, szerelmeslevél. **Vacsora:** Hideg sült, füstölt nyelv uborkával, körített líptói rettekkel, gyümölcs.

Május 4., hétfő: Húsleves daragaluskával, velőcsont pirított kenyérrrel, főthús petrezselymes új burgonyával, sóskamártással, töltött metélt. **Vacsora:** Velőkrokot fejessalátával, gyümölcs.

Május 5., kedd: Spárgaleves, pácolt libamell makaróni körítéssel, női szeszély. **Vacsora:** Kirántott borjúmáj vajas újburgonyával, fejessalátával, sajt, gyümölcs.

Május 6., szerda: Gombaleves, borjúbecsínált zöldborsóval, diós és lekváros palacsinta. **Vacsora:** Virsli tormával, körített líptói rettekkel, gyümölcs.

Május 7., csütörtök: Póréleves, sertéskaraj egybesütve párolt káposztával, lekváros csodakifli. **Vacsora:** Vagdalt felsőszelet burgonyakrokotkörítéssel, fejes salátával, sajt, gyümölcs.

Május 8., péntek: Zsemlyeleves, ráchal, tőrös- és almásrétes. **Vacsora:** Tojásrántotta metélőhagymával, rokfort vajjal, retek, rétes.

Május 9., szombat: Francia burgonyaleves, töltött felsől parajfőzelékkel, rizsfelfújt. **Vacsora:** Sonkás omlott fejes salátával, vegyes sajt, gyümölcs.

Május 10., vasárnap: Zöldborsóleves csirkeaprólékkal, polenta (előétel, lásd receptet az ápr. 20-i számban), kirántott csirke újburgonyakörítéssel, fejessalátával kemény tojással, moogyorótorta tejszínhabbal. **Vacsora:** Szalámi, szardínia, körített líptói rettekkel, sajt, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Május 1., péntek: Burgonyaleves, túrócsusza. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Május 2., szombat: Tarhonyaleves, töltött felsől rizottó körítéssel, tormáscéklával. **Vacsora:** Tejbe dara csokoládéval, sajt, gyümölcs.

Május 3., vasárnap: Zöldborsóleves, borjúcomb tejfellel sült burgonyapirekörítéssel, salátával, leveles vajaskifli. **Vacsora:** Szalámi, vajaskenyér rettekkel, gyümölcs.

Május 4., hétfő: Húsleves grsivél, főthús petrezselymes burgonyával, sóskamártással. **Vacsora:** Burgonyakrokot fejessalátával.

Május 5., kedd: Spárgaleves, savanyútüdő zsemlyegombóccal. **Vacsora:** Virsli tormával, gyümölcs.

Május 6., szerda: Gombaleves burgonyametélttel. **Vacsora:** Kirántott borjúmáj burgonyasalátával.

Május 7., csütörtök: Póréleves, kirántott sertésszelet paradicsomos káposztával. **Vacsora:** Lágytojás vajaskenyérrrel, gyümölcs.

Május 8., péntek: Zsemlyeleves darametélttel. **Vacsora:** Túró tejfellel és metélőhagymával, kömpöt.

Május 9., szombat: Csontleves, töltött felsől parajfőzelékkel. **Vacsora:** Tojásosgaluska fejessalátával, gyümölcs.

Május 10., vasárnap: Tyúkileves kockatésztával, hús átsütve zöldborsófőzelékkel, almásrétes. **Vacsora:** Szalámi, vadászkolbász, körített líptói rettekkel, gyümölcs.

HÁZTARTÁS

Csontleves. Minden csontot felhasználhatunk leves készítésére vagy főzelék felöntésére. Disznó- és borjúcsontból erős, tápláló levest kapunk, de miután bármennyire vigyázunk, zavaros marad, hamis levest készítünk belőle. A csontot ugyanúgy főzzük zöldséggel, mint a hússal főzött levest szoktuk. Főzhetünk bele rizst vagy árpakását. Tálalás előtt a leveses tálban elkeverünk egy deci tejfölt egy-két tojássárgájával és a rizzsel vagy árpakásával megfőtt levest beleadjuk. Aki szereti, kissé savanyíthatja citromlével. Ha édesen tálaljuk, úgy adunk bele apróra vágott metélőhagymát és külön hozzáreszelt parmezán sajtot.

Töltött tojás. (Előétel.) Nyolc tojásból hat személyre megfelelő mennyiséget készíthetünk. A tojásokat keményre megfőzzük, keresztben ketté vágjuk, sárgáját kivesszük és azután áttörjük. Egy zsemlyét tejben megáztatunk és ezt is áttörjük. 10 deka vajat tálban jól elkeverünk, hozzáadjuk az elkészített zsemlyét, tojássárgáját, izlés szerint sót, apróra vágott zöldpetrezselymet, kevés reszelt vöröshagymát, két kanál tejfelt és két kanál zsemlyemorzsat. A tojásokat ezen masszával

megtöltjük és vajjal kikent serpenyőbe egymás mellé állítva elhelyezzük, tejfőllel jól megöntözzük, kis darabokra vágott vajat is teszünk reá, zsemlyemorzssával meghintve, sütőbe tesszük, hol addig tartjuk, míg megpirul.

Sertéscsomb majonézzal. Nem nagyon kövér sertéscsombot egészben megsütünk, ha megsült, deszkára tesszük, kihűtjük, zsírját leszedjük és szép szeletekre felvágjuk és tálra szépen elrendezzük. Jó sűrű majonézt készítünk, a hússzeleteket bevonjuk vele és két órára jégre állítjuk. Tálalás előtt izlésesen feldíszítjük és salátát adunk mellé.

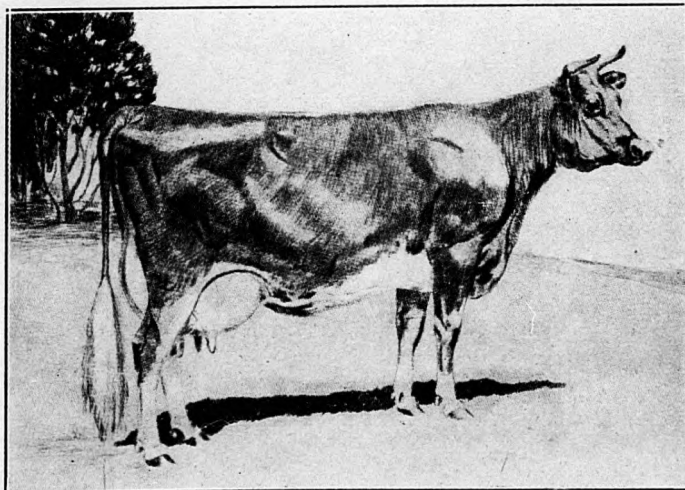
Tüzdelt nyelv. Egy szép marhanyelvet puhára megfőzünk, hártóját lehúzzuk, füstölt szalonnával megtüzdéljük, zsírban pirosra megsütjük, tejfellel ön-

tözzük, tálalás előtt felszeleteljük és szárdellamártást adunk hozzá, melyet alábbiak szerint készítünk. Három szárdellát megtisztítunk, apróra felvágjuk, áttörjük, zsírban kissé megpirítjuk, egy kanál liszttel meghintjük és tejfellel feleresztjük.

Tejfeles szelet. Egy kg vesepecsenyét veszünk, megtisztítjuk, forró zsírral leöntjük és 3 napig jégen tartjuk. Használat előtt a zsírt leszedjük róla, két ujjnyi szeletekre vágjuk, szalonnával megtüzdéljük, megborsozzuk és forró zsírban mindkét oldalán megsütjük, azután tejfelt öntünk alá és pároljuk. Tálalás előtt sózzuk meg.

Ponty sóskával. Egy kg pontyot veszünk, megtisztítjuk, bevagdossuk, tepsibe tesszük és bő vajban sűrű locsolás közben pirosra sütjük. Mikor félig megsült, egy fél kg tisztított és karikára vágott burgonyát köréje helyezünk és együtt sütjük a hallal. Sóskamártást adunk hozzá.

Rizottó. (Körítés.) 25 dkg rizst, 20 dkg zöldborsót zsírban külön-külön megpárolunk, a rizst hússelével feleresztjük és puhára főzzük. Mikor mindkettő megfőtt, összekeverjük és beleteszünk megfőtt, apróra vágott húsdarabokat. Felaprított húsnak használhatunk borjúhúst, csirkeaprólékot és kevés főtt sonkakockákat. Adunk

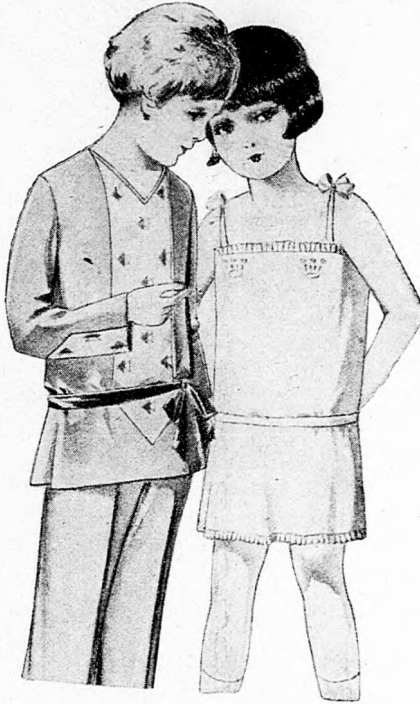
Napi 34 liter tejet adó tehén a Mezőgazdasági kiállításon

bele pástétomfűszert, sót, jól összekeverjük és egy zsírral kikent formába helyezük és sütőbe tesszük, hol csak addig tartjuk, míg összeáll és kiborítható lesz. Tátra kiborítjuk, forró vajjal megöntözzük és 5 deka reszelt pármezásajttal meghintjük.

Vegyessaláta. Salátástátra elhelyezünk hámozott és szeletekre vágott vizes vagy ecetes uborkát, melléje szeletekre vágott céklát, karikára vágott megszózott és ecettel meglocsolott főtt kifliburgonyát, finom metéltre vágott vöröskáposztát, melyet előzőleg sóval meghintettünk és egy óráig állni hagyunk, azután kicsavartunk és ecettel meglocsolunk. Az egészet díszíthetjük zöld galambsalátával és tetejére cikkekbe vágott főtt, kemény tojást teszünk.

Pörkölt mogyorószál. 14 deka vajat 14 deka cukorral, 14 deka liszttel, 25 deka örölt mogyoróval, melyet először sütőben megpirítunk és héjától megtisztítunk, citromhéjjal, vaniliával és 3 tojás sárgájával összegyúrunk, fél kisujjnyi vastagra kinyújtjuk, keskeny szeletekre vágjuk, világossárgára megsütjük és fehér jegeccel bevonjuk.

Haraszi Miklósné

hogy össze ne álljon. 12 és fél deka mandulát megdarálunk és ezeket mind 6 tojás kemény habjába lassan belekeverjük, utóljára adunk bele egy kávéskanál prézlít. Középnagyságú tortaformába öntve, lassú tűznél sütjük, inkább szárítjuk háromnegyed óráig. Az egészet berakjuk datolyaszettekkel és kívül tejszínhabbal bevonjuk és pirított mandulával meghintjük.

Högyész Erzsébet

Asiette. 14 deka vajat 5 tojássárgájával habosra keverünk. Tesztünk bele 24 deka passzírozott főtt burgonyát, 2 kanál tejfelt és 4 tojás habját. Ezen masszának felét a tortaformába öntjük. Ezalatt elkészítjük a következő töltelket: zsírban dinsztelt borjú- vagy sertéshúst apróra vágunk, reá teszünk kevés sőt és annyi tejfelt, hogy kenni lehessen. Ezt reátesszük a tortaformában levő masszára és a megmaradt tésztát reáöntjük. Vigyázva sütjük szép pirosra s mikor átsült, a tartalap szélét leveszük és a lapján szervirozzuk. Gomba vagy paradicsommártással igen jó.

Högyész Erzsébet

Olesó piskótarecept. Hat tojás súlyú cukor, 5 tojás súlyú liszt, 6 evőkanál víz kell hozzá. A tojás sárgáját cukorral és vízzel, késhegynyi szódabikarbónával habverővel felverjük, míg sűrű lesz, ekkor a kemény habot és lisztet hozzáadjuk. Lehet magvált cseresznyével vagy meggyel meghinteni és a tetejét darabos cukorral beszórni.

Öz. Téth Dezsőné

Ananászkrém. 2 nagy citrom levét kicsavarjuk és összevegyítjük egy eszéze ananászlével s néhány apró kockára vágott ananászszelletel, úgyszintén 8 deka törött cukorral. 3 deka zselatint feloldunk, hozzászűrjük az előbbihez, jól elvegyítjük, $\frac{3}{4}$ liter felforrt tejszínt keverünk hozzá gyorsan. Üvegtátra borítjuk és jégre tesszük.

Paulay Károlyné

Pármezános kocka. 12 deka lisztet, 12 deka vajat 1 tojássárgájával, sóval tésztának gyúrunk. Egy óráig állni hagyjuk, azután fél kisujjnyi vastagra kinyújtjuk, paprikával kevert pármezánál meghintjük és egyenes kockákra vágjuk. Gyors tűznél sütjük.

Borral gyűrt keltészta. 3 deka élesztőt kevés tejjel egy kockacukorral beáztatunk. Öt tojás sárgáját 5 deka vajjal, kevés sóval habosra elverünk, azután tesztünk hozzá fél kg lisztet, beletesszük az élesztőt és langyos borral jól kidagasztjuk. Felét kikent tepsibe tesszük, tetszés szerinti ízzel töltjük. Az ízbe adunk finomra vágott mandulát, vagy diót. A tészta másik felét reáhelyezzük, tojással bekenjük, darabos cukorral, mandulával meghintjük, kelni hagyjuk és kisütjük.

Dr. Tóth Ottóné

Gyomorégésem megszünt! Hála Cigelka „ISTVÁN” sóscarbonátumos forrásvíznek. Kapható mindenütt. Vezérképvislet: Sas-u. 29. Tel.: 120-20

RECEPTEK

Palacsintametélt. Palacsintatésztát készítünk, négy darabot üresen hagyunk, a többi kisujjnyi szélességű metéltnek felvágjuk. A formát kikenjük és az üres palacsintatésztával körülbéleljük. Öt tojássárgáját 15 deka porcukorral, kevés vaniliával habosra elkeverünk, teszünk bele félliter tejfelt és 5 tojás kemény habját és ezzel a felvágott palacsintatésztát összekeverjük, a formába tesszük, a palacsinta szeleit ráhajtuk és sütőbe téve átsütjük. *Oláh Miklósné*

Tiroli rétes. Vajastésztát készítünk, vékonyra kinyújtjuk. Négy tojássárgáját két egész tojással, 28 deka porcukorral habosra keverünk, teszünk bele citromhéjat, naraneshéjat, vaniliát, 25 deka hámozott, darált mandulát, 10 deka apróra vágott citrónadót, ezeket jól összekeverjük és a kinyújtott tésztára kenjük. Felgöngyöljük, tojással megkenjük és forró sütőben megsütjük.

Dr. Vass Gézáné

Csokoládéfelfújt. 25 deka csokoládét megreszelünk, összekeverjük 5 deka liszttel, lassan, állandó keveréssel keverünk hozzá egy és fél deci tejet, feltesszük főni s ha kihült, adunk hozzá 8 tojássárgáját, 15 deka cukrot. 8 tojás habját, kikent és morzsával meghintett formába öntjük és lassú tűznél megsütjük. Gyümölcsöntettel adjuk fel.

Horváth Gyuláné

Dominó. 14 deka vajat 24 deka liszttel, 8 deka cukorral, vaniliával, 3 rúd puhított csokoládéval, 2 tojássárgájával tésztának gyúrunk. Fél centi vastagra kinyújtjuk, megsütjük és azonnal bevonjuk csokoládéjéggel. Dominó nagyságú darabokra vágjuk és magyórával meghintjük. Magyóra helyett díszíthetjük oly módon is, hogy fogpiszkálót cukorjégbe mártunk és azzal dominószerűen pontokat rakunk fel.

Pataki Ferencné

Dióskeoca. 14 deka porcukrot, 14 deka darált diót, 2 szelet reszelt csokoládét egy egész tojással tésztának gyúrunk, kétujjnyi vastag kockára vágjuk és kisütjük. Mindegyikre teszünk fél diót, melyet baracklekvárral ragasztunk hozzá s ha kisült, a következő mázzal vonjuk be: 6 kanál porcukrot, 1 evőkanál vizet, fél citrom levét és egy kanál rumot főzzünk meg sűrűre.

Kecskés Ádámné

Datolyatorta. 7 és fél deka mazsolát rumba áztatunk előtte való napon, 25 deka datolyát apró, hosszú szeletekre vágunk és 21 deka porcukorba minden szemet külön belefogatunk,

ARANY, EZUST, ÉKSZER
valamint dísztárgy szükségleteit

TILLEMANN SEBESTYÉN
CÉGNÉL

Budapest, V. Vilmos császár-út 12
szerezze be

E lap előfizetői 10% engedményben részesülnek

Tanácsot kérnek

Szeretettel kérem kedves előfizető-társnőimet, szíveskedjenek lapunk útján közölni, hogyan kell kölnivízét házilag készíteni, hogy az tiszta, átlátszó legyen. Előre is hálás köszönetét küldi

Debreceni előfizető.

Párizsban lakó kedves előfizető-társnőimmel szeretnék levelezésbe lépni, illetve egyelőre levél útján megismerkedni, mert e hó közepén pár hétre Párizsba utazom. Különböféle ügyben szeretnék tájékozást szerezni s ezért is nagyon örülnék, ha kedves előfizető-társnőim közül valaki, mint ismerős fogadna Párizsban. Természetesen anyagi kiadást az illető részére nem jelent kéresem. Szíves levelüket »*Utazni vágyó*« jellegre kiadóba kérem.

Évek óta makacs női betegségben szenvedek, különféle gyógymódot próbáltam, de teljesen eredménytelen volt. Kérem kedves asszony olvasótársnőimet, ajánljanak egy teljesen megbízható nőgyógyászt. Szívességüket hálásan köszöni

»Beteg asszony.«

Olvasóink köréből az alábbi dalok szövege megküldését kéri: »Debreceni előfizető« jellegre: »Márciusi ibolyák« és »Csak még egy éjszaka«. »Nótakedvelő« jellegre: »Írja meg hát, édesanyám, él-e még az öreg cigány, jár-e még fonóba, mint régen, Csak egy lányról, édes anyám, sohse írjon nekem«. »Manci« jellegre: »Ne gondold, hogy ez a tavasz« és »Nem tudod te, mi a húsgé«.

Május 5-ike körül Budapestre utazom. Kedves előfizető-társnőim közül ki adhatna egy szép világos szobát fürdőszobahasználattal rendes fizetés ellenében. Olyan úricsaládnál szeretnék 4 hétre lakást kapni, akik társadalmi életet élnek, színházba járnak s családtagként tekintenének, hogy velük alkalamm legyen szórakozásra. Leveleket »Kolozsvári úrnő« jellegre kiadótáblába kérek.

Üzenetek

»Sors bona, nihil aliud.« Feltűnően okos leveléből mélységes áhitatot keltő távoli harangszóként járja át lelkünket a szeretetben rejló mérhetetlen értéket felismerő komoly intelligenciája. Felfrissíti, felüdíti a vele érintkező ember lelkét. És épp ez a nagy, értékes komolysága az, ami megfejthetetlen rejtélynek tekinti a szerelmet s az életben annyiszor tapasztalt bizonytalansága elgondolkoztatja. A szerelem minden élő teremtményen uralkodó fogalmával történt visszaélések, hamisságok, hazugságok lenyűgözik és szeretne valakitől biztatást, megnyugtatót kapni, hogy

hihet-e a saját és a szívéhez legközelebb álló férfi érzésében, nem volna-e helyesebb, ha menekülne és elbástyázná magát, mielőtt arról kellene megbizonyosodjon, hogy a leghatalmasabbnak elismert érzés nem más illúzió, ami egyidőre mindent fénybe öltöztet, hogy azután szürkéségbe burkolt hétköznapiok váltsák fel? Kedves, gondolkozó kisleány, nem sorozom magamat a ridegen számító, anyagi érdeket mindenképp fölé helyező, megfoghatatlan és lemérhetetlen érzéseket tagadó túlságosan józan, hideg, jövőbe látó emberekhez. Nem tudom megtagadni a fiatalság gyönyörű tavaszát, ami bejelentés nélkül suhan be a legzseniálisabb eszű embertől lefelé az igénytelen kislibaőrző pástortársnő szívébe is. A boldogságnak ezen csodálatos periódusát csak az nem értékelheti, aki soha nem érezte, hogy eltölpül mellette vagyon és minden érdek. Az élet egészséges romantikája a szerelem, amely két azonos lelki és szellemi értékkel bíró ember szívében kivirágzik. Ne analizálja, ne boncolgassa érzésüket, hiszen csak sajnálni lehet azt, aki tagadja, akinek szemében soha nem csilant fel a boldogság könnye. Az ilyen embernek a lelke olyan, mint hegedűhúr nélkül, rózsaszín illat nélkül. Ebből az érzésből bontakozik ki a szülők önfeláldozásig fokozódó magasztos szeretete. Ne kételkedjen boldogságukban, mert ha egyelőre nem is lesz házuk és birtokuk, de szép otthonukban, leendő férje rendszer fizetésével nem kell gondokkal küzködjének. Legyen nagyon boldog, kis menyasszony és Istenben bízó. Vallásos lelkéről rázza le a majdnem hihetetlenül hangzó, édesanyja által presszionált vállalatlanság mázát, ami eddig nem tudott ráakodni. Nagyon szomorú és boldogtalan élet lehet a háttérben, mert nem az intelligenciája emelkedett tagadásig, hanem a lelke súlyodt az inferioritás mélységébe. Istent véges emberi tudással nem, csak a lélek sejtésével érthetjük meg s aki nem a lelkével merül el a Mindenható érzékeinkkel megfoghatatlan titkaiba, hanem csak azt látja, hogy a halál megsemmisíti az életet, de nem kutatja az élet és az életet vezérlő láthatatlan erők munkáját, annak az egész világ nem több egy vigasztalan temetőnél, mert a haldoklás a születéssel megkezdődik részére. Az ész kiváltságosai, a tudósok, akiknek magasan szárnyaló gondolatát csak intelligenciával lehet megközelíteni, mondják, hogy csodálatos alkotásaik közben érezték meg Isten nagyságához képest eltölpülő kicsinységüket. Hogy megérthessük, hozzá kell emelkednünk és Tompával kérdezhetjük: »Teremtő Isten! hová tekintsek!? Hol ne lássam hatalmadat?« Ne hallgasson egy beteg lélek vergődésére, akiből az emberek rosszasága kiirtotta a hitet és bizodal-

Hálószoba — az ebédlőben!

Nappal heverő!
Éjjel: 2 ágy!
Ára 138.— P
matracokkal
64.— P
matracok nélkül

HAIDEKKER BUDAPEST,
Üllői-út 48/73

mat Istenben, aki annyira irgalmas hcczá, hogy az elalélt lélek öntudatlan tagadását nem bünteti meg. Ha appellálhatnánk elfogulatlanságához, megkérdeznénk, hogyan egyeztetheti össze az intelligens ember igazságérzetével hitetlenségét és az emberek bűneiért miért Istentől fordul el? Kuszált lelkű ember szánandó logikája nem szabad, hogy Istenhez vágyó lelkének szárnyalását megakadályozza. A legnagyobb fájdalom, megpróbáltatások közepette se lehet egy ember, ki Istenhez fordul, olyanira szerencsétlen, mint az, aki földi javakban dúskálkodva, elzárta a léleknek Istenhez vezető útját. Az ilyen ember soha addig nem érezheti a lélek megnyugvását, míg nem engedi Isten közelébe, ahonnan elszakadtunk s ahova vissza kell térni, mert az emberi élet nem a születésnél kezdődik és nem a halállal végződik. Drága kisleány, ki titokban imádkozik, Magára a tértőlök is nagyobb feladat vár. Mert a tértőlök azokkal ismertetik meg Istent, a mindenség alkotóját, akiknek nem volt róla fogalmuk. Magának vissza kell hozzá vezetni azt, aki ismerte, de akit — ne utassuk, hogy mily körülmények — eltántorítottak tőle s aki kiégett szívvel, megdermedt lélekkel, mint senkihez nem tartozó lélek bolyong. Nincs nehezebb feladat, mint az érzéketlenné vált lélekbe átöntené a hitet, a reménységet, hogy felengedjen a feszültség és érezze a szeretet mindent megbocsátó végtelen irgalmát. Magára vár feloldani a lelkére lerakódott, kővé jegecsedett könnyeket. Magányos együttlétükben közelítsen anyuskájához a hit diadalmasodó erejével és türelmes gyermek alázattal minden alkalmal tegyen bizonyosságot Isten létezéséről, ki egyszülött Szentfiát áldozta fel értünk, hogy megismertesse magát velünk. Nem erőszakkal, nem rábeszéléssel, nem vitakozva és nem a szellem fölényével, hanem a lélek egyszerű, mindent megértő, mindent megbocsátó és minden emberi gyarlóságon felülemelkedő, önmagában Isten lényét érző átfogó szeretettel, mert csak a szeretet lett tetszhalottá benne s ez okozza, hogy a tagadás behálózta és homályba borította elméjét. Ezt a sűrű homályt kell széttepnie, hogy a világosság újból megkezdhesse áldásos munkáját. Magát,

kedves kis menyasszony, arra kérem, hitét őrizze meg, hogy hite megőrizze magát és azokat is, akiket nagyon szeret. Isten végtelen szeretete és áldása kísérje egész életükön át!

Szív. üdv. Szerk.

„Pusztai bánatos kisleány.“ Beteges szentimentalizmusa helytelen vágányra igazította életét s csak a Gondviselés kegyelme mentette meg, hogy nem az életével fizetel kétségbeeséséért. Az egészséges élet törvényeivel nem szabad szembehelyezkedni és ne próbálkozzon álromantikával átfórnálni intencióit. Láthatja utólag, hogy hiába kalkulált még az élete önfeláldozásával is, nem változtatható a tényen és nem változtatható az sem, hogy aki szomorúságba döntötte fiatal életét: hallomása szerint minden társaságtól visszavonultan szomorkodik. A kérdőjel még élesebbé váltán, megnagyobbodva állítja elénk a kérdést, melyet felelet nélkül hagy ma is, aki egyedül adhatná magyarázatát a forró szerelmes ígéretekkel szemben ellentmondó elmaradásának. Kegyetlen valóság, mely a rózsás színekkel megfestett jövőt átláthatatlan köddel vontatja be, hogy abból semmit elérhetünk. Egy fiatal leányt nem érhet le-sújtóbb csalódás, mint mikor összemolnival látja a szíve ideálja ígéréteiből felépített boldogságát. Ez a fájdalmas valóság arra inti, hogy ne higgyen a hallottaknak, mert most már nem a szavak, hanem a tettek kell beszéljenek, ha egyáltalán még meghallgatásra találhat. Mi gátolja, hogy igaz megbánással térdenállva bocsánatot kérjen Magától és szüleitől is? Talán nem is olyan nagy az a híresztelt szomorúság. De legyen igaz, legyen lélekmarangoló, meg kell bűnhődnie. Vegye úgy, mintha elérhetetlen messze ment volna és nincs senki, akitől érdeklődhet felőle. Ne festesse újra ábrándképeit, mert ezidő szerint számolnia kell azzal, hogy végleg elszakadtak egymástól. Ki kell gyomlálni a lelkéből, úgy, mint a dudvát, mely elnyomja a nemes növényt. Míg az igazit elvezérli az Ég, találjon más életcélt. Minden gondolatának, minden tettének legyen irányítója, vezére a Szeretet. Akármilyen szűk körben éljen valaki, vagy távol a nagyvilág tömegétől: a Szeretet mindenütt talál elgázolt emberszíveket, melyeket fel kell emelni, támogatni, megsimogatni, hogy könnyebben viseljék terhüket. Ma nem engedhetjük meg magunknak

azt a luxust, hogy saját bánatunk miatt elvonuljunk a világtól, mert minden embernek kötelessége, hogy érdeklődjön anyagilag, vagy lelkileg letört embertársai küzdelme iránt és az intelligens ember lelkierejével legyen támasz, legyen az élet kormányosa, hogy a gyöngék belefogózkodhassanak, védelmet találjanak erejében. A megsebzett szívű ember megértőbb, megérzőbb a szenvedésekkel szemben és nincs felemelőbb, magasztosabb hivatás, cél, mint felszárítani a hulló könnyeket és bekötözni a sebeket. S míg a mások sebet gyógyítgatja, észre sem fogja venni, hogy a saját lelke is meggyógyul és örömenél csak az lesz nagyobb öröm, ha boldog, mosolygó arcokat lát a szomorú arcok helyett. Bánatában veleérzek, örömemben is szeretnék együtt örülni.

Szív. üdv. Szerk.

»FŐSZÁMVEVŐ NEJE.« Nagyságos Asszony elpanaszolja, hogy ismerősei a múlt évben állandóan kölesönkérték lapunkat s most, mikor bekötetni akarja, kétségbeesetten állapítja meg, hogy tíz példánya hiányzik. Már nem is emlékszik, hogy melyik ismerősénél maradt, nem tudja, kitől kérje vissza. Valószínűnek tartja, hogyha kérése, sem kapná vissza, mert azok bizonyára régen elkalódtak. Arra kér, hogy a megjelölt számokat ismételtelen küldjük meg, hogy bekötethesse. Nagyságos Asszony, végtelenül sajnáljuk, de a megjelölt tíz lapot nem áll módunkban megküldeni, mert a kölesönzés folytán elveszett lapok pótlására nem vagyunk berendezkedve. Évente nem tíz, nem száz, de ezreken felülmenő elveszett lapszámokat pótolunk, melyek ellenőrizhetetlen módon, vagy a postán, vagy hasonlóan kölesönkérés folytán elvésznek előfizetőinknél, vagy még azelőtt, mielőtt kezeikhez jutna. Az így felszaporodott előre nem látható pótlás tetemes összeget von el a laptól, amit annak további fejlesztésére használhatnánk. Hiszen az a célunk, hogy a M. U. L. ne veszteljen egy ponton, hanem fokozatosan haladjon a tökéletesedés lépcsőzetén felfelé. Montecuccoli szerint a háborút nem lehet megnyerni pénz nélkül, a mi szerény véleményünk szerint a haladás harcához is, hogy megfelelő eredményeket mutasson fel, ugyancsak pénzre van szükség. A Magyar Uriasszonyok Lapja olvasóinak össze kell fogni a kölesönzés káros veszedelmével szemben, aminek hátrányos következményét sajnálatosan érezzük. Az a

kivételes bizalom és szeretet, amivel előfizetőink megajándékoznak napról-napra, arra is kötelez, hogy teljes őszinteséggel merjük megismételni kérésünket: ne méltóztassanak kölesönadni lapunkat, hogy még eredményesebb, még értéke-sebb produkcióval szolgálhassuk lapunk olvasóit. Minden munkának legszebb eredménye, ha célját elérheti. Bennünket is ez a gondolat vezérel, ehhez kérjük támogatásukat, megértésüket. Azok a kölesönkérő olvasók, kik előfizetőink társaságát képezik, nem hihetjük, hogy ne nélkülözhetnék a napi 6—7 fillért kitevő összeget, mely lapunk előfizetésével egy napi kiadást jelent. Igen sok előfizetőnk van, akik büszke örömmel vallják be, hogy egy új ruháról mondanak le az előfizetés megújításáért. Ha tehát előfizetőink között is vannak, akik csak lemondás árán szerezhetik meg lapunkat, elvárhatjuk azoktól is az előfizetést, akik kölesönkérve szívesen olvassák és amellet, tulajdonosának való vissza nem adással mindenképpen kárt okoznak. Mert vagy tudjuk a hiányt pótolni s akkor dupla példányt kell küldjünk, vagy nem s ez esetben az előfizető károsul, mint Nagyságos Asszony esetében is. Ezen őszinte kérésünket Nagyságos Asszonyhoz intézett üzenetünk keretében mindazon kedves előfizetőinkhez eljuttatjuk, akiktől lapunkat kölesön kér, azzal, hogy elismerésükkel kitüntetett lapunk érdekében, kölesönzés helyett ajánlják ismerőseiknek a lap előfizetését, mert minél többet áldozhatunk, annál értékesebb lesz az ellenértékül küldendő M. U. L.

Szív. üdv. SZERK.

»Otthont idős úrinőknek.« című cikkünk egyik vidéki előfizetőnkél, ki vidéki városban 700 négyzetöles parkirozott telken négy szobából és megfelelő mellékhelyiségekből álló házzal rendelkezik, visszhangra talált s miután egyedülálló, magányos úriasszony, tervbe vette cikkünk alapján, hogy 4—5 nyugdíjjal rendelkező, otthonra vágyó, egyedülálló úriasszony részére bizonyos összeg ellenében házában otthont létesít. Általunk kéri fel azon magányos úriasszony olvasóinkat, kik hiányát érzik a családi életnek, a tervbe vett otthon megvalósítása érdekében keressék fel levélben prozopozíciójukkal, hogy a terv kivételét miként gondolják keresztülvihetőnek. Érdeklődők kimerítő levelét »Otthont idős úrinőknek« jellegre a kiadólivatalba kéri.

Nagy függönyvásár!

Hímzett tusszor sztór 40.— pengőtől ~ Csipkefüggöny, szövet, ekrü és fehér 150, 300 és 450 cm szélességben, négyzetmétere P 2-től P 8-ig ~ Rece-alapszövet 3^m/_m-től 10^m/_m-ig, négyzetmétere P 2.50-től P 8-ig, hozzávaló fonalak és mintalapok ~ Modern párnák, festett gobelinek és perzsaszőnyegek, hozzávaló anyagok olcsó áron.

WIEG TESTVÉREK KÉZIMUNKAHÁZÁBAN, Budapest, IV. ker., Deák Ferenc-utca 23

Telefon: Aut. 810-28

„Egy elkeseredett kisleány“ forduljon teljes bizalommal JUNO gyógykozmetikai intézethez (Budapest, VI., Teréz-körút 15) s mint előfizetőnk, teljesen dímentes tanácsot, vagy egyszeri kezelést kap. A mintavásár alkalmával, ha feljön a fővárosba, ne mulassza el felkeresni, mert az orvosi vezetés alatt álló intézet feltétlenül segítségére lesz.

Szív. üdv. Szerk.

„Ideges.“ Ideggyengeség ellen feltételül ajánlhatjuk a Zeileis-kúrát, de legalább harminc kezelésre van szükség, hogy eredményes javulást észleljen. Mint vidéken lakónak felhívjuk figyelmét dr. Tóth László volt szarvasi főorvos, orsz. képviselő Zeileis-kúrára berendezett intézetére (Budapest, VIII., József-körút 35), vagy Szegeden dr. Böhm tanársegéd kezelése alatti szintén hasonló intézetére. Szív. üdv. Szerk.

Szeretettel őrizzük meg kedves emlékeink között az alábbi levelet: *Mélyen tisztelt Főszerkesztő Ur! Nénnapomon sok ajándékkal, meglepetéssel és jókívánatokkal kezelek fel kedves ismerőseim. Nagyon boldog voltam, mert máról-holnapra gyönyörű virágos kertté vált lakásunk. Örömem és boldogságom akkor jutott tetőfokra, mikor a sok ajándék között megtaláltam a M. U. L. ajánlott küldeményét. Izgatottan téptem fel a borítékot, de az első pillanában a meglepetéstől szóhoz sem tudtam jutni, hogy aztán boldogan mutogassam kedves vendégeinknek az én legkedvesebb nénapai ajándékomat. Nem kutatom, mi módon került e kis csomag hozzám ezen a napon, de hiszem és vallom, hogy a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztősege figyelme-szebb, előzékenyebb, gondosabb hölgyekkel szemben, mint azt férfiakról feltételezni lehet. Ismerem a férfiak lovagiaságát hölgyekkel szemben, de ezt Önök az ilyen kedves és jóleső figyelmességükkel, továbbá az általunk oly nagyon kedvelt és megszeretett lapjuk hasábjain minden egyes alkalommal megjelenő gyöngédhangú, bátorító, vigasztaló, tanácsotadó, vagy figyelmeztető kedves soraikkal jóval fölülmul-ják! Érezzük, hogy soraik szívből jövek, — hisz ez az egyedüli kincsésbányája az embernek, onnan kerülnek elő a legértékesebb drágakövek! Levelemmel nem szándéksom Önöknek hizelegni, mert tudom, hogy értékesebb és nagyobb elismerést kifejező levelek egész tömege árasztja el szerkesztőségüket, de kérem, fogadják el szívem hátláját a kedves ajándékért és azon ígéretemet, hogy a nagyon megkedvelt lapot és különösen Önöknek a hölgyekkel szemben tanusított lelki finomságát ismerőseim körében terjeszteni, propagálni, ajánlani és ismertetni fogom. A jó*

Isten áldását kérve a kedves Főszerkesztő Ur további munkájára, hogy még igen sok vigasztalásra szoruló női lelkét ajándékozhasson meg életcéllal, hogy a mai nehéz gazdasági viszonyok mellett is megtalálhassák a földi élet örömeit az Istenbe vetett hit, a hazának szeretete és az igazi meghitt családi béke keretein belül! Férfjem szíves üdvözlélet tolmácsolva, szeretettel köszönti továbbra is hűségese előfizetőjük.

Hegedüs Imréné áll. óvónő, Rákosliget

Tisztelettel közöljük lapunk igen tisztelt előfizetőivel, hogy Smaraz Károly paplanosmester úr, lapunk régi előfizetője, Ór-u. 3. szám alatt levő műhelyén kívül IX., Mária Terézia-tér 16. szám alatt nyílt paplanüzletet nyitott. A cég elsőrendű gyártmányait ismerjük s ezért kérjük kedves előfizetőinket, hogy a cég iránt teljes bizalommal legyenek és tiszteljék meg bevásárlásaikkal. Egyben közölhetjük, hogy előfizetőink minden vásárlás alkalmával 10% árkedvezményben részesülnek.

„Mérnökne.“ A legnemesebb érzésektől átfűtött költemények, azonban a versírásnak olyan tökéletes mestere után, mint Mécs László, csak hangulatos, de nem hasonlóan tökéletes verseket nem hozhatunk, mert áthidalhatatlan a kettő közötti distancia. Alkalmi felolvasáskor hatástkeltő, mert az elhangzott szó, az előadói páthosz az érzéseken mint hegedűhúron játszik, míg ellenben nyomtatásban élesen kirívó a legkisebb gondolatbeli, vagy technikai hiba is. Sajnálattunkra ragaszkodnunk kell szigorú kritikánkhoz és irodalmi téren nem lehetünk elnézők. Szív. üdv. Szerk.

„J. S., Gy.“ Nem alkalmasak. Lehet azonban, hogy hosszabb idő múltán annyira fejlődik, hogy eredeti gondolatait megfelelően fogja tudni verstehnikailag is felöltöztetni. Egyelőre tanulmányozza legjobb költőink írásait. Verseiben tehetség mutatkozik, ajánlhatjuk, hogy ambicionálja tovább is a versírást. Szív. üdv. Szerk.

„Csikszentmártoni leány.“ Szurtsablon és színes kézimunkamelléklet lapunk mult hó 20-i számához csatoltunk.

Szív. üdv. Szerk.

A »JUNO« gyógykozmetikai intézet (Budapest, VI., Teréz-körút 15., I. em.) lapunk előfizetői részére mai naptól kezdődően június hó 1-ig egy teljesen ingyenes arcekezelést, vagy arcápolásra vonatkozó szaktanácsot nyújt az előfizetési nyugta, vagy postai szelvény felmutatása ellenében. Kérjük igen tisztelt előfizetőinket, ha kozmetikai szaktanácsra volna szükségük, méltóztassanak a JUNO gyógykozmetikai intézet által felajánlott ajándékot igénybe venni. Biztosítjuk, hogy a legfigyelmesebb kiszolgálásban részesülnek.

Teljes tisztelettel a szerkesztőség

hódítás titka

az egészség és az ifjúság. Határozottabbá és bátrabbá teszi a föllépését az a tudat, hogy arcán az egészség hamvas színe virul és telt ajkáról az ifjúság üde bibora mosolyog. Ha nem szép, meg sem látják, de ha szép: az Öné az egész világ. A siker és a hódítás győző fegyvere: a »Khasana Superb Creme« és a »Khasana Superb ajakpirosító«.

A Khasana Superb ajakpirosító minden színtónusu bőrhöz pompásan alkalmazkodik. Tartósan, izlésesen és feltűnés nélkül lopja az ajakra az ifjúság hódító üdeségét. Aki látja, nem is sejtí, hogy festett az ajka. Ehhez már csak a Khasana Superb Creme-t kell eldörzsolni az orcáján, hogy az egészség friss pirjától legyen százszor szebbé, mint volt. A Khasana Superb hatásán nem fog sem szél, sem eső, sőt a csók sem. Nem fest: az arcról és az ajkáról csak szappannal és vízzel mosható le.

KHASANA SUPERB

Mindenütt kapható!

Még ma tegyen próbát egy kis csomag Khasana Superb ajakírral, ára: P 1.20 és arcirosítóval, ára: P 1.50

Magyarországi központ: Mihály Ottó, 80 K 2, győgyárunagykereskedés Budapest VI., Podmaniczky-u. 43

Dr. M. Albersheim, Frankfurt a. M., Paris, London

»Saskó«. Az apróhirdetések díja szavanként 10 fillér, vastagon szedett 20 fillér. Előfizetőinket is ezen díj kötelezi, ha az apróhirdetések között kívánunk hirdetni. Szív. üdv. Szerk.

„Sas.“ A téma örök, de nem tudta annak megfelelően elmélyíteni. Sajnálattunkra addig, míg ebből a témából tökéletesebb, művészi értékűbb verseink vannak, nem hozhatjuk.

Szív. üdv. Szerk.

DARMOL

Hashajtó kis doboz 50 fill.

Igen tisztelt Főszerkesztő Úr!

Engedje meg kérem, hogy március 1. számukban megjelent: »Térjünk vissza az egyszerűséghez« című cikkre én is válaszolhassak, mint a kenyérkereső női társadalom egyik szerény tagja, aki — mea culpa, mea maxima culpa! — elfoglalom egy férji helyét, egy szegény családjenntartóit.

Kedves lapjuk minden sorát örömmel olvasom, most mégis könnyet csalt ez a cikk szemembe. Mindenekelőtt Önnek akarom megköszönni, kedves jó Főszerkesztő uram, a zárjelben kifejezett »tisztelét a kivételeknek«. Szeretném meggyőzni róla, hogy talán nem is azok a kivételek, akiknek ez a tisztelet kijár.

Minden elismerés megilleti azon fenkölt gondolkodású úriasszonyt, aki a mai látszatra építő, »port kell hinteni az emberek szemébe« elvű valló és követő társadalomba belekiáltotta régmúlt idők csendes, tiszta boldogságának alapelvét: az egyszerűséget. Egyszerűség a lakásban, ruházkozásban és étkezésben, az életünk külső berendezésében, ez kell hogy legyen ma a realis életbeosztás. Azt hiszem, hogy a mai súlyos gazdasági viszonyok maguktól is rávezették már eddig is és rákényszerítik a jövőben is a társadalom legszélesebb rétegeit ezen elvek betartására. Mégis mindnyájan szívesen vettük volna, ha részletesebben foglalkozik ezen témával a cikkíró és leírja, hogyan valósította ezt meg a saját otthonában, életberendezésében, ahelyett, hogy mellékvágányra tér el, a mi fájó problémánkra: a kenyérkereső nő problémájára, melyet olyan kevés megértéssel, olyan ridegen tárgyalt éppen egy volt sorsosunk, most már a főtanácsosi boldog, meleg fészek biztonságából.

A mai kétségbejítő, sokszor semmi kiutat nem ismerő problematikus állapotoknak előidézője legtöbbször a nő, — írja soraiiban. Szeretnénk erről is bővebbet hallani, hogy mik azok a kiutat nem mutató kétségbejítő problémák, melyeknek okozója a nő? — mert szerény véleményem szerint a nők inkább arra születtek, hogy megoldjanak sok-sok szeretettel, türelemmel, hittel, bizalommal — sokszor megoldhatatlannak látszó problémákat is. És ezek vannak többségben, tessék elhinni, — bár a krónika nem igen szól róluk — nem azok, akik csak káoszt teremtenek maguk körül. A becsülettel dolgozó nők, akár anyák, akár kenyérkeresők, csak megoldani segítenek problémákat, melyekből összetevődik e szürke földi lét. Egyan érzelkellenséggel állapítja meg, hogy: a legtöbb férji azért nem jut álláshoz, mert helyét elfoglalja a nő, hogy a férji ma is küzd, ma is fárad, igényei pedig nincsenek? ... a nő pedig minden protekciót megmozgat, hogy elfoglalja helyét, — mintha sohasem lett volna kenyérkereső nő. Próbáljuk több megértéssel kezelni ezt a nehéz problémát. Eltekintve attól, hogy

már Pál apostol szerint is, minden embernek legegységesebb joga, hogy dolgozhasson és munkája után megélhessen, kérdem, mi könnyebb, mi kellemesebb: mással tartatni el magunkat, vagy megkeresni a mindennapi kenyerünket? Miért választanák ez utóbbit a nők csupán kedvtelésből? Miért éppen a kifizetéses nő alkalmazott úti ki a falatot a férji szájából, miért csak a nő miatt nem jut sok férji álláshoz és miért nem az álláshalmozások miatt, hiszen tudjuk, van sok nagy nyugdíjjal rendelkező egyének »mellékes« állása, esetleg hasonló jövedelme; no meg az egyes kiváltásosok ölébe 3—4—5 vagy ennél is több oldalról pottyánó százszázalékosok miatt nem jut a közép- és felső osztály kisexisztenciájú tisztviselőinek létminimum sem ahhoz, hogy megnősüljenek, hogy családot alapíthassanak. Ezért kell sokszor megosztani a nőknek is a kenyérkereset nehéz munkáját a férjével. Merem állítani, hogy a szegény leányok munkakészsége, diplomája vagy egyéb felkészültsége felér a gazdag leányok készpénzhozományával. És kérdem, melyik szülő nem tartja ma kötelességének, hogy ha leánya van, kenyeret, diplomát adjon a kezébe, hacsak anyagiakban nem dülködnek? Legyen vége azért annak a szállóigének, hogy a kenyérkereső nő elfoglalja a férji helyét, mert hiszen ezzel a teóriával azt is mondhatni: mikor ma egy nő a világra jön, — nagy kár neki csak ezért a világra jönni, — máris elfoglalja egy férji helyét.

Azután: régi megállapítás, hogy a nő olyanná válik, amilyennek őt a férji akarja, mert a nő általában tetszeni akar a férfinak. Vannak nők, akik a férji jobbik énjéhez s vannak, akik a durvább énjéhez akarnak szólni, — izlése változtatja. Vannak, merem állítani, túlszámokban és nem kivételesen, szerény ibolyák, akik nem külső talmi ékességgel fegyverkeztek fel az élet nagy harcára, hanem szívósággal, őszinteséggel, szelidséggel, szerénységgel, vallásossággal, de a ma férjia nem hajol le a szerény ibolyáért, hanem eltappossa azt, mert nem érdekli őt. Ma a sex appeal hódít, nem a lélek. Nem írható tehát mégsem csupán a nők terhére a selyemrongyok, a badros rövid haj, a rúzs, a festék, a cicoma. Ma a férji vagy pénzért, vagy ha ez nincsen, legalább összeköttetésért nősül, vagy a sex appeal mindent legyőző erejénél fogva Eros istennek hajt térdet-fejet. Ritka, mint a fehér

holló azon házasságok száma, ahol tisztán és diadalmasan hódít a lélek. Ezért is van sok szerencsétlen házasság és válás. De nem lehet a nőket okolni azért sem, ha nem mennek férjhez, mert sok esetben bizony elveszik kedvüket és minden illúziójukat a férjhezmenéstől a körülöttünk lezajló életben szemlélhető házasságok. Ki akar ma otthonülő asszony lenni? — a nagy többség és nem a kivételek és tessék elhinni, ha megszületnek az otthonülő férjek, olyan arányban nőni fog az otthonülő feleségek száma is.

Azt kívánja cikkíró, mutassunk olyat, aki ma szívesen elmenne egy kis faluba 75 maszatos gyereket tanítani? Nos, reámutathatók a csonka ország ezernyi-ezer tanítónőire s azokra is, akik még nem jutottak el odáig, akik hónapokon keresztül koptatják a magas minisztérium küszöbét azért, hogy bejuthassanak. Én is nagyon boldog lennék közöttük, mert gyermekszívek szeretetet venne körül, szeretetet adnék, szeretetet kapnék, amire a nőnek feltétlen szüksége van ahhoz, hogy boldog lehessen. Asszonyom, hálát adhat a jó Istennek, hogy boldog volt munkakörében, de megértené-e a kereskedelmi, üzleti élet terén dolgozó sok-sok tisztviselő-nő nagy lelki börtönét, ahol csak kivételes esetekben bánnak vele nőiséghez méltóan, hogy sokszor mennyi könnyhullatás, mennyi megaláztatás a bére a havi 60—150 pengő fizetés mellé?

És mit látunk még? Hogy sok férji, akik úgy állásuknál, mint jövedelmükénél fogva abban a helyzetben volnának, hogy megnősülhessenek, a »kiegyensúlyozott agglégényi élet« elvét hangoztatva ahelyett, hogy kezüket — azt az erős, bátor férjikezet — kinyújtának felénk, gyöngye kenyérkereső nők felé, kik az élet terhét egyedül viselve, azt kettőzöten érezzük, anyagi, érzelmi és szellemi kincseiket az arra kevésbé érdemes mondain, vagy még inkább demimondain nő lábai elé szórják.

Legmélyebb tiszteletem a kivételeknek, így az Ön urának is, Asszonyom, aki falusi tanítónői munkaköréből egy még annál is szebb és méltóságosabb munkára választotta ki Önt: hogy feleség és anya lehessen.

Nem lehet megróni a nők előszeretetét a művészi pályák iránt sem, mert a művészet az élet megszépítésén munkálkodik és tiszta örömmel tölti el úgy az alkotó, vagy az alkotást továbbadó művész, mint az alkotást élvezők lelket.

Térjünk vissza a régi egyszerűséghez, szeressük a napfényt, a muskálit ablakunkban, az őszinteséget szavainkban és próbáljuk meggyőzni a férfivilágot arról, hogy ne a külső fényben, anyagi előnyökben, földi javak elérésében lássák az élet célját és értelmét, mert álkultúra az, mely csak az igényeket növeli és elégedetlenné tesz, de tartós boldogságot nem ad, egyedül a lelki kulturáltság, melynek alapja: szeretet.

Ezt a szeretetet várjuk mi kenyérkereső nők a férfitől s akkor módunkban lesz teljes lelkünkben betölteni eredeti hivatásunkat és helyeinket visszaengedni a férjainknak.

Őszinte tisztelettel
»Hegyaljai« előfizető.

»Igazi anya«. Meggyötört szívemnek panaszos fájdalma megkönnyeztetné a követ is, de az, akiért szenved: hideg, érzéketlen, tudni sem akar róla. Megborzong a lélek kínlódásán, hiszen mérgesebb életet alig hordoz a föld. Most, mikor keserűséggé változott a szeretet, a békességre áhítózó jószándék kiégett, a nyugalom, a derű elsenyvedt, az sem jelenthet különösebb meglepetést, hogy még egyetlen gyermekétől, életének tartalmától is meg akarják rabolni. Még lehetőség sincs reá, hogy a megbocsátás összehozhatná, összetarthatná. Az elválásba pedig, amit férje olyan türelmetlenül sürget, csak abban az esetben egyezzen bele, ha kikötésének eleget tesz és a gyermekről lemond. Nagyságos Asszony a gyermektől nem tud megválni s miután férje akarja az elválást, kívánságát teljesítenem kell. Mindenesetre ajánlom, hogy mielőtt határozna az ügyben, beszéljen ügyvédjével, aki az előtttem sem ismert tények alapján felvilágosítja, hogy remélheti-e a törvény olyan ítélezését, hogy gyermeke hét év után is Nagyságos Asszonynál maradjon. Ezek a sebek mindannyiszor kiujulnak, ahányszor a gyermek elvtelének lehetősége megremegetti szívét, mert mindenért, amit elvesztett, egyedül csak ő kárpóthatja. Éppen e rovatból láthatja, hogy az életnek ezen tövises útján nem egyedül halad, hasonló sorssal — sajnos — mások is viaskodnak.

»Segesvár« jeligré :
I.

Vannak el nem csókolt csókok és befelé hulló könnyek ;
Elfelejtett régi álmok, amik vissza soh'sem jönnek
Leveleket-üzenetet van úgy, hogy már soh'se várunk ;
Vannak utcák, vannak házak, hová többet soh'se járunk.

II.

Vannak szemek, amiknek a pillantása soh'sem éget ;
Vannak kezek, amiknek a remegését soh'sem érzed.
Vannak büszke dacos ajkák, melyek soha nem beszélnek ;
De a könnyes-gyűrött párnák — reggel mindent elmesélnek.

Pe—la

»Dr. G. J.-né« jeligré :
Lekaszálták már a rétet,
Nem hagytak rajt' virágot ;
Megúáltatták már vélem,
Ezt a cudar világot.
Olyan vagyok, mint zord ősszel
A sárguló falevél...
Hej de az én éltem fája
Több tavaszt már nem remél.

Pe—la

»Tavas« jeligré :
I.

Nem való bokréta gyűrött süveg mellé,
Nem való a szép lány szegény legény mellé,
Mért is jár utána, kinek nincsen módja,
Selyem suhogóra, bársony rokolyára,
cifra viganóra.

II.

Hej ! De azért mégis csak járok utána,
Piros rózsra nyílik a lába nyomába.
Ezrével teremnek útján a virágok,
Hogy van az, hogy mégis, ha utána járok,

Tövisekre hágok.

Pe—la

»Idus« jeligré szeretettel küldöm a kért dalok szövegét.
Cserfaerdő újra zöldül,
Ujtavas kél, madár dalol a lombon,
Uj virág van koszorudba,
Jöjj ki még a gyalogútra, galambom...
Búcsúzzunk el, hisz, szívédnek
Uj csillagok integetnek,
Benne új vágyak lángolnak,
Érzem napom lemenőben,
S ott nyugszom a temetőben, ma-holnap.

Ne nézz vissza a múlt nyárba,
Bú lakattal van lezárva az ablak,
A parkányát moha fődte,
Minek tudnád, hogy mögötte siratlak...
Mert a lány mind valamennyi,
Könnyen tudja elfeledni
Illatos tavalyi álmát,
Azt a régi hervadt rózsát,
Mely nem illik tehozzád, mért sajnálnád.

Üdv.: Mária, Kispest

Örömmel állapítottuk meg, hogy kedves előfizetőink az általunk ajánlott és az Angol-Magyar Cérnagyár által forgalomba hozott készítményeket szívesen használják és meggyőződtek a »Lánc« és »Horgony« jegyű fonalak kiváló minőségéről. Kérjük kedves előfizetőinket, hogy jövőben is használjanak horgoláshoz Coats-féle »Lánc« horgolócérnát, hímzéshez pedig Clark-féle »Horgony« mulinét, amelyekből a leg-tökéletesebb választék áll rendelkezésükre. Midőn ezen világhírű gyártmányokra szíves figyelmüket felhívjuk, biztosítjuk, hogy csak saját érdekükben cselekszenek, ha ezeket a gyártmányokat kéri és állandóan használják.

A kiadóhivatal

»Dalkedvelő kisleány« részére a kért nótá szövegét küldöm :
Még ma csupa szerelem a rét,
Kacag az ibolya feléd,
Csoda szép, csupa kék fent az ég,
Mát ott túl a hegyeken a táj,
Szomorú temetője vár,
Jön az ősz, hol a tűz, hol a nyár?

Van néha úgy, hogy fáj a szívünk,
Van néha úgy, halvány a színünk,
Van néha úgy : magunkban járunk

NŐI MODELL-KALAPOK szolid árákon
ALAKÍTÁSOK P 2-ért
RÓZSIKA női kalapszalomban ! Belváros, IV. Veres Pálné-u. 31 (Leányintézetmel szemben)

S visszavárunk egy régi szót.
Ma csókra hív az esti szél is,
Ugy fáj a szív s mi sírunk mégis.
Van néha úgy, egy hervadt rózsza
Ezerszer többet ér, mint az új csók...

Más volt az a tavaszi varázs,
Hamu alatt a parázs
Minek itt, sohasem melegít,
Kár, hogy összedől a mesevár
És önre a kedvese vár.
Szívemért csak a gúny lett a bér,

Refr. :
Van néha úgy, stb.

Üdv. : Guthy Margit

I.

»Viola« jeligré küldöm a kért szöveget :

Ha meglátlak, elkerüllek,
Mint engem az álom,
Titkon sírom minden könnyem
Nem kell, hogy megszánjon.
Nem akarom, hogy a hűtlen
Valaha is megtudja,
Hogy a szívem mennyire fáj,
Mennyit szenved miatta.

II.

Lesz idő még, amikor majd
Fáj a szíve mégis
Eszébe jut a szerelmem
S talán, talán én is.
Elmúlt már a legszebb álom
Elmúlt már a szerelem,
Csak a bánat nem múlt még el,
Mert még most is szeretem.

Sok üdvözlettel : Magdi

A »20—21. körterem« jeligré szeretettel küldöm a kért dal szövegét :
Nyár volt és csodásan szép volt az ég,
nyílt a rózsalevél !
A csókod a számon még most is ég ! A vágyam mind vissza tér...
Elnémult régen a dalosmadár, szomorú ősz lett a nyár,
Elmentél örökre s itt van a tél... De szívem mindig csak rólad beszél.

Hervadó szívem most újra szegény, nem látlak soha talán...
Sápadtan néz le rám az égi fény, álmatlan az éjszakám !
Mikor jössz vissza, mondd, mikor jössz már?! Lelkem a nyomodba jár!
Az élet nélkül bús és fakó, szívemet beföldi halkan a hó...

Refr.

Látlak-e még egyszer téged, visszajön-e még a nyár...
A szívem úgy szenved érted ! Ajkam a csókodra vár...
Minek így élni a földön?! Ha már nincs semmi remény,
Jöjj vissza és szeress ! Nem bánom bármi lesz, csak te légy, te légy enyém !

Üdv : Ella

Legszebb bokorrózsa és futórózsa

gyűjteményt szállít

Unghváry László faiskola részvénytársaság, Cegléd

10 drb. 7 pengő
50 drb. 30 pengő

25 drb. 16 pengő
100 drb. 40 pengő

Csomagolással együtt

Kérjen árjegyzéket

Grafológia

íránt érdeklődő kedves olvasóinkat tisztelettel értesítjük, hogy a nagy számban érkezett és elemzésre váró levelekre való tekintettel a rovat vezetője, akinek idejét teljes mértékben lefoglalja az elemzés és megválaszolások, a jövőben csak azoknak állhat rendelkezésükre, akik a levélhez 2 P értékű postabélyeget csatolnak.

»Hazudik a muzikaszó.« Erősen impresszionista, könnyen csüggedő, könnyen hevülő, kissé ingerlékeny és idegességre hajlamos. Nincs megelégedve a helyzetével és az életviszonyaival, de van annyi önkritikája, hogy ezért nem von másokat feleletre, sőt hajlandó azt hinni, hogy egy hibás elhatározás volt az oka életsorsa iyetén való kialakulásának. Érzelmes, lány kedély. Szereti a színes hangulatokat, a természetet, a dalt, a zenét. Van erő benne gyors elhatározásra, de kivétel közben gyakran megtorpan, mintha nem bíznék önmagában. Társaságban szívesen láttott, élénk modorú, de beszélgetés közben gyakran megakad és szorongó érzései támadnak, mint aki attól tart, hogy valami hibát követett el, elszólta magát stb. Szeretne többet tudni, mint amennyit az iskolában tanult. Környezetének, főleg barátainak kicsinyes szempontjait annyira megszokta, hogy maga sem mentes már bizonyos elfogultságoktól.

»Csipkerózsika 25.« Az átlagot meghaladó intelligencia, komoly tanulmányokkal alátámasztva. Súlyosabb egyéniség, mint a mai lánytípus ríktó képviselői. Vidámságra hajló, de érzelmi ellentétek közt vergődő lélek, amely nem tud teljesen kibontakozni. Szerelmes. Ideálja még nem nyilatkozott előtte azzal a határozottsággal, amellyel élete fordulatát várja. Valami nagy dolgot szeretne elkövetni, talán adozatot hozni érte, hogy érzelmeinek őszinteségéről meggyőzze. Gondolkodó, töprengő természet. Házi dolgaiban gondos, rendszerető.

»Ibolya.« Iskolai tanulmányait vagy abbahagyta időnek előtte, vagy nem volt elég ambiciózus fiatalabb éveiben.

A KIADÓHIVATAL POSTÁJA

Tisztelettel kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, szíveskedjenek ezen rovatunkat figyelemmel kíséreni, mert kiadóhivatali ügyekben hozzánk forduló előfizetőinknek itt válaszolunk. Ha valaki jelégére kívánja a feleletet, úgy annak szíves közlését kérjük.

Kérjük igen tisztelt előfizetőinket, szíveskedjenek mindennemű pénzküldemény átutalásakor a csekk, vagy utalvány szelvényén az összeg rendeltetését feltüntetni, mert ezzel nagyban elősegítik munkánkat, önmagukat pedig az esetleges tévedésekkel járó kellemetlenségektől és hosszadalmas levelezéstől kímélik meg.

Dr. H. G.-né, Báránd. Ajándékunk az októberi újítás alkalmával, vagy ha most fél évet újít, azonnal esedékes. Kérjük szíves türelmet!

H. I.-né, Békéscsaba. Eddig azért nem küldöttük meg ajándékunkat, mivel negyedévenként 7 pengő helyett 6 pengőket kaptunk. Kérjük a még esedékes 2 pengő pótlását, s készeleg elküldjük ajándékunkat.

E. Margit, Szentgyörgyhíd. Ajándékunkat e hó 8-án elküldöttük, mely már valószínűleg birtokába került.

Gy. M.-né, Debrecen. Nb. előfizetése június hó 1-ig van rendezve.

Később sem törődött sokat az önképzéssel és csak most — bár még mindig elég korán — kezdi belátni, hogy pótolni kell a mulasztottakat. Jobb olvasmányok hatása alatt lassanként megváltozónak a természete, bár a dolog nem olyan veszedelmes. Alapjában véve jólelkű s mivel a környezete kíméletet tanusít, ez a passzivitás újabb tápot ad a »ki-ruccanásoknak«. Majd eljön az a férfi, aki »meg fogja szelidíteni« és csak akkor jelentkeznek jellemének azok a nemes vonásai, amelyek ma is megvannak, de egy megtévesztő külszín alatt húzódnak meg. A mások baja-gondja meghatja és részvétre gerjeszti. Segítőtársa szeretne lenni minden szerencsétlennel.

Dr. R. S. M.-né, Targu Mures. B. előfizetése május hó 1-én jár le. A megújítás éppúgy történik, mint az első előfizetés. Kérjük az összeget (negyedévre 250 lei, félévre 450 lei, egész évre 900 lei) vagy a Brassói Népbank r. t. Brassó címére — annak megjelölésével, hogy az lapunk előfizetési díja — vagy közvetlenül nemzetközi postautalványon kiadóhivatalunk címére átutalni. Az ajándék megküldésére kérünk külön 50 leit portóköltséget fejében beküldeni, mert ajánlatlan tesszük postára.

W. F.-né, Hird. Még 20 pengő átutalása szükséges ahhoz, hogy ajándékunkat megküldhessük. Kérjük szíves átutalását.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:
KERTÉSZ BÉLA
Szerkesztő: tordai BÓJTJE ETELKA
Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN
Kéziratokat nem adunk vissza

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vestagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P. Jelígis hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Árpádházi Szent Erzsébet Gyermek-Otthon haszon- és fajbaromfitelep a m. kir. földművelésügyi miniszter 102.086/1930. száma IV—I. rendelete alapján államilag ellenőrzött tyúkfiúszőlő mentes telep. Pécel, Pest m. Fajbaromfitelep-telep. Naposcsibét, növények-állatot szállítunk megrendelésre utánvét mellett kiváló tojóképes-ségű vörös iszlandi, fehér Wyendotte, amerikai fehér Leghorn és óriási pekingi kacsatörzseinkből. Törzseink csak válogatott állatokból vannak összeállítva, szigorú csapófékek ellenőrzés alatt állanak és szakszerű takarmányozásban részesülnek, ezért a tojásokból kikelt állatok életerősek és gyorsan fejlődnek. Szakszerű, rázástmentes csomagolás. Válaszbélyeget kérünk.

Rekonvaleszcsekknek tenger melkén szanatóriumot pótol a Villa Iris magyar úri családú penzió Grádóban, valódi magyar konyhával. Május elsőjén csoportos utazás. Szoba teljes ellátással napi 7,50 P-től. Érdeklődhet öv. Gschaidner, Békéscsaba, Gyulai-út 3.

Csemegé akadémia 5 kg-os postaböndönben 9 pengőért bérmentve utánvéttel szállít Girst József méhész, Paks.

Josina műanya 100 csibére 10 pengő. Josina baromfitelep, Bana.

Arany-ezüst éremmel, valamint a Mezőgazdasági Kamara elismerő oklevelével kitüntetett fajtiszta, sávozott Plym tenyésztőjének darabonként 30 fillérért kaphatók V. Faragó Sándornénál, Nagykorós, Kecskeméti-u. 23.

Nyaralás keresztény urak, úrhölgyek és gyermekek részére. Elsőrangú ellátás szép kerttel urilakban, falun, Duna mellett. Tennis-pálya kertben. Tulajdonos gyönyörű szép fákkal borított szigetén fürdés, strand, csónakázás. Napi panzió 4 pangó. Cím: Penzió Rácalmás, Fejér megye.

Otthonravágyó, intelligens, szerénygényű leány uricsaládoz ajánlók. lehetőleg gyerekek mellé. Középkiskolát végeztem, de háztartásban jártas vagyok, kézimunkázom, irodai gyakorlatlalt rendelkezem. Leyeleket Győr, VII. Hangyafő címre kérek.

8 éves fiám mellé német nyelvotlató keresek. Hervászi Lászlóné, Budapest, VI., Szondy-u. 78.

Egyedülálló fiatal leány egyszerű és mellékhelyiséges lakásába 30—40 év körüli nyugdíjas, vagy nyugdíjas állásban levő intelligens urinót lakótársnőnek keresek, aki egyben anyahelyettes, barátnő és pártis is legyen. Érdeklődők levelet »Central« jelégére kiadóra kérem.

Keresek jobb családból való komoly, munkás, rendszerető nőt, ki háztartásomban a külső és belső munkát végeznék. Csakis közel vidéki ajánlatát veszem igénybe. Gebri, tanitóné, Nyírtass, Szabolcs m.

Uriasszony, aki a pusztai háztartás vezetését is érti, főzésben, sütésben, tejkészítésben, baromfi-velésben, magtárkezelésben teljes jártassággal bír. elsőrendű bizonyítványokkal állást keres, esetleg intézetben is. Címe: »Megbízható« jelige alatt kiadóban.

Balatonmellékén, vagy hegyes vidéken, strandfürdő közelében lakó kedves olvasótársnőim közül ki volna hajlandó a nyár folyamán egy hónapra megfelelő díjazás ellenében teljes ellátást adni lakással? Fialat tisztviselő vagyok s nem akarok szállodába menni. Olyan családból óhajtanék menni, ahol fiatal leányok vannak s úgy fogadnának, mint családtagot. Leveleket árnyjelöléssel »Bankos« jelégére kiadóra kérek.

Fajtiszta Rhod Zsland és fehér Leghorn keltető tojást azonnal szállítok. Rhod Zsland darabja 30 fillér, Leghorn 25 fillér. Egyéves kakasok, darabja 10 pengő. Ciment Hendrikné, Rákosszentmihály, Sándor-utca 4.

Nevelőnőnek, házvezetőnőnek, társalkodó és apolónőnek ajánlókik menekült tanítónő. Címe »Menekült« jelige alatt kiadóban.

Azonnalra keresek szolid, gyakorlott szakácsnőt, ki szobaleányom-mal együtt a házi munkákat elvégzi. Cím: Dr. Dobroszláv Péterné, Budapest, L. Csend-u. 20.

Balatonlelén, tóparton 6 szobás kőépület, emelet, 3 és 1/2 holdas kertben, saját kápolnával eladó vagy bérbeadó. Intézeteknek nyaralásra igen alkalmas. Érdeklődni lehet II. Erőd-u. 2. fsz. alatt egész napon tulajdonosnál.

Balatonzamárdin parkirozott, fás, 320 négyzetgönlön levő adomentes, 3 szobás villa (villany, vízvezeték) és külön 1 szobás (előszoba, konyha, veranda, felszer) minden elfogadható árért kedvező fizetési feltételekkel eladó. Szíves megkereséseket »Nyugdíjas« jelégére kiadóhivatalba kérek.

Gyermekgondozónak ajánlókik idősebb nőgy. Beszél angolul, németül és varrást is vállal. Özv. Dávalovszky Miklósné, Budapest, Gervay-u. 107. fsz.

Uriháozok ajánlókikik mindenesnek középkorú hölgy, ki a háztartási teendőket hajtás. Gömöri Verona, Budapest, Gervay-u. 107. fsz.

ELŐFIZETŐINK GYERMEKEI

Foto : Molnár Erzsébet Budapest, Rákóczi-út 18

Dr. PÉK LAJOS tisztiorvos kisfia
BUDAPEST

Foto : Molnár Erzsébet Budapest, Rákóczi-út 18

PAPÓ NISSIMÉK kisfia
BUDAPEST

Foto : Belgrader, Egyarmat

PERGEL LUJZA
MÁRIA-CSERHÁT

Foto : Rónai, Budapest

NAGYSZALATNAI KLAUSZER FATIME
BUDAPEST

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Foto: vitéz Mészáros István felvétele, Veszprém

Dr. GRÜNNER LÁSZLÓNÉ SEBESTYÉN ILONKA
GYERMEKEIVEL, ILIKÉVEL, JANIKÁVAL, VESZPRÉM

Foto: vitéz Mészáros István felvétele, Veszprém

ZIMMERMANN MIMI
VESZPRÉM

Foto: vitéz Mészáros István felvétele, Veszprém

IFJ. SILBERSDORFF FERENCNÉ
VESZPRÉM

Foto: vitéz Mészáros István felvétele, Veszprém

STEINDL GABRIELLA
VESZPRÉM